Agatha Christie

Agatha Christie

ÎNTÂLNIRE CU MOARTEA

Partea întâi

Capitolul 1

— Înţelegi, nu-i aşa, că trebuie să moară?

Întrebarea pluti în aerul nemişcat al nopţii, păru să zăbovească o clipă, apoi se pierdu în întuneric înspre Marea Moartă.

Hercule Poirot se opri un minut cu mâna pe cremona ferestrei. Încruntându-se, închise hotărât geamul, oprind pătrunderea aerului nopţii, atât de periculos. Hercule Poirot fusese crescut în ideea că aerul de afară trebuie să rămână afară şi, mai ales, că aerul nopţii era periculos pentru sănătate.

În timp ce trăgea draperiile acoperind bine fereastra şi se îndrepta spre pat, Poirot zâmbi îngăduitor pentru sine.

„Înţelegi, nu-i aşa, că trebuie să moară?”

Curioase aceste cuvinte pe care detectivul Hercule Poirot le auzi în prima noapte petrecută în Ierusalim.

— E clar – oriunde mă duc, există ceva care îmi aminteşte de crimă! Murmură el. Continuă să zâmbească aducându-şi aminte de o istorioară referitoare la romancierul Anthony Trollope, pe care o auzise odată. Trollope traversa Atlanticul, când îi surprinsese pe doi colegi de călătorie discutând despre un fragment dintr-un roman de-al său, publicat de curând. „E foarte bun, declarase unul din ei. Dar ar trebui să o omoare pe bătrâna aia plicticoasă.” Cu un zâmbet larg, romancierul le replicase: „Domnilor, vă sunt foarte recunoscător! O să mă duc să o omor imediat!”

Hercule Poirot se întrebă ce anume determinase rostirea cuvintelor pe care tocmai le auzise. Probabil o colaborare în

privinţa unei cărţi sau a unei piese de teatru.
Încă zâmbind, îşi zise: „S-ar putea ca într-o zi să-mi amintesc de cuvintele astea şi înţelesul lor să fie mult mai sinistru”.
Acum îşi amintea că vocea care le rostise avusese un ton ciudat de pătimaş – un tremur care vădea o încordare emoţională intensă. O voce de bărbat – sau de băiat…
În timp ce stingea veioza de lângă pat, Hercule Poirot gândi: „Ar trebui să pot recunoaşte acea voce… „

II

Cu coatele pe pervaz şi capetele apropiate, Raymond şi Carol Boynton priveau în adâncimea albastră a nopţii. Nervos, Raymond repetă cuvintele pe care le rostise şi înainte:
— Înţelegi, nu-i aşa, că trebuie să moară?
Carol Boynton se foi uşor, apoi zise cu o voce profundă şi aspră:
— E oribil…
— Nu e mai oribil ca asta!
— Cred că nu…
Raymond rosti cu violenţă:
— Nu poate continua în felul ăsta – nu se poate… Trebuie să facem ceva… Şi nu există altceva ce putem face…
— Dar dacă am putea scăpa cumva… Zise Carol, dar vocea ei era neconvingătoare şi chiar şi ea îşi dădea seama de lucrul ăsta.
— Nu putem. Glasul lui era sec şi lipsit de speranţă. Carol, ştii că nu putem…
Fata se cutremură.
— Ştiu, Ray… Ştiu.
El scoase un hohot de râs scurt şi amar.
— Oamenii ar spune că suntem nebuni – să nu putem pur şi simplu să plecăm…
— Poate că… Suntem nebuni, rosti Carol încet.
— Cred că da. Da, cred că suntem. Oricum, nu mai avem mult şi o să fim… Cred că unii oameni ar spune că deja am

înnebunit – uită-te la noi cum plănuim, cu sânge rece, să ne omorâm mama!

— Nu e mama noastră! Îl contrazise Carol cu asprime.

— Nu, ai dreptate. Urmă o pauză, apoi Raymond continuă, cu o voce liniştită, indiferentă: Eşti de acord, Carol?

— Cred că ar trebui să moară, da… Răspunse Carol, hotărâtă. Apoi izbucni brusc: E nebună… Sunt aproape convinsă că e nebună… N-ar… N-ar putea să ne chinuiască în felul ăsta dacă ar fi normală. De ani întregi spunem: „Aşa nu se mai poate!” – şi s-a putut! Am zis: „Va muri la un moment dat” – dar n-a murit! Nu cred că va muri vreodată dacă nu…

— Dacă nu o omorâm, continuă Raymond decis.

— Da.

Carol îşi încleştă pumnii pe pervazul din faţa ei.

Fratele ei continuă pe un ton calm, normal, în care doar un tremur slab arăta nerăbdarea interioară:

— Înţelegi că trebuie să fie unul din noi, nu-i aşa? Cu Lennox, trebuie luată în consideraţie şi Nadine. Şi nu putem să o implicăm pe Jinny.

Carol se cutremură.

— Biata Jinny… Mi-e atât de teamă…

— Ştiu. Situaţia devine din ce în ce mai gravă, nu-i aşa? De aceea trebuie făcut rapid ceva – înainte să depăşească orice limită.

Carol se ridică brusc, dându-şi pe spate de pe frunte şuviţele de păr castaniu.

— Ray, nu crezi că este ceva cu adevărat greşit, nu?

El îi răspunse pe acelaşi ton aparent calm:

— Nu. Cred că este ca şi cum am omorî un câine turbat… Ceva care face rău lumii şi trebuie oprit. Acesta este singurul mod de a-l opri.

— Dar ei… Ei ne vor trimite pe scaunul electric, murmură ea. Vreau să zic că nu am putea explica cum e ea… Ar părea atât de fantastic… Într-un fel, totul este în minţile noastre, înţelegi?

— Nimeni nu va şti vreodată, o asigură Raymond. Am un plan. M-am gândit la tot. Ar trebui ca noi să fim în siguranţă.

Carol se întoarse brusc spre el.

— Raymond… Într-un fel sau altul acum eşti diferit. Ceva ţi s-a întâmplat… Ce anume ţi-a băgat toate astea în cap?

— De ce crezi că mi s-a întâmplat ceva?

El îşi întoarse capul, privind în noapte.

— Pentru că… Ray, e vorba de fata aceea din tren?

— Nu, desigur că nu, de ce ar fi? Of, Carol, nu vorbi prostii. Hai să ne întoarcem la… la…

— La planul tău? Eşti sigur că este… Un plan bun?

— Da, cred că da… Desigur, trebuie să aşteptăm ocazia potrivită. Şi apoi, dacă totul merge bine, vom fi liberi – cu toţii.

— Liberi?

Carol oftă uşor. Ridică privirile spre stele. Apoi un acces de plâns îi scutură tot trupul.

— Carol, ce s-a întâmplat?

Carol izbucni în suspine nestăpânite.

— E atât de frumos… Noaptea, şi întunericul, şi stelele. Dacă am putea să ne bucurăm de tot… Dacă am putea şi noi să fim ca ceilalţi oameni în loc să fim cum suntem – ciudaţi, şi nebuni, şi atât de în neregulă.

— Dar vom fi… În regulă, după ce ea va muri!

— Eşti sigur? Nu e prea târziu? Nu vom fi mereu ciudaţi şi diferiţi?

— Nu, nu, nu!

— Mă întreb…

— Carol, dacă preferi să nu…

Ea împinse la o parte braţul care încerca să o liniştească.

— Nu, sunt alături de tine – în mod sigur! Din cauza celorlalţi – mai ales a lui Jinny. Trebuie să o salvăm pe Jinny!

Raymond se opri o clipă.

— Atunci… Mergem mai departe?

— Da!

— Bine. Să-ţi spun planul meu…

Şi îşi apropie capul de al ei.

Capitolul 2

Domnişoara Sarah King, absolventă a facultăţii de medicină, stătea lângă masă în camera de corespondenţă din hotelul Solomon din Ierusalim, răsfoind leneşă paginile ziarelor şi ale revistelor. Avea sprâncenele încruntate şi părea preocupată.

Francezul de vârstă medie care intră din hol în cameră o privi o clipă înainte de a se duce spre celălalt capăt al mesei. Când privirile li se întâlniră, Sarah făcu un uşor gest de recunoaştere, zâmbindu-i. Îşi aminti că bărbatul îi venise în ajutor în călătoria de la Cairo şi îi cărase una dintre valize când nici un hamal nu părea să fie disponibil.

— Vă place Ierusalimul? O întrebă doctorul după schimbul de saluturi.

— În unele privinţe este îngrozitor, spuse Sarah, după care adăugă: Religia este foarte ciudată!

Francezul păru amuzat.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Engleza lui era aproape perfectă. Toate sectele posibile se ceartă şi se bat!

— Şi construcţiile îngrozitoare pe care le-au ridicat! Adăugă Sarah.

— Da, într-adevăr.

Sarah oftă.

— M-au împiedicat astăzi să intru undeva fiindcă aveam o rochie fără mâneci, spuse ea mâhnită. Se pare că Atotputernicului nu-i plac braţele mele, în pofida faptului că el le-a creat.

Doctorul Gerard izbucni în râs, apoi spuse:

— Mă pregăteam să comand nişte cafea. Vreţi şi dumneavoastră, domnişoară…

— King este numele meu. Sarah King.

— Iar al meu – permiteţi-mi.

Scoase o carte de vizită. Sarah o luă şi ochii i se măriră plini de uimire şi plăcere.

— Doctorul Theodore Gerard? Oh, sunt foarte încântată să vă cunosc. V-am citit toate lucrările, desigur. Opiniile dumneavoastră privind schizofrenia sunt teribil de interesante.

— Desigur?

Sprâncenele lui Gerard se arcuiră a mirare.

Sarah îi explică destul de ruşinată:

— Ştiţi… Şi eu mă pregătesc să devin doctor. Tocmai mi-am luat diploma.

— Aha! Înţeleg.

Doctorul Gerard comandă cafea şi se aşezară într-un colţ al salonului. Francezul era mai puţin interesat de realizările medicale ale lui Sarah decât de pârul negru care i se unduia de pe frunte şi de forma frumoasă a gurii roşii. Era amuzat de evidentul respect cu care îl privea.

— Staţi mult aici? O întrebă el ca să întreţină conversaţia; – Câteva zile. Atâta. Apoi vreau să merg la Petra.

— Aha! Şi eu mă gândeam să merg acolo dacă excursia nu durează prea mult. Înţelegeţi, trebuie să mă întorc la Paris pe 14.

— Durează cam o săptămână, cred. Două zile până acolo, două acolo şi două pe drum înapoi.

— Trebuie să mă duc la agenţia de voiaj dimineaţa ca să văd ce se poate aranja.

Un grup de oameni intră în salon şi se aşează. Sarah îi privi cu un oarecare interes. Îşi coborî vocea:

— Oamenii aceia tocmai au intrat – i-aţi observat în tren azi-noapte? Au plecat din Cairo cam odată cu noi.

Doctorul Gerard îşi puse un monoclu şi îşi îndreptă privirea spre celălalt capăt al încăperii.

— Americani?

Sarah aprobă din cap.

— Da. O familie de americani. Dar una cam neobişnuită, după părerea mea.

— Neobişnuită? Cum aşa?

— Păi, uitaţi-vă la ei. Mai ales la bătrână.

Doctorul Gerard se conformă. Privirea lui profesionistă se mută rapid de la un chip la altul.

Observa mai întâi un bărbat înalt, cam osos, care avea în jur de treizeci de ani. Faţa era plăcută, dar slabă, şi avea o atitudine nefiresc de apatică. Mai erau doi adolescenţi – un băiat cu trăsături aproape greceşti. „E ceva ciudat şi cu el, îşi zise doctorul Gerard. Da – are o stare nervoasă evidentă." Fata era în mod clar sora lui – exista o asemănare remarcabilă. Şi ea era la fel de neliniştită. Mai era o fată, de vârstă chiar mai mică – avea un păr roşcat-auriu care îi stătea ca un halou în jurul capului; mâinile nu-i aveau astâmpăr – trăgeau şi mototoleau batista din poală. O altă femeie, tânără, calmă, cu părul negru şi ten palid, cu chip placid care semăna cu Madona lui Luini. Ea chiar nu dădea vreun semn de nelinişte! Şi în mijlocul grupului… „Doamne! Gândi doctorul Gerard, cu repulsia candidă specifică francezilor. Ce oroare de femeie!" Bătrână, umflată, stând în mijlocul grupului, ca un Buddha deformat – un păianjen greţos în centrul pânzei!

— La Maman nu e prea frumoasă, nu? Îi spuse el lui Sarah şi ridică din umeri.

— E ceva cam… Sinistru în privinţa ei, nu credeţi? Îl întrebă Sarah.

Doctorul Gerard o cercetă din nou. De data asta privirea era a profesionistului, nu a estetului.

— Hipofâzie – cardiacă, adăugă el în limbajul eliptic medical.

— A, da, asta! Sarah nu luă în seamă aspectul medical. Dar este ceva ciudat în atitudinea lor faţă de ea, nu credeţi?

— Cine sunt, ştiţi?

— Numele lor este Boynton. Mama, fiul căsătorit, soţia lui, un fiu mai tânăr şi două surori mai mici.

— La famille Boynton vizitează lumea, murmură doctorul Gerard.

— Dar este ceva ciudat în felul cum o fac. Nu vorbesc niciodată cu altcineva. Şi niciunul dintre ei nu poate face

ceva dacă bătrâna nu-şi dă acordul!
— E genul de familie matriarhală, spuse Gerard gânditor.
— E un adevărat tiran, după părerea mea, zise Sarah.
Doctoral Gerard ridică din umeri şi fu de părere că femeia americană stăpânea Pământul – lucru binecunoscut.
— Da, dar e mai mult de-atât, insistă Sarah. Ea… Ah, îi intimideaz ă atât de tare pe toţi, îi are la degetul mic, încât e… e indecent!
— Prea multă putere strică femeilor, fu de acord Gerard, devenind brusc grav, apoi clătină din cap.
— E dificil pentru o femeie să nu abuzeze de putere.
Doctorul îi aruncă lui Sarah o privire rapidă. Ea se uita la familia Boynton – sau, mai bine zis, îl privea pe un anumit membru al ei. Pe buzele doctorului Gerard flutură un zâmbet scurt, de înţelegere galică. Aha! Deci despre asta era vorba!
— Aţi vorbit cu ei, nu? Murmură el, făcând o încercare.
— Da – cel puţin, cu unul dintre ei.
— Cu tânărul… cu fiul mai tânăr?
— Da. În tren, când veneam de la Kantara. Stătea pe coridor. Eu am deschis discuţia.
În atitudinea ei faţă de viaţă nu exista nici urmă de timiditate. Era interesată de oameni şi avea o fire prietenoasă, deşi nerăbdătoare.
— Ce v-a determinat să-i vorbiţi? O întrebă Gerard.
Sarah ridică din umeri.
— De ce nu? Deseori vorbesc cu lumea când mă aflu într-o călătorie. Mă interesează oamenii – ce fac, ce gândesc, ce simt.
— Îi puneţi sub microscop, ca să spunem aşa.
— Cred că puteţi spune asta, recunoscu tânăra.
— Şi ce impresie aveţi în acest caz?
— Ei bine… Ezită ea, este cam ciudat… În primul rând, băiatul s-a înroşit până în vârful urechilor.
— Ce este atât de neobişnuit? Întrebă Gerard sec.
Sarah izbucni în râs.

— Vreţi să spuneţi că m-a considerat o neruşinată care îi face avansuri? A, nu, nu cred că a crezut asta. Bărbaţii pot să-şi dea seama, nu?

Se uită la el franc cu o privire întrebătoare. Doctorul Gerard aprobă din cap.

— Am avut impresia, spuse Sarah cu voce joasă şi încruntându-se puţin, că era – cum să spun?

— Şi încântat, şi îngrozit. Încântat din cale-afară… Şi absurd de neliniştit în acelaşi timp. Asta chiar e ciudat, nu-i aşa? Pentru că americanii mi s-au părut întotdeauna neobişnuit de siguri pe sine. Un tânăr american de douăzeci de ani, să spunem, are infinit mai multe cunoştinţe despre lume şi mai mult savoir faire decât un tânăr englez de aceeaşi vârstă. Şi băiatul ăsta trebuie să aibă peste douăzeci de ani.

— Cred că douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru.

— Aşa de mult?

— Cred că da.

— Da… Poate aveţi dreptate… Numai că, într-un fel, pare atât de tânăr…

— Inadecvare mentală. Factorul „copil” persistă.

— Înseamnă că am dreptate? Adică, e ceva care nu este normal în legătură cu el?

Doctorul Gerard ridică din umeri, zâmbind uşor în faţa seriozităţii ei.

— Dragă tânără doamnă, oare e vreunul din noi pe deplin normal? Dar vă pot garanta că este vorba de o nevroză de un anumit gen.

— Care are legătură, sunt sigură, cu bătrâna aceea îngrozitoare.

— Se pare că vă displace foarte mult, spuse Gerard, privind-o cu curiozitate.

— Aşa e. Are… Are o privire rea!

— Aşa au multe mame când fiii lor sunt atraşi de tinere fascinante! Sarah înălţă nerăbdătoare din umeri. Francezii erau toţi la fel, gândi ea, obsedaţi de sex! Deşi, ca psiholog,

trebuia să recunoască pentru sine că la baza celor mai multe fenomene stătea sexul. Gândurile lui Sarah o luară pe calea psihologică atât de cunoscută ei.

Tresări şi fu smulsă din meditaţie. Raymond Boynton traversa camera îndreptându-se spre masa din mijloc. Alese o revistă şi, când trecu pe lângă scaunul lui Sarah, aceasta îl privi şi i se adresă:

— Aţi vizitat ceva astăzi?

Rosti cuvintele la întâmplare, interesând-o, de fapt, să vadă cum vor fi primite.

Raymond se opri din drum, se înroşi, tresări ca un cal speriat şi ochii i se îndreptară neliniştiţi spre mijlocul grupului de familie.

— Oh… Oh, da… Cum, da, sigur. Eu…

Apoi brusc, de parcă ar fi fost atins de un pinten, se îndreptă grăbit spre familia lui, cu revista în mână.

Silueta grotescă de Buddha întinse o mână grasă după ea, dar, când o luă – observă doctorul Gerard – ochii ei priveau chipul băiatului. Mormăi, în mod sigur fără vreun cuvânt de mulţumire. Poziţia capului i se schimbă uşor şi doctorul observă că acum se uita urât la Sarah. Faţa îi era impasibilă, fără nici o expresie – era imposibil de spus ce îi trecea prin minte.

Sarah se uită la ceas şi scoase o exclamaţie.

— E mult mai târziu decât am crezut. Se ridică. Mulţumesc mult, doctore Gerard, pentru că am băut împreună cafeaua. Acum trebuie să scriu nişte scrisori.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Sper că ne vom mai întâlni, spuse el.

— A, da! Poate veţi veni la Petra?

— Cu siguranţă voi încerca.

Sarah îi zâmbi şi se întoarse. În drumul ei spre ieşirea din cameră trebuia să treacă pe lângă familia Boynton.

Doctorul Gerard observă că privirea doamnei Boynton se îndreptă spre chipul fiului ei şi ochii celor doi se întâlniră. Când Sarah trecu, Raymond Boynton îşi întoarse capul pe

jumătate – dar nu spre ea, ci ferindu-şi privirea… Era o mişcare înceată, fără voie, care dădea impresia că bătrâna doamnă Boynton trăsese de un fir invizibil.

Sarah King observă mişcarea evazivă şi, fiind atât de tânără şi de umană, gestul o enervă. Avuseseră o discuţie atât de plăcută pe coridorul vagonului de dormit! Îşi comparaseră impresiile despre Egipt, râseseră de limbajul ridicol al catârgiilor şi al vânzătorilor de pe străzi. Sarah îi povestise cum îi răspunsese unui conducător de cămilă care o întrebase imprudent şi plin de speranţă: „Doamna, engleză sau americană?" – „Nu, chinezoaică". Şi încântarea pe care o simţise când văzuse uluirea totală a bărbatului în timp ce o privea fix. Tânărul fusese, gândise ea atunci, ca un şcolar plin de zel. Iar acum, fără absolut nici un motiv, era timid şi grosolan – se comporta ca un bădăran.

„Nu-mi voi mai bate capul cu el", îşi zise Sarah indignată.

Pentru că Sarah, fără să fie îngâmfată fără motiv, avea o părere destul de bună despre sine. Ştia fără îndoială că sexul opus o găseşte atrăgătoare şi nu era genul care să accepte un refuz umilitor!

Poate că fusese puţin cam prea prietenoasă cu acest tânăr fiindcă, dintr-un motiv obscur, îi păruse rău pentru el.

Însă acum era evident că nu era decât un american nepoliticos, îngâmfat şi prost crescut!

În loc să scrie scrisorile de care pomenise, Sarah King se aşează la măsuţa de toaletă din camera ei, îşi perie părul de pe frunte dându-şi-l pe spate, privi în oglindă cei doi ochi căprui plini de preocupare şi îşi analiză viaţa.

Tocmai trecuse printr-o criză emoţională dificilă. Cu o lună în urmă rupsese logodna cu un tânăr doctor care era cu patru ani mai mare ca ea. Fuseseră foarte atraşi unul de celălalt, dar aveau temperamente prea asemănătoare. Neînţelegerile şi certurile erau la ordinea zilei. Sarah avea o fire prea impetuoasă ca să suporte afirmarea calmă a autocraţiei. Ca multe alte femei îndrăzneţe, Sarah se credea o admiratoare a forţei. Întotdeauna îşi spusese că

doreşte să fie condusă. Când însă întâlnea un bărbat capabil să o stăpânească, descoperea că nu-i place deloc lucrul acesta! Ruperea logodnei îi provocase o suferinţă destul de mare, dar fusese suficient de conştientă să-şi dea seama că numai atracţia reciprocă nu era o bază suficientă pe care să fie construită o fericire de-o viaţă. Îşi oferise atunci o vacanţă interesantă în străinătate care să o ajute să uite, înainte să se întoarcă în ţară şi să se apuce cu adevărat de muncă.

Gândurile lui Sarah reveniră din trecut în prezent.

„Mă întreb, îşi zise, dacă doctorul Gerard va accepta să vorbim despre munca lui. A făcut nişte lucruri minunate. Numai de m-ar lua în serios! Poate… Dacă va veni la Petra…”

Apoi se gândi iarăşi la tânărul american atât de necioplit.

Nu avea nici o îndoială că prezenţa familiei lui îl făcuse să reacţioneze atât de ciudat, dar cu toate astea simţi un oarecare dispreţ pentru el. Să fii sub papucul familiei în felul acesta, era de-a dreptul ridicol – mai ales pentru un b ărbat!

Şi totuşi…

Fu cuprinsă de un sentiment straniu. În mod sigur era ceva ciudat în toate astea!

Brusc, spuse cu glas tare:

— Băiatul acela vrea să fie salvat! O să am eu grijă de asta!

Capitolul 3

După ce Sarah părăsi salonul, doctorul Gerard mai rămase câteva minute. Apoi se duse spre masă, luă ultimul număr din Le Matin şi se îndreptă spre un scaun aflat la câţiva metri de familia Boynton, căci aceştia îi stârniseră curiozitatea.

La început fusese amuzat de interesul tinerei englezoaice pentru această familie de americani, sesizând cu perspicacitate că era inspirat de preocuparea pentru un anumit membru al familiei. Dar acum ceva ieşit din comun legat de această familie trezise în el interesul mai profund

şi mai imparţial al omului de ştiinţă. Doctoral sesizase că în acest caz era vorba de un fenomen psihologic evident. Foarte discret, la adăpostul ziarului, începu să-i evalueze. Mai întâi tânărul de care atrăgătoarea englezoaică se dovedise atât de interesată. „Da, îşi zise Gerard, este clar tipul de om pe care temperamentul ei îl găseşte atrăgător.” Sarah King era puternică – avea o minte echilibrată, o raţiune calmă şi o voinţă de fier. Doctoral Gerard aprecie că tânărul era sensibil, receptiv, sfios şi foarte influenţabil. Observă cu ochiul medicului faptul evident că în acel moment tânărul era într-o stare de tensiune nervoasă accentuată. Doctorul Gerard se întrebă care era motivul. Era nedumerit. De ce oare un tânăr cu o sănătate fizică evident bună, care se afla în străinătate ca să se distreze – era de presupus se afla într-o stare în care o cădere nervoasă era iminentă?

Doctorul îşi îndreptă atenţia spre un alt membru al grupului. Fata cu păr castaniu era, evident, sora lui Raymond. Tipul rasial din care făceau parte era acelaşi – cu oase mici, cu forme frumoase şi înfăţişare aristocratică. Aveau aceleaşi mâini subţiri, bine definite, aceeaşi linie clară a maxilarului, aceeaşi poziţie a capului, gâturi lungi, subţiri. Şi fata era neliniştită… Făcea mici gesturi nervoase involuntare, iar ochii foarte strălucitori aveau cearcăne adânci. Când vorbea, ritmul cuvintelor îi era prea rapid şi parcă îşi pierdea oarecum suflul. Era atentă, în alertă, nereuşind să se relaxeze.

„Şi este înspăimântată, hotărî doctorul Gerard. Da, este înspăimântată.”

Auzea frânturi de conversaţie – o conversaţie foarte normală, banală.

„Am putea merge la Grajdurile lui Solomon?” „Ar fi prea greu pentru mama?” „Zidul Plângerii dimineaţa? „Templul, desigur – Moscheea Omar, cum îi spun ei – mă întreb de ce?” „Pentru că au transformat-o într-o moschee musulmană, desigur, Lennox.”

Discuţii obişnuite, specifice turiştilor. Şi totuşi, cumva, doctorul Gerard avea convingerea stranie că aceste frânturi de dialog pe care le prindea erau ireale. Reprezentau o mască – ascundeau ceva care tălăzuia şi se învolbura în adâncuri, ceva prea profund şi fără formă ca să poată fi pus în cuvinte… Din nou, doctorul aruncă pe furiş o privire de la adăpostul ziarului.

Lennox? Ăsta era fratele mai mare. Se putea observa aceeaşi asemănare de familie, dar exista o diferenţă.

Lennox nu era atât de încordat; Gerard decise că avea un temperament mai puţin coleric. Dar şi în privinţa lui exista ceva ciudat. Nu se vedea în el aceeaşi încordare fizică pe care o putea observa la ceilalţi doi. Stătea relaxat, moale. Căutând printre amintirile despre pacienţii pe care îi văzuse stând în acelaşi fel în saloanele spitalelor, Gerard îşi zise: „Este epuizat – da, epuizat de suferinţa. Privirea din ochii aceia este privirea pe care o întâlneşti la un câine rănit sau la un cal bolnav – îndurarea animalică resemnată… Asta era ciudat… Fizic, nu ar avea nimic… Totuşi nu există îndoială că în ultima vreme a trecut prin multe suferinţe – suferinţe mentale… Acum nu mai suferă, îndură fără crâcnire, aşteaptă, cred, lovitura finală… Ce lovitură? Oare îmi imaginez toate astea? Nu, omul aşteaptă ceva, să vină un sfârşit. Aşa stau şi aşteaptă bolnavii de cancer, recunoscători că analgezicul mai amorţeşte puţin durerea…”

Lennox Boynton ridică ghemul de lână pe care bătrâna îl scăpase pe jos.

— Poftim, mamă.

— Mulţumesc.

Ce împletea bătrâna asta uriaşă şi impasibilă? Ceva gros şi aspru. „Mănuşi pentru locuitorii unui azil”, îşi zise Gerard şi zâmbi la propria fantezie.

Îşi îndreptă atenţia spre cel mai tânăr membru al grupului – fata cu părul roşu-auriu. Avea, poate, nouăsprezece ani. Pielea ei avea acea puritate deosebită deseori asociată cu

părul roşcat. Deşi era foarte slabă, faţa ei era frumoasă. Stătea şi zâmbea pentru sine – zâmbea în neant. Era ceva curios în legătură cu acel zâmbet. Era atât de departe de hotelul Solomon, de Ierusalim… Îi amintea doctorului Gerard de ceva… Îşi aminti brusc. Era zâmbetul ciudat, nepământean, de pe buzele fecioarelor din Acropolele ateniene – ceva îndepărtat, şi frumos, şi puţin inuman… Magia zâmbetului, nemişcarea lui ieşită din comun, îi făcu inima să se strângă.

Apoi, cu un şoc, doctorul Gerard îi observă mâinile. Erau ascunse de grupul aflat în jurul ei lângă masă, dar acum le putea vedea clar din locul unde stătea. La adăpostul poalelor ei, mâinile ciupeau – ciupeau – sfâşiau batista delicată în fărâme minuscule.

Doctorul Gerard fu teribil de şocat. Zâmbetul îndepărtat, pierdut, trupul nemişcat şi mâinile agitate, distrugătoare…

Capitolul 4

Se auzi o tuse înceată, astmatică, şuierătoare – apoi monumentala bătrână care împletea spuse:

— Ginevra, eşti obosită, ar fi bine să te duci în pat.

Fata tresări, iar degetele îşi încetară acţiunea lor mecanică.

— Nu sunt obosită, mamă.

Gerard găsi plăcută muzicalitatea vocii ei. Avea un ton dulce, cântat, care face încântătoare până şi cele mai banale afirmaţii.

— Ba da, eşti. Întotdeauna îmi dau seama. Nu cred că vei putea să mergi mâine în excursie.

— Ah! Dar o să merg. Mă simt chiar bine.

Cu o voce groasă, aspră – aproape stridentă – mama ei spuse:

— Nu, nu te simţi. O să te îmbolnăveşti.

— Ba nu! Ba nu!

Fata începu să tremure violent.

— Voi veni eu cu tine, interveni o voce blândă, calmă.

Tânăra femeie tăcută şi liniştită cu ochi mari şi gânditori şi părul prins îngrijit în coc se ridică în picioare. Dar doamna Boynton interveni:

— Nu. Las-o să se ducă singură!

— Vreau ca Nadine să vină cu mine, strigă fata.

— Atunci sigur că o să vin.

Tânăra femeie făcu un pas înainte.

— Copila prefera să se ducă singură – nu-i aşa, Jinny? O întreba bătrâna.

Urmă o pauză – o pauză de-o clipă, apoi Ginevra Boynton spuse cu o voce care devenise brusc monotonă şi indiferentă:

— Da. Prefer să mă duc singură. Mulţumesc, Nadine.

Se îndepărtă – o siluetă înaltă, rigidă, care se mişca totuşi cu o graţie surprinzătoare.

Doctorul Gerard lăsă ziarul în jos şi se uită la bătrâna doamnă Boynton fără să se ascundă. Aceasta privea în urma fiicei ei şi faţa i se încreţise într-un zâmbet ciudat. Era, foarte vag, o caricatură a zâmbetului încântător şi nepământean care se zărise pe chipul fetei cu puţină vreme în urmă.

Apoi bătrâna îşi îndreptă privirea spre Nadine, care se aşezase din nou. Nadine îşi ridică ochii şi îi întâlni pe cei ai soacrei sale. Chipul ei era imperturbabil; privirea bătrânei era plină de răutate.

„Ce tirană bătrână şi absurdă!” îşi zise el.

Apoi, brusc, ochii bătrânei îl priviră drept, iar Gerard simţi că i se taie respiraţia. Erau nişte ochi mici, negri, care păreau să mocnească pe dinăuntru, însă emanau ceva – o putere, o forţă clară, un val de răutate evidentă. Doctorul Gerard cunoştea câte ceva despre forţa personalităţii şi îşi dădu seama că aici nu era vorba de o femeie tiranică şi invalidă care se lăsa în voia unor toane meschine. Această bătrână era o adevărată forţă. În răutatea privirii ei doctorul simţi o asemănare cu efectul pe care îl avea privirea unei cobre. Poate că doamna Boynton era bătrână,

infirmă, căzută pradă bolilor, dar nu era lipsită de putere. Era o femeie care cunoştea semnificaţia puterii, pe care o exercitase o viaţă întreagă, şi care nu se îndoise niciodată de propria forţă. Doctorul Gerard cunoscuse odată o femeie care realiza un număr de circ cu tigri, extrem de periculos şi spectaculos. Animalele mari şi suple se târâseră la locurile lor şi realizaseră trucuri umilitoare şi degradante. Privirile lor şi mârâielile înfundate dovedeau o ură înverşunată şi profundă, totuşi se supuseseră umilite. Aceea era o femeie tânăra, de o frumuseţe întunecată şi arogantă, dar privirea era aceeaşi.

„Une dompteuse” {1}, îşi zise doctorul Gerard.

Acum înţelegea ce reprezenta curentul ascuns de discuţia nevinovată de familie. Era ură – un val de ură întunecată, arzătoare.

„Cât de absurd şi plin de imaginaţie m-ar considera majoritatea oamenilor, gândi el. Iată o familie normală de americani care se bucură de o excursie în Palestina – iar eu ţes o poveste de magie neagră în jurul ei!”

Apoi se uită cu interes la tânăra tăcută care se numea Nadine. Pe mâna stingă avea o verighetă şi, în timp ce o privea, ea strecură o privire rapidă şi plină de înţeles spre Lennox cel blond şi ciolănos. Atunci îşi dădu seama…

Erau soţ şi soţie. Dar privirea ei era mai mult a unei mame decât a unei soţii – o adevărată privire maternă, protectoare, neliniştită. Şi Gerard îşi mai dădu seama de ceva. Ştia că, singura din grup, Nadine Boynton nu se afla sub vraja soacrei ei. Probabil că nu o plăcea deloc pe bătrână, dar nu-i era frică de ea. Puterea acesteia nu o atingea.

Era nefericită, profund preocupată de soţul ei, dar era liberă.

„Toate astea sunt foarte interesante”, îşi spuse doctorul Gerard pentru sine.

Capitolul 5

În mijlocul acestor gânduri întunecate, unda de normalitate care sosi avu un efect aproape ridicol.

Un bărbat intră în salon, îi văzu pe membrii familiei Boynton şi se apropie de ei. Era un american de vârstă medie, plăcut şi foarte convenţional. Era îmbrăcat cu atenţie, avea o faţă lungă şi bine rasă şi o voce joasă, plăcută, oarecum monotonă.

— Vă căutam pe toţi, începu el.

Dădu cu meticulozitate mâna cu toţi membrii familiei.

— Şi cum vă simţiţi, doamnă Boynton? Nu v-a obosit călătoria?

Aproape binevoitoare, bătrâna şuieră:

— Nu, mulţumesc. Sănătatea mea nu e niciodată prea bună, după cum ştiţi…

— Da, desigur, păcat, păcat.

— Dar în mod sigur nu e mai rău. Doamna Boynton adăugă cu un zâmbet viclean: Nadine are mare grijă de mine, nu-i aşa, Nadine?

— Mă străduiesc.

Vocea tinerei era lipsită de orice inflexiune.

— Da, sunt sigur că aşa e, spuse străinul cu convingere. Ei bine, Lennox, ce părere ai de oraşul regelui David?

— A, nu ştiu.

Lennox vorbi apatic, lipsit de interes

— Îl găseşti cam dezamăgitor, nu-i aşa? Mărturisesc că la început mi s-a părut şi mie la fel. Dar poate că nu v-aţi plimbat suficient?

— Nu putem face foarte multe din cauza mamei, spuse Carol Boynton.

— Vreo două ore de vizitare este tot ce reuşesc într-o zi.

— Cred că e minunat că puteţi face tot ceea ce faceţi, doamnă Boynton, îi spuse străinul plin de convingere.

Doamna Boynton scoase un chicotit încet, şuierat – un sunet aproape satisfăcut.

— Asta nu se datorează corpului meu! Mintea este cea care contează! Da, mintea…

Vocea ei se pierdu. Gerard îl văzu pe Raymond Boynton că tresare nervos.

— Aţi fost la Zidul Plângerii, domnule Cope? Întrebă el.

— A, da, a fost unul dintre primele locuri pe care le-am vizitat. Sper ca în vreo două zile să parcurg tot Ierusalimul şi le-am cerut celor de la agenţia Cook să-mi facă un itinerar astfel încât să străbat toată Ţara Sfântă – Bethleem, Nazaret, lacul Tiberias – Marea Galileei. O să fie extrem de interesant. Apoi mai este Jerash, unde se găsesc nişte ruine foarte interesante – romane, ştiţi. Şi mi-ar plăcea foarte mult să arunc o privire în Petra, Oraşul Trandafiriu – un fenomen natural remarcabil, consider eu – care nu e pe traseul obişnuit. Dar durează aproape o săptămână să ajungi acolo şi înapoi şi să faci totul cum trebuie.

— Mi-ar plăcea să merg acolo. Pare minunat, spuse Carol.

— Da, aş spune că merită să fie vizitat – da, în mod sigur. Domnul Cope făcu o pauză, îi aruncă oarecum îndoielnic doamnei Boynton o privire, apoi continuă cu o voce care i se păru francezului plină de nesiguranţă: Mă întreb dacă n-aş putea să vă conving pe câţiva dintre dumneavoastră să mă însoţiţi? Evident, îmi dau seama că dumneavoastră, doamnă Boynton, nu puteţi veni şi evident cineva din familie trebuie să vă rămână alături, dar, dacă v-aţi împărţi forţele, ca să zic aşa…

Făcu o pauză. Gerard putu chiar să audă sunetul andrelelor doamnei Boynton. Apoi aceasta răspunse:

— Nu cred că vrem să ne împărţim. Suntem un grup foarte unit. Ridică privirea. Ei bine, copii, ce spuneţi?

Vocea ei avea un ton straniu. Răspunsurile veniră prompt:

— Nu, mamă… A, nu… Nu, desigur că nu.

Doamna Boynton continuă, având pe chip zâmbetul acela neobişnuit al ei:

— Vedeţi – nu vor să mă părăsească. Dar tu, Nadine? Tu nu ai spus nimic.

— Nu, mulţumesc, mamă, doar dacă nu cumva Lennox doreşte să meargă.

Doamna Boynton îşi întoarse încet capul spre fiul ei.

— Ei, Lennox, de ce nu vă duceţi tu şi Nadine? Ea pare să vrea să meargă.

Lennox tresări şi ridică privirea.

— Eu… Păi… Nu, cred că e mai bine să rămânem împreună.

— A, chiar că sunteţi o familie strâns unită, spuse domnul Cope cu amabilitate.

Dar ceva din amabilitatea lui suna forţat şi fals.

— Ne place să stăm la o parte de ceilalţi, replică doamna Boynton. Începu să înfăşoare ghemul de lână. Apropo, Raymond, cine era tânăra care ţi-a vorbit?

Raymond tresări nervos. Se înroşi, apoi chipul i se albi

— Eu… Nu ştiu cum o cheamă. Ea… Era în tren azi-noapte.

Doamna Boynton începu să se ridice încet de pe scaun.

— Nu cred că vom avea de-a face prea mult cu ea, spuse.

Nadine se ridică să o ajute pe bătrână să se scoale în picioare şi făcu asta cu o îndemânare profesională care îi atrase atenţia lui Gerard.

— E timpul să mergem la culcare, spuse doamna Boynton. Noapte bună, domnule Cope.

— Noapte bună, doamnă Boynton. Noapte bună, doamnă Lennox.

Plecară cu toţii – o mică procesiune.

Nici unuia dintre membrii mai tineri ai grupului nu-i trecu prin minte să mai rămână.

Domnul Cope rămase privind în urma lor, cu o expresie ciudată pe chip.

După cum doctorul Gerard ştia din experienţă, americanii au tendinţa să fie o naţie prietenoasă. Ei nu au suspiciunea stânjenită a englezilor aflaţi într-o călătorie. Pentru un bărbat cu tactul doctorului Gerard, să-l abordeze pe domnul Cope şi să se prezinte presupunea unele dificultăţi. Americanul era singur şi, ca majoritatea celor din naţia sa,

era înclinat spre o atitudine prietenoasă. Încă o dată, cartea de vizită a doctorului ieşi la iveală.

Citind numele scris pe ea, domnul Jefferson Cope fu impresionat, aşa cum era de aşteptat.

— A, sigur, domnule Gerard, aţi fost în Statele Unite nu cu multă vreme în urmă?

— În toamna trecuta. Am avut nişte cursuri la Harvard.

— Desigur. Dumneavoastră, domnule doctor, sunteţi unul dintre cele mai reputate nume din domeniu. Sunteţi de departe cel mai bun în specialitatea dumneavoastră la Paris.

— Dragul meu domn, sunteţi prea amabil. Trebuie să vă contrazic.

— Nu, nu, este o mare onoare să vă cunosc în felul acesta. De fapt, în momentul de faţă, sunt prezente câteva persoane distinse aici, în Ierusalim. Dumneavoastră, apoi lordul Welldon şi Sir Gabriel Steinbaum, finanţistul. Mai este Lady Westholme, care este o personalitate proeminentă a scenei politice engleze. Şi faimosul detectiv belgian Hercule Poirot.

— Micuţul Hercule Poirot? Este aici?

— I-am citit numele în ziarul local, a sosit de curând. Mi se pare că toată lumea şi soţia lui se află la hotelul Solomon. Un hotel foarte bun şi decorat cu mult gust.

Domnul Jefferson Cope se simţea minunat. Doctorul Gerard era un bărbat care putea să fie fermecător când dorea. Nu după mult timp, cei doi bărbaţi se duseră la bar.

După vreo două pahare, Gerard spuse:

— Spuneţi-mi, familia aceea americană cu care stăteaţi de vorbă este o familie americană tipică?

Jefferson Cope sorbi gânditor din băutură, apoi răspunse:

— A, nu, n-aş spune că e tocmai tipică.

— Nu? Mi s-a părut că e o familie foarte strâns unită.

— Adică toţi par să se învârtă în jurul acelei bătrâne? Zise domnul Cope încet. Este adevărat. E o bătrână remarcabilă.

— Serios?

Domnul Cope avea nevoie de puţină încurajare ca să continue şi invitaţia blândă fu îndeajuns.

— Nu vă ascund, domnule Gerard, că familia aceea m-a preocupat destul de mult în ultima vreme. M-am gândit mult la ea. Dacă pot spune asta, mi-ar fi de ajutor să vorbesc cu dumneavoastră despre această chestiune. Nu o să vă plictisesc, nu?

Doctorul Gerard negă această posibilitate. Domnul Jefferson Cope continuă încet, faţa lui bine bărbierită şi plăcută având întipărită pe ea o expresie de perplexitate.

— Vă spun drept că sunt puţin îngrijorat. Doamna Boynton, vedeţi, îmi este o veche prietenă. Adică, nu bătrâna doamnă Boynton, ci cea tânără, doamna Lennox Boynton.

— A, da, încântătoarea doamnă cu păr negru.

— Da, exact. Nadine. Nadine Boynton, doctore Gerard, este o persoană încântătoare. O cunosc de dinainte de a se mărita. Pe atunci lucra la spital, se pregătea să devină asistentă. Apoi a plecat în concediu ca să stea cu familia Boynton şi s-a măritat cu Lennox.

— Da?

Domnul Jefferson Cope luă încă o înghiţitură din băutură şi continuă:

— Aş dori să vă spun, doctore Gerard, câte ceva din istoria familiei Boynton.

— Serios? Aş fi foarte interesat.

— Vedeţi, răposatul Elmer Boynton – un om destul de cunoscut, cu o personalitate încântătoare – a fost căsătorit de două ori. Prima lui soţie a murit când Carol şi Raymond erau bebeluşi. Cea de-a doua doamnă Boynton, după câte am auzit, era o femeie frumoasă când s-au căsătorit, deşi nu foarte tânără. Când te uiţi acum la ea pare greu de crezut că a fost vreodată frumoasă, dar aşa am aflat dintr-o sursă demnă de încredere. In orice caz, soţul ei avea o părere foarte bună despre ea şi îi adopta punctul de vedere în aproape orice chestiune. A fost invalid câţiva ani buni

înainte să moară, aşa că practic ea a condus totul. E o femeie foarte capabilă, cu o minte pricepută la afaceri. De asemenea, este foarte conştiincioasă. După moartea lui Elmer, s-a devotat în întregime acestor copii. Unul este al ei – Ginevra, fata cu păr roşcat, dar care este cam fragilă. Deci, după cum vă spuneam, doamna Boynton s-a dedicat cu totul familiei. Nu ştiu ce părere aveţi, doctore Gerard, dar asta nu reprezintă întotdeauna un lucru foarte înţelept.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Este un lucru dăunător pentru o personalitate în formare.

— Da, cred că este o exprimare foarte potrivită. Doamna Boynton i-a protejat pe aceşti copii de lumea exterioară şi nu i-a lăsat să ia contact cu ceilalţi. Rezultatul a fost că acum au ajuns… Ei bine, cam nervoşi. Sunt emotivi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nu se pot împrieteni cu necunoscuţii. Asta nu e bine.

— E foarte rău.

— N-am nici o îndoială că doamna Boynton a avut intenţii bune. A dat însă dovadă de un devotament exagerat.

— Locuiesc cu toţii în aceeaşi casă? Întrebă doctorul.

— Da.

— Niciunul din fii nu lucrează?

— A, nu. Elmer Boynton era un bărbat bogat. El i-a lăsat toţi banii doamnei Boynton pe timpul vieţii – dar e de la sine înţeles că erau destinaţi întreţinerii întregii familii.

— Aşadar ei depind financiar de ea?

— Aşa este. Iar ea i-a încurajat să rămână acasă şi să nu plece să-şi caute de lucru. Da, poate că asta e în regulă, sunt destui bani, aşa că nu trebuie să-şi ia o slujbă, dar eu cred că, pentru un bărbat cel puţin, munca este un tonic excelent. Apoi mai este ceva – niciunul dintre ei nu are vreun hobby. Nu joacă golf. Nu fac parte din vreun club. Nu merg la petreceri şi nu fac nimic cu tineri de vârsta lor. Locuiesc într-o casă uriaşă la ţară, la mile întregi depărtare de orice loc. Vă spun eu, doctore Gerard, toate astea mi se par în neregulă.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse doctorul Gerard.

— Niciunul dintre ei nu are nici cel mai vag simţ social. Spiritul comunitar – asta le lipseşte! Poate că este o familie strâns unită, dar sunt foarte închişi.

— Nu s-a întâmplat ca vreunul dintre ei să plece de unul singur?

— Eu nu am auzit. Pur şi simplu stau împreună.

— Consideraţi că de vină pentru asta sunt ei sau doamna Boynton?

Jefferson Cope se foi stânjenit.

— Ei bine, într-un fel, cred că ea este mai mult sau mai puţin responsabilă. Nu a ştiut să-i crească cum se cuvine. Totuşi, când un tânăr ajunge la maturitate, depinde de el să-şi croiască un drum propriu. Nici un băiat nu ar trebui să continue să fie legat de fustele mamei. Ar trebui să aleagă să fie independent.

— Asta s-ar putea să fie imposibil, spuse doctorul Gerard gânditor.

— De ce imposibil?

— Există metode, domnule Cope, ca să împiedici creşterea unui copac.

Cope îl privi uimit.

— Sunt persoane sănătoase, doctore Gerard.

— Şi mintea poate fi oprită din dezvoltare şi deformată, la fel ca trupul.

— Sunt oameni deştepţi. Jefferson Cope continuă: Nu, doctore Gerard, ascultaţi-mă pe mine, un bărbat trebuie să-şi ia frâiele propriului destin în mâini. Un bărbat care se respectă îşi afirmă voinţa şi face ceva în viaţă, nu stă pur şi simplu şi taie frunză la câini. Nici o femeie nu ar trebui să respecte un astfel de bărbat.

Gerard îl privi cu curiozitate timp de un minut sau două, apoi întrebă:

— Vă referiţi în special, cred, la domnul Lennox Boynton?

— Da, la Lennox mă gândeam, de fapt. Raymond este încă un copil. Dar Lennox are treizeci de ani. Era timpul să arate ceva bărbăţie.

— Probabil că soţia lui nu are o viaţă uşoară, nu?

— Evident că are o viaţă dificilă! Nadine este o fată minunată. O admir mai mult decât pot spune. Nu a scăpat niciodată vreun cuvânt de nemulţumire. Dar nu este fericit ă, doctore Gerard. Este extrem de nefericită.

Gerard aprobă din cap.

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate.

— Nu ştiu ce părere aveţi, doctore Gerard, dar eu consider că există o limită pe care o femeie trebuie să o suporte! Dacă eram în locul lui Nadine, i-aş fi spus-o în faţă tânărului Lennox. Ori pune piciorul în prag şi dovedeşte de ce e în stare, ori…

— Ori, în caz contrar, ar trebui să-l părăsească?

— Trebuie să-şi trăiască şi ea viaţa, doctore Gerard. Dacă Lennox n-o apreciază aşa cum ar trebui – ei bine, există şi alţi bărbaţi care ar face-o.

— Cum sunteţi dumneavoastră, de exemplu?

Americanul se înroşi. Apoi se uită direct la celălalt bărbat cu o demnitate simplă.

— Aşa este, confirmă el. Nu mi-e ruşine de sentimentele mele pentru acea doamnă. O respect şi am un ataşament profund pentru ea. Tot ce vreau este să fie fericită. Dacă ar fi fericită cu Lennox, aş sta deoparte şi aş ieşi din viaţa ei.

— Dar aşa?

— Aşa stau prin preajmă! Dacă mă vrea, eu sunt aici!

Sunteţi, de fapt, un cavaler parfait gentil {2}, murmură Gerard.

— Poftim?

— Dragul meu domn, cavalerismul mai trăieşte astăzi doar în naţiunea americană! Vă mulţumiţi să vă serviţi doamna fără speranţa unei recompense! Este un lucru admirabil! Ce anume speraţi să puteţi face pentru ea?

— Ideea mea este să fiu prezent atunci când va avea nevoie de mine.

— Şi, daţi-mi voie să vă întreb, care este atitudinea bătrânei doamne Boynton faţă de dumneavoastră?

Jefferson Cope răspunse încet:

— Nu sunt niciodată sigur în privinţa acelei bătrâne. După cum v-am spus, nu îi face plăcere să ia contact cu exteriorul. Dar cu mine s-a purtat altfel, a fost întotdeauna amabilă şi mă tratează aproape ca pe un membru al familiei.

— De fapt, chiar aprobă prietenia dumneavoastră cu doamna Lennox?

— Aşa este.

Doctoralul Gerard ridică din umeri.

— Asta nu e puţin cam ciudat?

Jefferson Cope răspunse înţepat:

— Daţi-mi voie să vă asigur, doctore Gerard, că nu există nimic neonorabil în această prietenie. Este pur platonică.

— Dragul meu domn, sunt convins de asta. Repet însă că este un lucru ciudat ca doamna Boynton să încurajeze această prietenie. Vedeţi, domnule Cope, doamna Boynton mă interesează – mă interesează chiar foarte mult.

— Este cu siguranţă o femeie remarcabilă. Are o forţă de caracter extraordinară. După cum am spus, Elmer Boynton avea mare încredere în judecata ei.

— În asemenea măsură încât a preferat să-şi lase cu totul propriii copii la mila ei, din punct de vedere financiar. În ţara mea, domnule Cope, acest lucru este interzis prin lege.

Domnul Cope se ridică.

— În America, replică el, avem o încredere nestrămutată în libertatea absolută.

Doctorul Gerard se ridică la rândul lui. Nu era deloc impresionat de această remarcă. O mai auzise rostită de oameni de diferite naţionalităţi. Iluzia că libertatea reprezintă prerogativa unei anumite naţiuni era destul de răspândită.

Doctorul Gerard era mai înţelept. El ştia mai bine că nici o naţiune, nici o ţară şi nici o persoană nu poate fi considerată liberă. Dar mai ştia şi că existau diferite grade de supunere.

Se duse la culcare gânditor şi plin de interes.

Capitolul 6

Sarah King se afla lângă templul Haramesh-Sherif, cu spatele la Domul Stâncii. În urechi îi răsuna zgomotul apei din fântâni. Mici grupuri de turişti treceau prin apropiere fără sa tulbure pacea atmosferei orientale.

„Ce ciudat, îşi spuse Sarah, că odinioară un preisraelit a transformat această zonă muntoasă într-un câmp agricol şi că David a cumpărat-o pentru şase sute de şekeli de aur şi a transformat-o într-o Ţară Sfântă.” Iar acum aici se auzeau vocile turiştilor de toate naţionalităţile.

Se întoarse şi se uită la moscheea care acum acoperea sfântul mormânt şi se întrebă dacă templul lui Solomon ar fi fost măcar pe jumătate atât de frumos.

Se auzi un zgomot de paşi şi din moschee ieşi un mic grup. Era familia Boynton însoţită de un ghid volubil. Doamna Boynton era susţinută de Lennox şi de Raymond. Nadine şi domnul Cope mergeau în urmă. Carol venea ultima. În timp ce se îndepărtau, Carol o văzu pe Sarah. Ezită, apoi, hotărându-se brusc, se întoarse şi străbătu rapid şi fără zgomot curtea.

— Scuzaţi-mă, începu ea cu răsuflarea tăiată, trebuie… Trebuie să vă vorbesc.

— Da? Zise Sarah.

Carol tremura violent şi era albă la faţă

— E vorba de… Fratele meu. Când aţi vorbit cu el aseară, probabil că aţi considerat că este foarte nepoliticos. Dar nu a vrut să fie… Nu a avut ce face. Oh, vă rog să mă credeţi!

Sarah simţea că întreaga scenă e ridicolă. Mândria şi bunul-simţ îi erau jignite. De ce să alerge dintr-odată o străină la ea şi să-i ofere o scuză absurdă pentru un frate mitocan?

Pe buze îi veni un răspuns tăios. Apoi, rapid, starea ei de spirit se schimbă.

Era ceva neobişnuit aici. Fata era extrem de sinceră. Ceva din Sarah – care o făcuse să-şi aleagă o carieră în medicină – nu rămase insensibil la nevoia fetei. Instinctul îi spunea că era ceva total greşit aici, aşa că rosti încurajator:

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Aţi vorbit în tren, nu-i aşa? Începu Carol.

Sarah dădu aprobator din cap.

— Da sau, cel puţin, eu am făcut-o.

— Ah, desigur. Probabil că aşa a fost. Dar, vedeţi, aseară Ray s-a temut…

Se opri.

— S-a temut?

Obrajii lui Carol se împurpurară.

— Ah, ştiu că pare absurd – o nebunie. Vedeţi, mama… Ea… Nu se simte bine… Şi nu-i place ca noi să ne facem prieteni din afară. Dar… Dar eu ştiu că Ray ar vrea să fiţi prieteni.

Sarah deveni interesată. Dar, înainte să poată spune ceva, Carol continuă:

— Ştiu că… Ştiu că ceea ce spun pare o prostie, dar noi suntem… O familie cam ciudată. Aruncă rapid o privire în jur – era o privire plină de teamă. Nu… Nu pot să mai stau, murmură ea. S-ar putea să-mi simtă lipsa.

Sarah se hotărî şi spuse:

— De ce nu rămâi – dacă asta vrei? Am putea merge înapoi împreună.

— Ah, nu! Carol se dădu în spate. Nu… Nu pot face asta.

— De ce nu? O întrebă Sarah.

— Chiar n-aş putea. Mama ar fi… ar fi…

Sarah spuse clar şi calm:

— Ştiu că uneori este groaznic de greu pentru părinţi să accepte faptul că totuşi copiii lor au crescut şi atunci continuă să încerce să le conducă viaţa. Dar e păcat, să ştii,

să laşi lucrul ăsta să se întâmple. Fiecare trebuie să lupte pentru propriile drepturi.

— Nu înţelegeţi… Nu înţelegeţi câtuşi de puţin…, murmură Carol.

Îşi încleşta mâinile, agitată.

— Uneori omul cedează fiindcă se teme de certuri, continuă Sarah. Certurile sunt neplăcute, dar cred că merită să lupţi pentru libertatea de acţiune.

— Libertate? Carol o privi ţintă. Niciunul dintre noi nu a fost vreodată liber. Şi nici nu vom fi vreodată.

— Prostii! Exclamă Sarah cu hotărâre.

Carol se aplecă şi o atinse pe braţ.

— Ascultaţi! Trebuie să încerc să vă fac să înţelegeţi! Înainte de căsătorie, mama – e, de fapt, mama vitregă – a fost gardian la o închisoare. Tata era directorul închisorii şi s-a însurat cu ea. Ei bine, de atunci a fost numai a şa. A continuat să fie gardian – dar pentru noi. De aceea viaţa noastră este… ca o închisoare! Capul i se roti iarăşi în jur. Mi-a simţit lipsa. Trebuie să plec.

Sarah o prinse de braţ în timp pe Carol voia să o ia la fugă.

— O clipă. Trebuie să ne mai întâlnim şi să stăm de vorbă.

— Nu pot. Nu o să fiu în stare.

— Ba da. Apoi continuă cu glas hotărât: Vino în camera mea după ora de culcare. Stau la 319. Nu uita – la 319.

Îi dădu drumul la braţ şi Carol fugi după familia ei.

Sarah râmase privind în urma ei. Se trezi din gânduri şi descoperi că doctorul Gerard se afla alături.

— Bună dimineaţa, domnişoară King. Aşadar, aţi stat de vorbă cu domnişoara Carol Boynton?

— Da, am avut o discuţie total ieşită din comun. Să vă povestesc.

Îi relată esenţa conversaţiei avute cu fata. Gerard insistă asupra unui aspect:

— Bătrânul hipopotam a fost gardian la închisoare? Acest lucru este semnificativ, cred.

— Vreţi să spuneţi că asta este cauza comportamentului tiranic? Întrebă Sarah. Este un obicei al vechii ei profesii.

Gerard clătină din cap.

— Nu, asta este o abordare greşită a problemei. Există o nevoie profundă, ascunsă. Ea nu iubeşte tirania fiindc ă a fost gardian. Mai bine spus, ea a devenit gardian pentru c ă iubea tirania. După părerea mea, dorinţa secretă de a deţine puterea asupra altor oameni a determinat-o să-şi aleagă o asemenea profesie.

Chipul lui era foarte grav.

— În subconştient zac ascunse atâtea lucruri stranii. Dorinţa de putere, de cruzime, o dorinţă sălbatică de a sfâşia şi de a rupe – toate sunt moşteniri ale amintirilor străvechi ale rasei noastre… Toate sunt aici, domnişoară King, toată cruzimea şi sălbăticia, şi dorinţa… Le închidem undeva şi refuzăm să le lăsăm să iasă, dar uneori… Ele sunt prea puternice.

Sarah se cutremură.

— Ştiu.

— Vedem toate acestea astăzi, în jurul nostru, continuă Gerard. În convingerile politice, în conducerea naţiunilor. O reacţie din umanitarism, din milă, din bunăvoinţă frăţească. Crezurile sună bine uneori – un regim înţelept, un guvern generos – dar, dacă sunt impuse cu forţa, se bazează pe cruzime şi frică. Acei apostoli ai violenţei deschid uşa şi dau drumul sălbăticiei străvechi, vechii atracţii pentru cruzimea de dragul cruzimii. Oh, e dificil – omul e un animal cu un echilibru foarte fragil. El are o nevoie primordială – aceea de a supravieţui. Să avansezi prea repede este la fel de fatal ca a rămâne în urmă. Omul trebuie să supravieţuiască! Trebuie, probabil, să-şi păstreze într-o oarecare măsură vechea sălbăticie, dar nu trebuie – în mod sigur nu trebuie – să o zeifice!

Urmă o pauză şi Sarah spuse:

— Credeţi că doamna Boynton e o sadică?

— Sunt aproape sigur de asta. Cred că îi face plăcere să provoace durere – durere mentală, ţineţi cont, nu fizică. Acest lucru se întâlneşte mult mai rar şi este mult mai greu să îi faci faţă. Îi place să aibă controlul asupra altor oameni şi îi place să îi facă să sufere.

— E inuman, zise Sarah.

Gerard îi relată conversaţia cu Jefferson Cope.

— Nu-şi dă seama ce se petrece? Întreba Sarah gânditoare.

— Cum ar putea? Nu e psiholog.

— Adevărat! El nu are mintea noastră dezgustătoare!

— Exact. El are mintea unui american normal, drăguţ, cinstit şi sentimental. Crede mai degrabă în bine decât în rău. Vede că atmosfera din familia Boynton este total greşită, dar îi atribuie doamnei Boynton mai degrabă un devotament prost înţeles decât o răutate profundă.

— Asta probabil că o amuză, spuse Sarah.

— Îmi imaginez că da!

— Dar de ce nu se desprind? Întrebă Sarah nerăbdătoare. Pot s-o facă!

Gerard clătină din cap.

— Nu, aici greşiţi. Nu pot. Aţi văzut vreodată cunoscutul experiment cu cocoşul? Tragi o linie cu creta pe jos şi pui ciocul cocoşului pe ea. Cocoşul va crede că e legat acolo şi nu-şi poate înălţa capul. Aşa şi cu nefericiţii ăştia. Ea a acţionat asupra lor – ţineţi cont de asta – de când erau copii. Iar dominaţia ei a fost mentală. I-a hipnotizat făcându-i să creadă că nu pot s ă nu o asculte. A, ştiu că majoritatea oamenilor ar zice că asta e o prostie – dar noi doi ştim mai bine. I-a făcut să creadă că dependenţa lor totală de ea este inevitabilă. Au stat în închisoare atâta vreme încât, dacă uşa închisorii s-ar deschide, nici n-ar observa! Unul dintre ei, cel puţin, nici măcar nu îşi mai doreşte libertatea! Şi toţi s-ar teme de libertate.

Sarah, cu simţul ei practic, întrebă:

— Ce se va întâmpla după moartea ei?

Gerard ridică din umeri.

— Depinde de cât de repede se va întâmpla. Dacă s-ar întâmpla acum – ei bine, cred că nu ar fi prea târziu. Fata şi băiatul sunt încă tineri, impresionabili. Ar deveni, cred, nişte oameni normali. În cazul lui Lennox este posibil să fie prea târziu. Mie îmi face impresia unui om care a renunţat la orice speranţă – trăieşte şi îndură totul ca un animal.

— Soţia lui ar fi trebuit să acţioneze cumva! Interveni Sarah nerăbdătoare. Ar fi trebuit să-l smulgă de acolo.

— Oare? Poate că a încercat… Şi nu a reuşit.

— Credeţi că şi ea este sub aceeaşi influenţa?

Gerard clătină din cap.

— Nu. Nu cred că bătrâna are vreo putere asupra ei şi pentru asta o urăşte de moarte. Fiţi atentă la privirea ei!

Sarah se încruntă.

— Nu pot s-o înţeleg – pe cea tânără, vreau să spun. Ştie ce se întâmpla?

— Cred că are o idee destul de clară.

— Hm! Făcu Sarah. Baba ar trebui omorâtă! Arsenic în ceaiul de dimineaţa – asta i-aş recomanda. Apoi spuse brusc: Dar fata cea mică – cea cu părul roşcat şi cu zâmbetul acela fascinant şi gol?

Gerard se încruntă.

— Nu ştiu. E ceva ciudat aici. Ginevra Boynton este fiica naturală a bătrânei, desigur.

— Da. Bănuiesc că asta ar trebui să reprezinte o diferenţă – sau nu?

Gerard spuse încet:

— Nu cred că, odată ce mania pentru putere (şi dorinţa de cruzime) a cuprins mintea unui om, aceasta mai poate face vreo excep ţie – nici măcar pentru cel mai apropiat şi cel mai drag. Rămase tăcut o vreme, apoi întrebă: Sunteţi creştină, mademoiselle?

— Nu ştiu, răspunse Sarah. Obişnuiam să cred că nu sunt nicicum. Dar acum… Nu mai sunt sigură. Simt că… Ah, simt că, dacă aş putea să şterg toate astea de pe faţa Pământului

– făcu un gest violent cu mâna – toate clădirile şi sectele, şi bisericile astea încrâncenate, aş putea zări figura liniştită a lui Hristos intrând în Ierusalim pe un asin… Şi atunci aş crede în El.

Doctorul Gerard rosti cu gravitate:

— Eu cred măcar în unul dintre principiile de bază ale creştinismului – s ă te mul ţume şti s ă fii umil. Sunt doctor şi ştiu că ambiţia, dorinţa de a reuşi, de a avea putere reprezintă cauza majorităţii bolilor sufletului omenesc. Dacă dorinţa este realizată, duce la aroganţă, violenţă şi în final la saţietate, iar dacă nu este realizată… Ah, dacă nu este realizată… Toate spitalele de nebuni pot depune mărturie de ce se întâmplă! Sunt pline de oameni care nu au fost în stare să facă faţă mediocrităţii, lipsei de importanţă şi de realizări şi care şi-au creat astfel o cale a scăpa de realitate şi de a se desprinde pentru totdeauna de viaţa reală.

— Păcat că bătrâna Boynton nu e la azil! Rosti Sarah cu vehemenţă.

Gerard clătină din cap.

— Nu. Locul ei nu este printre rataţi. E mai rău decât atât. Ea a reuşit! Şi-a îndeplinit visul.

Sarah se cutremură şi exclamă cu violenţă:

— Asemenea lucruri nu ar trebui să existe!

Capitolul 7

Sarah se întrebă dacă, într-adevăr, Carol Boynton avea să vină la întâlnirea stabilită pentru acea seară.

În mare parte, se îndoia. Se temea că fata va avea o reacţie violentă după confidenţele făcute dimineaţă.

Cu toate acestea, Sarah se pregăti, îmbrăcându-se cu un halat de satin albastru, scoţând micuţa lampă cu spirt şi punând apa la fiert.

Tocmai era pe punctul să renunţe la speranţa că tânăra va apărea (era trecut de unu noaptea) şi să meargă la culcare, când auzi o bătaie în uşă. Deschise repede şi se dădu înapoi ca să o lase pe Carol să intre.

— Mi-era teamă că v-aţi dus la culcare… Începu ea cu răsuflarea tăiată.

Sarah afişă înadins o atitudine lipsită de emoţie.

— A, nu, te aşteptam. Serveşte un ceai. Este Lapsang souchong {3} adevărat.

Îi aduse o ceaşcă. Carol fusese neliniştită şi nesigură pe sine. Acum acceptă ceaşca şi un biscuit şi începu să se liniştească.

— E chiar amuzant, spuse Sarah zâmbind.

Carol părea oarecum surprinsă.

— Da, zise ea cu îndoială. Da, cred că aveţi dreptate – Seamănă cu petrecerile de la miezul nopţii pe care le organizam la şcoală, continuă Sarah. Bănuiesc că nu ai mers la şcoală.

Carol clătină din cap.

— Nu, nu am plecat niciodată de acasă. Am avut o guvernantă… Diferite guvernante. Nu au rămas prea multă vreme.

— Nu aţi plecat deloc, niciodată?

— Nu. Am locuit mereu în aceeaşi casă. Excursia asta peste hotare a fost prima dată când am plecat.

— Trebuie să fie o adevărată aventură, spuse Sarah ca din întâmplare.

— A, da. Este… E ca un vis.

— Ce a determinat-o pe mama ta vitregă să facă excursia?

Auzind-o pomenită pe doamna Boynton, Carol tresări.

Sarah continuă repede:

— Ştii, eu sunt un fel de doctor. Tocmai mi-am luat diploma. Mama ta – sau mai bine zis mama ta vitregă – mi se pare foarte interesantă – din punct de vedere clinic, înţelegi? Aş putea spune că este în mod clar un caz patologic.

Carol rămase privind-o ţinta. Era evident un punct de vedere complet neobişnuit pentru ea. Sarah rostise înadins aceste cuvinte. Îşi dădea seama că doamna Boynton îşi

domina familia ca un soi de idol obscen. Scopul lui Sarah era să o lipsească de latura ei cea mai terifiantă.

— Da, continua ea. Există un fel de boală, o manie a grandorii, care îi cuprinde pe oameni. Devin foarte autocraţi şi insistă ca totul să fie făcut exact cum spun ei şi sunt nişte persoane cu care este foarte dificil să ai de-a face.

Carol puse ceaşca jos.

— Ah, exclamă ea, mă bucur atât de mult că stăm de vorbă. Ştii, chiar am crezut că eu şi Raymond începem să devenim… Ciudaţi. Obişnuiam să ne supărăm foarte tare din cauza unor lucruri.

— Întotdeauna este bine să vorbeşti cu o persoană din afară, spuse Sarah. În cadrul familiei omul are tendinţa să fie prea implicat. Apoi întrebă nepăsătoare: Dacă nu sunteţi fericiţi, nu v-aţi gândit să plecaţi de acasă?

Carol păru uimită.

— A, nu! Cum am putea? Eu… Adică mama nu ne-ar lăsa niciodată.

— Dar nu ar avea cum să vă oprească, spuse Sarah cu blândeţe. Sunteţi majori.

— Eu am 23 de ani.

— Exact.

— Dar totuşi nu văd cum… Adică nu aş şti unde să mă duc şi ce să fac. Tonul ei părea uluit. Vedeţi, spuse ea, nu avem nici un ban.

— Nu aveţi prieteni la care să vă duceţi?

— Prieteni? Carol clătină din cap. A, nu, nu ştim pe nimeni!

— Niciunul dintre voi nu s-a gândit să plece de acasă?

— Nu… Nu cred. A, nu, n-am putea.

Sarah schimbă subiectul. Consternarea fetei i se părea demnă de milă.

— Ţii la mama ta vitregă? O întrebă ea.

Carol clătină încet din cap şi şopti cu o voce speriată:

— O urăsc. La fel şi Ray… Noi… de mult ne-am dorit să moară.

Încă o dată Sarah schimbă subiectul.

— Vorbeşte-mi despre fratele tău mai mare.

— Lennox? Nu ştiu ce e cu Lennox. Acum de-abia mai vorbeşte. Se mişcă de parcă visează cu ochii deschişi. Nadine e teribil de îngrijorată din pricina lui.

— Ţii la cumnata ta?

— Da, Nadine e altfel. E întotdeauna bună. Dar este foarte nefericită.

— Din cauza fratelui tău?

— Da.

— Sunt căsătoriţi de multă vreme?

— De patru ani.

— Şi întotdeauna au locuit acasă?

— Da.

— Cumnatei tale îi place asta? Întreba Sarah.

— Nu. Urmă o pauză, apoi Carol continuă: Acum aproape patru ani a fost o agitaţie îngrozitoare. Vedeţi, după cum v-am spus, niciunul dintre noi nu pleacă de acasă. Vreau să spun că mergem afară, pe proprietate, dar nicăieri altundeva. Insă Lennox a făcut-o. A ieşit noaptea. S-a dus la Fountain Springs {4} – era un fel de bal. Mama a fost groaznic de supărată când a aflat. A fost îngrozitor. Apoi, după asta, ea i-a cerut lui Nadine să vină şi să stea cu noi. Nadine este o verişoară foarte îndepărtată a tatei. Era foarte săracă şi se pregătea să devină asistentă medicală. A venit şi a rămas la noi o lună. Nu vă pot spune ce emoţionant era să avem pe cineva în vizită! Apoi ea şi Lennox s-au îndrăgostit. Şi mama a zis că ar fi bine să se căsătorească şi să continue să locuiască acasă.

— Şi Nadine a vrut să facă asta?

Carol ezită

— Nu cred că dorea asta foarte tare, dar nici nu o deranja. Apoi, mai târziu, a vrut să plece, cu Lennox, desigur…

— Dar nu au plecat? Întrebă Sarah.

— Nu, mama nici nu a vrut să audă de asta. Carol făcu o pauză, apoi spuse: Nu cred că… O mai place pe Nadine.

Nadine e… ciudată. Niciodată nu ştii ce gândeşte. Încearcă să o ajute pe Jinny şi mamei nu-i place asta.

— Jinny este sora ta mai mică?

— Da. Ginevra este numele ei adevărat.

— Şi ea este… Nefericită?

Carol clătină cu îndoială din cap.

— Jinny se comportă foarte ciudat în ultima vreme. Nu o înţeleg. Vedeţi, ea a fost mereu cam delicată şi mama se agită din pricina ei, iar asta îi face mai rău. Iar în ultima vreme Jinny s-a comportat extrem de straniu. Ea… Mă înspăimântă uneori. Nu ştie întotdeauna… Ce face.

— A fost văzută de un doctor?

— Nu. Nadine a vrut asta, dar mama s-a opus, iar Jinny a devenit isterică şi a început să ţipe spunând că nu vrea să meargă la doctor. Dar eu sunt îngrijorată pentru ea.

Brusc, Carol se ridică.

— Nu vă mai reţin. Este… Aţi fost foarte amabilă că m-aţi lăsat să vin ca să stăm de vorbă. Trebuie să credeţi că suntem o familie foarte ciudată.

— A, toată lumea e ciudată, spuse Sarah veselă. Să mai vii, bine? Şi adu-l şi pe fratele tău, dacă vrei.

— Pot, într-adevăr?

— Da. O să facem un plan secret. Aş vrea să-l cunoşti şi pe un prieten de-al meu, pe doctorul Gerard, un francez grozav de amuzant.

Obrajii lui Carol căpătară culoare.

— A, pare foarte amuzant! Numai dacă mama n-ar descoperi ceva!

Sarah se feri să dea răspunsul care îi veni pe buze şi spuse în schimb:

— Cum ar putea? Noapte bună. Ne vedem mâine seară la aceeaşi oră?

— A, da. Vedeţi, poimâine s-ar putea să plecăm.

— Atunci să rămână sigur pe mâine. Noapte bună.

— Noapte bună… Şi mulţumesc.

Carol ieşi din cameră şi se strecură fără zgomot pe coridor. Camera ei era la etajul de deasupra. Ajunse acolo, deschise uşa şi rămase îngrozită în prag. Doamna Boynton stătea într-un fotoliu lângă şemineu, îmbrăcată într-un halat de lână mov.

Un ţipăt scurt scăpă de pe buzele lui Carol.

— Oh!

O pereche de ochi negri îi sfredeleau pe ai săi.

— Unde ai fost, Carol?

— Eu… Eu…

— Unde ai fost?

O voce răguşită, moale, cu acea nuanţă ameninţătoare care făcea întotdeauna ca inima lui Carol să bată cu o groază iraţională.

— Să o văd pe domnişoara King – Sarah King.

— Fata care a vorbit cu Raymond seara trecută?

— Da, mamă.

— V-aţi făcut planuri să vă mai vedeţi?

Buzele lui Carol se mişcară fără să scoată nici un sunet. Dădu din cap aprobator. Frică – valuri de groază cumplită, dezgustătoare…

— Când?

— Mâine seară.

— Nu o să te duci. Ai înţeles?

— Da, mamă.

— Promiţi?

— Da… Da.

Doamna Boynton se strădui să se ridice în picioare. Mecanic, Carol se apropie şi o ajută. Doamna Boynton străbătu rapid încăperea, ajutându-se de un baston. Se opri în prag şi se uită spre fata înspăimântată.

— Nu o să mai ai nicicum de-a face cu domnişoara King. Ai înţeles?

— Da, mamă.

— Repetă!

— Nu o să mai am nicicum de-a face cu ea.

— Bine.

Doamna Boynton ieşi şi închise uşa.

Carol se mişcă rapid prin dormitor. Se simţea rău, corpul îi era ca de lemn şi parcă nu-i aparţinea. Se prăbuşi pe pat şi brusc fu scuturată de valuri de plâns.

Era ca şi cum o privelişte i se deschisese înainte – o privelişte cu soare şi copaci, şi flori…

Acum ziduri negre se închiseseră încă o dată în jurul ei.

Capitolul 8

— Pot să vă vorbesc o clipă?

Nadine Boynton fu surprinsă, privind chipul smead şi nerăbdător al unei tinere total necunoscute.

— Da, desigur.

Dar, în timp ce vorbea, aruncă fără să-şi dea seama o privire neliniştită peste umăr.

— Numele meu este Sarah King, continuă tânăra.

— Da?

— Doamnă Boynton, o să vă spun ceva cam ciudat. Acum două seri am stat de vorbă destul de mult cu cumnata dumneavoastră.

O umbră uşoară păru să tulbure seninătatea chipului lui Nadine.

— Aţi vorbit cu Ginevra?

— Nu, nu cu Ginevra – cu Carol.

Umbra se risipi.

— A, înţeleg… cu Carol.

Nadine Boynton păru încântată, dar extrem de surprinsă.

— Cum aţi reuşit?

— A venit la mine în cameră – destul de târziu, spuse Sarah. Văzu înălţarea uşoară a sprâncenelor îngrijit pensate pe fruntea albă şi continuă cu o oarecare stânjeneală: Sunt sigură că asta trebuie să vi se pară ceva foarte ciudat – Nu, răspunse Nadine Boynton. Mă bucur foarte mult. Chiar foarte mult. Este foarte bine că, în sfârşit, Carol are o prietenă cu care să discute.

— Am… Ne-am înţeles foarte bine. Sarah încercă să-şi aleagă cuvintele cu mare grijă. De fapt, chiar am aranjat să… Să ne întâlnim în seara următoare.

— Da.

— Dar Carol n-a venit.

— Nu?

Vocea lui Nadine era calmă, gânditoare. Chipul ei, atât de liniştit şi de blând, nu-i spunea nimic lui Sarah.

— Nu. Ieri trecea pe hol, iar eu i-am vorbit, dar nu mi-a răspuns. Doar s-a uitat la mine o dată, apoi încă o dată şi s-a îndepărtat în grabă.

— Înţeleg.

Urmă o pauză. Lui Sarah îi era greu să continue. Nadine Boynton spuse imediat:

— Îmi pare foarte rău. Carol este o fată cam… Emotivă.

Din nou pauză. Sarah îşi luă inima în dinţi.

— Ştiţi, doamnă Boynton, eu mă pregătesc să devin doctor. Cred… Cred că n-ar fi bine pentru cumnata dumneavoastră să se izoleze prea mult de ceilalţi oameni.

Nadine Boynton o privi gânditoare.

— Înţeleg. Sunteţi doctor. Asta schimbă lucrurile.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? O îndemnă Sarah.

Nadine îşi înclină capul. Era tot căzută pe gânduri.

— Aveţi mare dreptate, desigur, spuse ea după un minut sau două. Dar lucrurile sunt dificile. Soacra mea are o sănătate precară şi are ceea ce eu numesc o repulsie morbidă faţă de posibilitatea ca străini să pătrundă în cercul ei familial.

— Dar Carol este o femeie în toată firea, se revoltă Sarah.

Nadine Boynton clătină din cap.

— A, nu, spuse ea. La trup, dar nu la minte. Dacă aţi vorbit cu ea, trebuie să fi remarcat acest lucra. În caz de urgenţă se va comporta întotdeauna ca un copil înspăimântat.

— Asta credeţi că s-a întâmplat? Credeţi că s-a speriat?

— Îmi imaginez, domnişoară King, că soacra mea a insistat ca ea să nu mai aibă de-a face cu dumneavoastră.

— Şi Carol a cedat?

Nadine Boynton spuse încet:

— Vă imaginaţi că ar fi putut să n-o facă?

Privirile celor două femei se întâlniră. Sarah simţi că sub masca acelor cuvinte convenţionale, ele două se înţelegeau. Ştia că Nadine înţelegea situaţia. Dar în mod clar nu era pregătită să discute despre ea.

Sarah se simţi descurajată. Cu o seară înainte simţise că bătălia fusese pe jumătate câştigată. Prin intermediul întâlnirilor secrete avea să trezească în Carol spiritul de revoltă – da, şi în Raymond. (Ca să fie cinstită, nu pe Raymond îl avusese în minte tot timpul?) Iar acum, în chiar prima rundă a bătăliei, fusese înfrântă umilitor de halca aceea de carne fără formă, cu ochii ei răi, satisfăcuţi. Carol capitulase fără să opună rezistenţă.

— Totul este greşit! Strigă Sarah.

Nadine nu răspunse. Ceva din tăcerea ei îi merse drept la inimă lui Sarah, ca o mână rece care o cuprinsese. „Femeia asta ştie cât de lipsit de speranţă e totul mai bine decât mine. Ea tr ăie şte cu asta!” îşi zise ea.

Uşile liftului se deschiseră şi bătrâna doamnă Boynton ieşi. Se sprijinea în baston şi Raymond o susţinea de celălalt braţ.

Sarah tresări uşor. Văzu privirea bătrânei trecând de la ea la Nadine şi înapoi. Fusese pregătită să zărească neplăcere în acei ochi, chiar ură. Dar nu era pregătită pentru ceea ce văzu cu adevărat – o bucurie răutăcioasă şi triumfătoare. Sarah se întoarse, iar Nadine înaintă şi se alătură celorlalţi doi.

— Deci aici erai, Nadine, spuse doamna Boynton. O să stau puţin să mă odihnesc înainte să ies.

O aşezară pe un scaun cu spătar înalt. Nadine se aşează lângă ea.

— Cu cine vorbeai, Nadine?

— Cu o domnişoară, King.

— A, da. Fata care i-a vorbit lui Raymond acum câteva seri. Ei bine, Ray, de ce nu te duci să discuţi cu ea? E acolo, la masa de scris.

Gura femeii se lăţi într-un zâmbet maliţios în timp ce îl privea pe Raymond. Acesta se înroşi, îşi întoarse capul şi murmură ceva.

— Ce ai spus, fiule?

— Nu vreau să vorbesc cu ea.

— Nu, mă gândeam eu. Nu vrei să vorbeşti cu ea. Nu ai putea, oricât de mult ţi-ai dori-o!

Tuşi brusc – o tuse şuierătoare.

— Îmi place călătoria asta, Nadine. Nu aş fi ratat-o pentru nimic în lume.

— Nu?

Vocea lui Nadine era lipsită de orice emoţie.

— Ray.

— Da, mamă?

— Adu-mi nişte hârtie de scris – de la masa din colţ.

Raymond se îndepărtă supus. Nadine îşi înălţă capul, dar nu ca să-l urmărească pe băiat, ci pe bătrână. Doamna Boynton se aplecă în faţă, cu nările dilatate de plăcere. Ray trecu prin apropierea lui Sarah. Ea ridică privirea, cu speranţa zugrăvită pe chip. Însă aceasta se şterse când Raymond trecu pe lângă ea, luă nişte hârtie de scris din cutie şi străbătu iarăşi încăperea.

Când ajunse iarăşi lângă cele două femei, pe frunte avea mici broboane de sudoare, iar faţa îi era albă ca moartea.

Foarte încet doamna Boynton murmură în timp ce-l privea:

— Ah…

Apoi o observă pe Nadine, fixând-o. Ceva din privirea ei o făcu să se înfurie brusc.

— Unde este domnul Cope în dimineaţa asta? Întrebă ea.

Nadine îşi lăsă iarăşi privirea în jos. Răspunse cu vocea ei blândă, lipsita de expresie:

— Nu ştiu. Nu l-am văzut.

— Îmi place, spuse doamna Boynton. Îmi place foarte mult. Trebuie să ne vedem mai mult. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

— Da, răspunse Nadine. Şi mie îmi place foarte mult.

— Ce se petrece cu Lennox în ultima vreme? Pare foarte tăcut şi supărat. Totul e bine între voi, nu?

— A, da. De ce n-ar fi?

— Mă întrebam şi eu. Oamenii căsătoriţi nu se înţeleg întotdeauna. Poate aţi fi mai fericiţi dacă aţi locui într-o casă a voastră?

Nadine nu răspunse.

— Ei bine, ce părere ai de ideea asta? Nu ţi-ar plăcea?

Nadine clătină din cap şi spuse zâmbind:

— Cred că nu ţi-ar plăcea dumitale, mamă.

Pleoapele doamnei Boynton fluturară, după care replică aspru şi plină de venin:

— Întotdeauna ai fost împotriva mea, Nadine.

— Îmi pare rău că aşa crezi, răspunse tânăra femeie cu un glas egal.

Mâna bătrânei se strânse pe baston şi faţa ei căpătă o nuanţă mai intensă de roşu. Schimbând tonul, îi ceru:

— Mi-am uitat picăturile, du-te şi adu-mi-le, Nadine.

— Desigur.

Nadine se ridică şi traversă salonul îndreptându-se spre lift. Doamna Boynton o urmări cu privirea. Raymond stătea prăbuşit pe scaun, cu ochii reflectând o nefericire tăcută.

Nadine urcă la etaj, străbătu coridorul şi intră în salonaşul din apartamentul lor. Lennox stătea lângă fereastră, cu o carte în mână, dar pe care nu o citea. Se ridică în momentul în care Nadine intră în încăpere.

— Bună, Nadine.

— Am venit să iau picăturile pentru mama. Le-a uitat.

Se duse în dormitorul doamnei Boynton. Luă de pe un raft o sticluţă şi măsură cu atenţie o doză într-un păhărel, pe care îl umplu apoi cu apă. Trecând prin salonaş, se opri.

— Lennox.

El îi răspunse după un moment sau două, de parcă mesajul trebuise să străbată un drum lung.

— Scuză-mă, spuse el. Ce este?

Nadine Boynton aşeză cu grijă paharul pe masă şi rămase în picioare lângă el.

— Lennox, uită-te la soare – afară, pe fereastră. Uită-te la viaţă. Este frumos. Am putea merge acolo, afară, în loc să stăm aici şi să ne uităm pe fereastră.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău, zise el. Vrei să ieşi?

— Da, vreau să ies, cu tine, la soare, la viaţă şi să trăim… Amândoi, împreună, răspunse ea repede.

El se cufundă mai mult în scaun. Ochii lui erau neliniştiţi, hăituiţi.

— Nadine, draga mea… Trebuie să trecem iarăşi prin toate astea?

— Da, trebuie. Hai să plecăm şi să ne ducem viaţa undeva.

— Cum am putea? Nu avem nici un ban.

— Putem să câştigăm bani.

— Cum? Ce am putea face? Eu nu am nici o pregătire. Mii de bărbaţi – cu calificare – nu îşi găsesc de lucru în momentul de faţă. Nu am putea să ne descurcăm.

— Aş câştiga eu bani pentru amândoi.

— Draga mea copilă, nu ţi-ai terminat pregătirea de asistentă. Nu avem nici o speranţă – este imposibil.

— Nu, ceea ce este imposibil şi lipsit de speranţă este viaţa noastră actuală.

— Nu ştii ce vorbeşti. Mama e foarte bună cu noi. Ne oferă tot luxul posibil.

— În afară de libertate. Lennox, fă un efort. Vino cu mine acum… Astăzi…

— Nadine, cred că ai înnebunit.

— Nu, sunt normală. Absolut şi complet normală. Vreau o viaţă a mea, cu tine, la soare – nu înăbuşită în umbra unei bătrâne tiranice şi căreia îi face plăcere să te facă nefericit.

— Poate că mama este cam autoritară…

— Mama ta este nebună! Este nesănătoasă la cap!
— Nu este adevărat, răspunse el blând. Are o minte remarcabilă pentru afaceri.
— Poate – da.
— Şi trebuie să-ţi dai seama, Nadine, că nu va trăi veşnic. Îmbătrâneşte şi sănătatea ei este foarte precară. La moartea ei, banii tatălui meu vor fi împărţiţi în mod egal între noi. Îţi aminteşti că ne-a citit testamentul?
— La moartea ei, spuse Nadine, s-ar putea să fie prea târziu.
— Prea târziu?
— Prea târziu pentru fericire.
— Prea târziu pentru fericire, murmură Lennox.
Brusc, se cutremură. Nadine se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr.
— Lennox, te iubesc. Este o bătălie între mine şi mama ta. Eşti de partea mea sau a ei?
— A ta! A ta!
— Atunci fă ce-ţi cer!
— Este imposibil!
— Nu, nu este imposibil. Gândeşte-te, Lennox, am putea avea copii…
— Mama vrea să avem copii. A spus asta.
— Ştiu, dar nu voi aduce pe lume copii care să trăiască în umbra în care aţi fost crescuţi cu toţii. Mama ta te poate influenţa, dar asupra mea nu are nici o putere.
— Uneori o înfurii, Nadine, murmură Lennox. Nu e înţelept.
— E furioasă fiindcă ştie că nu îmi poate influenţa mintea şi nu îmi poate dicta gândurile!
— Ştiu că întotdeauna eşti politicoasă şi blândă cu ea. Eşti minunată. Eşti prea bună pentru mine. Întotdeauna ai fost. Când mi-ai spus că te vei mărita cu mine, a fost ca un vis incredibil.
— Am greşit măritându-mă cu tine, spuse Nadine liniştită.

— Da, ai greşit, fu de acord Lennox, lipsit de orice speranţă.

— Nu înţelegi. Ceea ce vreau să spun e că, dacă aş fi plecat atunci şi ţi-aş fi cerut să mă urmezi, ai fi făcut-o. Da, chiar cred că ai fi făcut-o… Nu am fost destul de deşteaptă atunci ca să o înţeleg pe mama ta şi intenţiile ei. Făcu o pauză, apoi continuă: Refuzi să plecăm? Bine, nu te pot forţa. Dar eu sunt liberă să plec! Cred că… Cred că într-adev ăr o să plec…

Lennox o privi nevenindu-i să creadă. Pentru prima dată răspunsul lui veni rapid, de parcă fluxul lent al gândurilor lui se accelerase.

— Dar… Dar… se bâlbâi el, nu poţi face asta. Mama… Mama nici nu o să vrea să audă de asta.

— Nu poate să mă oprească.

— Nu ai nici un ban.

— Pot să fac, să împrumut, să cerşesc sau să fur. Înţelege, Lennox, că mama ta nu are nici o putere asupra mea! Pot să plec sau să stau după bunul meu plac. Încep să cred că am îndurat viaţa asta suficient de mult.

— Nadine, nu mă părăsi… Nu mă părăsi…

Ea îl privi gânditoare, tăcută, cu o expresie impenetrabilă.

— Nu mă părăsi, Nadine.

Vorbea ca un copil. Ea îşi întoarse capul, ca el să nu-i poată vedea durerea apărută brusc în ochi. Îngenunche lângă el.

— Atunci vino cu mine! Vino cu mine! Poţi. Într-adevăr poţi s-o faci dacă vrei!

El se feri din nou de ea.

— Nu pot. Nu pot, îţi spun. Nu am – Dumnezeu să mă ajute – nu am curaj…

Capitolul 9

Doctorul Gerard intra în biroul domnilor Castle, agenţii de turism, şi o găsi pe Sarah King în faţa ghişeului.

Aceasta ridică privirea.

— A, bună dimineaţa. Îmi stabilesc călătoria la Petra. Am auzit că mergeţi până la urmă.

— Da, am descoperit că pot s-o fac.
— Ce bine!
— Oare o să fim un grup mare?
— Au spus că mai vin doar două femei – şi noi doi. O maşină.
— Va fi minunat, spuse Gerard, înclinându-se uşor.
Apoi, la rândul lui, făcu aranjamentele necesare.
În curând, cu plicurile de corespondenţă în mână, i se alătură lui Sarah şi împreună ieşiră din agenţie. Era o zi însorită, proaspătă, iar în aer se simţea o uşoară răcoare.
— Ce veşti mai aveţi despre prietenii noştri, familia Boynton? Întrebă doctorul Gerard. Am fost la Bethleem şi la Nazaret, precum şi în alte locuri – un tur de trei zile.
Încet şi cam fără tragere de inimă, Sarah îi povesti despre eforturile eşuate de a stabili un contact.
— Oricum, am dat greş, încheie ea. Iar ei pleacă astăzi.
— Unde se duc?
— N-am idee. Continuă frustrată: Ştiţi, simt că m-am făcut de râs!
— În ce fel?
— Băgându-mi nasul în treburile altora.
Gerard ridică din umeri.
— Depinde de punctul de vedere.
— Adică dacă ar trebui cineva să se bage sau nu?
— Da.
— Dumneavoastră o faceţi?
Francezul păru amuzat.
— Adică dacă îmi stă în obicei să mă preocupe problemele celorlalţi? Vă voi răspunde cinstit: nu.
— Atunci credeţi că am greşit că am încercat să intervin?
— Nu, nu mă înţelegeţi greşit. Gerard continuă rapid pe un ton hotărât: Este, consider eu, o chestiune discutabilă. Oare cineva ar trebui, dacă vede că este făcut ceva rău, să încerce să-l îndrepte? Intervenţia ar putea face bine, dar ar putea provoca şi un rău incalculabil! Este imposibil de stabilit o regulă în această privinţă. Unii oameni au un

adevărat talent să intervină – o fac atât de bine! Unii o fac stângaci şi atunci ar fi mai bine să nu se amestece! De asemenea, mai este şi chestiunea vârstei. Tinerii au curajul asumării idealurilor şi convingerilor lor – valorile lor sunt mai mult teoretice decât practice, încă nu au trăit experienţa că faptele contrazic teoria! Dacă ai încredere în tine şi în justeţea faptelor tale, poţi realiza deseori lucruri care merită efortul! (Întâmplător, deseori faci şi mult rău!) Pe de altă parte, omul de vârstă medie are experienţă: a învăţat că răul, ca şi binele – şi poate mai des decât acesta – vine din încercarea de a interveni şi astfel – foarte înţelept – se abţine s-o facă! Aşa că rezultatul este egal – tânărul plin de bune intenţii face şi bine, şi rău, în timp ce maturul prudent nu face nimic!

— Toate astea nu mă ajută prea mult, protestă Sarah.

— Poate o persoană să fie cu adevărat de ajutor alteia? Este problema dumneavoastr ă, nu a mea.

— Vreţi să spuneţi că nu aveţi de gând să faceţi nimic în privinţa familiei Boynton?

— Nu. Eu nu aş avea nici o şansă.

— Atunci nici eu nu am?

— Dumneavoastră s-ar putea să aveţi.

— De ce?

— Pentru că aveţi atributele necesare. Atracţia vârstei şi a sexului.

— A sexului? A, înţeleg.

— Totul se reduce la sex până la urmă, nu-i aşa? Aţi dat greş cu fata. Asta nu înseamnă că veţi da greş şi cu băiatul. Ceea ce tocmai mi-aţi spus (ceea ce fata v-a povestit) dovedeşte clar o ameninţare la adresa autorităţii doamnei Boynton. Fiul mai „mare, Lennox, a sfidat-o sub imperiul tinereţii şi al bărbăţiei. A fugit de acasă, s-a dus la balurile locale. Dorinţa unui bărbat pentru o pereche a fost mai puternică decât vraja hipnotică. Dar bătrâna era destul de conştientă de puterea sexului. (Probabil că a văzut câte ceva în cariera ei.) Şi a rezolvat problema cu mare viclenie

– a adus în casă o fată drăguţă, dar fără bani şi a încurajat o căsătorie. Şi aşa a făcut rost de încă un sclav.

Sarah clătină din cap.

— Nu cred că tânăra doamnă Boynton este o sclavă.

Gerard fu de acord.

— Nu, poate că nu. Cred că, din cauza faptului că era o fată liniştită, docilă, doamna Boynton i-a subestimat puterea voinţei şi a caracterului. Nadine Boynton era prea tânără şi lipsită de experienţă la momentul respectiv ca să-şi dea seama de adevărata ei situaţie. Acum o cunoaşte, dar este prea târziu.

— Credeţi că a abandonat orice speranţă?

Doctorul Gerard clătină din cap plin de îndoială.

— Dacă are planuri, nimeni nu i le cunoaşte. Există unele posibilităţi în ceea ce-l priveşte pe Cope. Bărbatul este un animal gelos prin natura lui – iar gelozia este o forţă puternică. Lennox Boynton ar mai putea fi clintit din inerţia în care se scufundă.

— Şi credeţi, întrebă Sarah pe un ton voit profesional şi indiferent, că există vreo şansă să pot face ceva pentru Raymond?

— Da.

Sarah oftă.

— Cred că aş fi putut să încerc. Oh, acum este prea târziu, oricum. Şi… Şi nu-mi place ideea.

Gerard pâra amuzat.

— Asta pentru că sunteţi englezoaică! Englezii au un complex în privinţa sexului. Consideră că „nu e tocmai cum se cuvine”.

Reacţia indignată a lui Sarah nu îl impresiona.

— Da, da. Ştiu că sunteţi foarte modernă – că folosiţi în public cele mai neplăcute cuvinte pe care le puteţi găsi în dicţionar – că sunteţi o profesionistă lipsită total de inhibiţii! Tout de meme {5}, repet, aveţi aceleaşi trăsături faciale ca mama şi bunica dumneavoastră. Încă roşiţi ca o domnişoară englezoaică, deşi sunteţi convinsă că nu roşiţi!

— N-am mai auzit o asemenea aiureală!

Doctoral Gerard, cu o sclipire în ochi şi fără să fie prea perturbat, adăugă:

— Şi asta vă face fermecătoare!

De data asta Sarah rămase fără cuvinte.

Doctorul Gerard îşi ridică în grabă pălăria.

— O să plec, spuse el, înainte să aveţi timp să spuneţi tot ceea ce vă trece prin minte.

Intră grăbit în hotel. Sarah îl urmă mai încet.

Era mare agitaţie în zonă. Câteva maşini încărcate cu bagaje erau pregătite de plecare.

Lennox şi Nadine Boynton şi domnul Cope stăteau lângă o maşină mare supraveghind aranjamentele. Un ghid gras stătea de vorbă cu Carol într-un limbaj fluent, dar de-a dreptul ininteligibil.

Sarah trecu pe lângă ei şi intră în hotel.

Doamna Boynton, înfăşurată într-o haină groasă, stătea pe un scaun, aşteptând plecarea. Privind-o, un sentiment brusc de repulsie o străbătu pe Sarah. Simţise că doamna Boynton era o figură sinistră, o încarnare a răului pur.

Acum, brusc, o văzu pe bătrână ca pe un personaj jalnic şi lipsit de putere. Să te naşti cu o asemenea sete de putere, cu o asemenea dorinţă de a domina – şi să te alegi cu o tiranie domestică măruntă! Ce bine dacă şi copiii ei ar putea s-o vadă aşa cum o văzuse ea în acea clipă – demnă de milă – o bătrână proastă, rea, jalnică, prefăcută. Dintr-un impuls, Sarah se duse la ea.

— La revedere, doamnă Boynton, zise ea. Sper să aveţi o călătorie plăcută.

Bătrâna o privi. În ochii ei, răutatea se lupta cu furia.

— Aţi vrut să fiţi foarte nepoliticoasă cu mine, continuă Sarah.

Era nebună, se întrebă, ce Dumnezeu o îndemna să vorbească în felul acela?

— Aţi încercat să-i împiedicaţi pe fiul şi pe fiica dumneavoastră să se împrietenească cu mine. Nu credeţi

că este un gest prostesc şi copilăresc? Vă place să fiţi un fel de căpcăun, dar, serios, să ştiţi că sunteţi jalnică şi cam ridicolă. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu aş renunţa la teatrul ăsta prostesc. Cred că o să mă urâţi pentru ce v-am zis, dar vorbesc serios – şi poate o să reţineţi câte ceva. Să ştiţi că v-aţi putea simţi foarte bine. Este mult mai bine să fii prietenos şi bun. Aţi putea fi dacă aţi încerca.

Urmă o pauză.

Doamna Boynton îngheţase într-o nemişcare de moarte. În cele din urmă, îşi trecu limba peste buzele uscate, gura i se deschise… Totuşi, pentru o clipă, nu spuse nici un cuvânt.

— Continuaţi, spuse Sarah încurajator. Spuneţi! Nu-mi pasă ce-mi spuneţi. Dar gândiţi-vă la cele ce v-am zis.

În final cuvintele ieşiră – cu o voce înceată, răguşită, dar pătrunzătoare. Ochii de basilisc ai doamnei Boynton priveau nu la Sarah, ci, în mod ciudat, peste umărul ei. Părea să nu i se adreseze lui Sarah, ci unui spirit familiar.

— Eu nu uit niciodată. Ţine minte asta. Niciodat ă n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip…

Cuvintele în sine nu aveau nimic ameninţător, dar veninul cu care fuseseră rostite o făcu pe Sarah să se dea înapoi un pas. Apoi doamna Boynton râse – era, cu adevărat, un râs oribil.

Sarah ridică din umeri.

— Biata bătrână, zise ea.

Se întoarse şi, în timp ce se îndrepta spre lift, aproape se ciocni de Raymond Boynton. Dintr-un impuls de moment, îi spuse repede:

— La revedere. Sper că te-ai simţit bine. Poate ne vom mai întâlni într-o zi.

Îi zâmbi cald, cu prietenie, şi trecu pe lângă el.

Raymond râmase pe loc, împietrit. Atât de pierdut era în gânduri, încât bărbatul micuţ cu mustăţi mari, care încerca să iasă din lift, trebui să-i spună de mai multe ori:

— Pardon.

În cele din urmă, cuvântul ajunse la Raymond.

— Îmi pare rău, zise el. Mă… Mă gândeam.

Carol se apropie de el.

— Ray, du-te după Jinny, bine? S-a întors în cameră. Trebuie să plecăm.

— Bine. O să-i spun să vină imediat.

Raymond intră în lift.

Hercule Poirot rămase o clipă privind în urma lui, cu sprâncenele ridicate, cu capul uşor înclinat într-o parte de parcă asculta.

Apoi dădu din cap, ca şi cum ajunsese la o concluzie. Străbătând holul, se uită cu atenţie la Carol, care se alăturase mamei sale. Făcu un semn din cap unui chelner care trecea pe acolo.

— Pardon. Puteţi să-mi spuneţi cum îi cheamă pe oamenii de acolo?

— Numele lor este Boynton, monsieur; sunt americani.

— Mulţumesc, spuse Hercule Poirot.

La etajul trei, doctorul Gerard, în drum spre camera lui, trecu pe lângă Raymond Boynton şi Ginevra care se îndreptau spre liftul oprit.

— Stai o clipă, Ray, spuse ea, aşteaptă-mă la lift.

Se întoarse, dădu colţul şi îl ajunse din urmă pe bărbat.

— Vă rog… Trebuie să vă vorbesc.

Doctorul ridică privirea uimit.

Fata se apropie şi îl luă de braţ.

— Mă iau de aici! S-ar putea să mă omoare… Eu nu sunt cu ei în realitate. Numele meu adevărat nu este Boynton… Continuă grăbită, cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze, amestecate: O să vă încredinţez un secret. Sunt… Sunt o prin ţes ă, e adevărat! Sunt moştenitoarea unui tron. De aceea… Sunt duşmani peste tot în jurul meu. Încearcă să mă otrăvească… Tot felul de lucruri… Dacă m-aţi putea ajuta să scap…

Se întrerupse auzind paşi.

— Jinny…

Frumoasă în gestul brusc speriat, fata îşi puse degetul la buze, îi aruncă lui Gerard o privire imploratoare şi alergă înapoi.

— Vin, Ray.

Doctorul Gerard îşi continuă drumul cu sprâncenele ridicate a mirare. Încet, clătină din cap şi se încruntă.

Capitolul 10

Era dimineaţa plecării spre Petra.

Sarah coborâse şi găsise lângă intrarea principală o femeie masivă, autoritară, cu un nas coroiat, pe care o mai observase în hotel, şi care vocifera zgomotos faţă de mărimea maşinii.

— E mult prea mică! Patru pasageri? Şi un ghid? Atunci, evident, ne trebuie o maşină mult mai mare. Luaţi-o imediat pe asta şi veniţi cu alta de o mărime adecvată.

În zadar îşi ridică glasul reprezentantul domnilor Castle, încercând să explice. Aceea era maşina pe care o ofereau întotdeauna. Era, într-adevăr, un vehicul foarte confortabil. O maşină mai mare nu era potrivită pentru călătoria în deşert. Femeia masivă îl strivi – metaforic vorbind – ca un buldozer.

Apoi îşi întoarse atenţia spre Sarah.

— Domnişoara King? Sunt Lady Westholme. Sunt sigură că eşti de acord cu mine că maşina aceea era teribil de nepotrivită ca mărime.

— Ei bine, spuse Sarah cu prudenţă, sunt de acord că o maşină mai mare ar fi mai confortabilă!

Tânărul de la firma Castel murmură că o maşină mai mare va costa mai mult

— Preţul, spuse Lady Westholme cu hotărâre, este plătit şi voi refuza cu siguranţă orice mărire a lui. În prospect scria clar: „cu o maşină mare, confortabilă”. Veţi respecta termenii înţelegerii.

Recunoscându-se învins, tânărul de la Castle murmură că o să vadă ce poate face şi se îndepărtă.

Lady Westholme se întoarse spre Sarah, cu un zâmbet triumfător pe chipul bătut de vreme, cu nările nasului mare şi roşu dilatate de încântare.

Lady Westholme era o figură foarte cunoscută a scenei politice engleze. Odată, pe când lordul Westholme, un pair de vârstă medie, cu minte simplă, ale cărui unice interese în viaţă erau vânătoarea şi pescuitul, se întorcea dintr-o călătorie în Statele Unite, unul dintre pasageri fusese o domnişoară Vansittart. La scurt timp după aceea domnişoara Vansittart devenise Lady Westholme. Această căsătorie fusese deseori dată ca exemplu al pericolului reprezentat de călătoriile peste ocean. Noua Lady Westholme era mereu îmbrăcată în tweed şi bocanci solizi, creştea câini, îi teroriza pe săteni şi îl împingea fără milă pe soţul său în viaţa publică. Totuşi, fusese silită să înţeleagă că politica nu era adevăratul métier {6} al lordului Westholme în viaţă şi nici nu va fi vreodată, iar ea îi permisese cu bunăvoinţă să-şi reia activităţile sportive şi candidase personal pentru parlament. Fiind aleasă cu o majoritate substanţială, Lady Westholme se aruncase în vâltoarea vieţii politice, fiind foarte activă mai ales în timpul interpelărilor. În curând începură să apară caricaturi având-o ca subiect – întotdeauna un semn sigur de succes. Pe plan public, era avocatul valorilor de modă veche ale vieţii de familie, ale bunăstării femeilor, şi era o susţinătoare fervent a Ligii Naţiunilor. Avea opinii ferme în chestiuni privind agricultura, locuinţele şi curăţarea mahalalelor. Era foarte respectată şi aproape în mod universal displăcută! Era foarte posibil să primească un post de subsecretar când partidul ei avea să se întoarcă la putere. În prezent, guverna, oarecum surprinzător, un partid de orientare liberală (rezultat al scindării guvernului naţional în laburişti şi conservatori).

Lady Westholme privi cu o satisfacţie sumbră după maşina care se îndepărta.

— Bărbaţii cred mereu că pot să se impună în faţa femeilor, spuse ea.

Sarah îşi zise că trebuie să fie un bărbat tare curajos acela care îşi închipuia că poate să se impună în faţa lui Lady Westholme! II prezentă pe doctorul Gerard, care tocmai ieşise din hotel.

— Numele dumneavoastră îmi este cunoscut, desigur, spuse Lady Westholme, dând mâna cu doctorul. Vorbeam zilele trecute cu profesorul Chantereau la Paris. În ultima vreme am abordat cu mare hotărâre problema tratării nebunilor săraci. Cu mare hotărâre, într-adevăr. Haideţi să intrăm cât timp aşteptăm să vină o maşină mai bună.

O doamnă micuţă, de vârstă medie, cu şuviţe de păr cenuşiu, care zăbovea prin preajmă, se dovedi a fi domnişoara Amabel Pierce, a patra membră a grupului. Şi ea fu trasă în hol sub aripa ocrotitoare a lui Lady Westholme.

— Lucraţi, domnişoară King?

— Tocmai mi-am luat diploma.

— Bine, zise Lady Westholme cu o aprobare condescendentă. Dacă ceva va fi realizat, ascultaţi-mă pe mine, se va datora femeilor.

Stânjenită pentru prima dată de conştiinţa sexului căruia îi aparţinea, Sarah o urmă supusa pe Lady Westholme spre un scaun.

În timp ce aşteptau, Lady Westholme îi informă că refuzase invitaţia înaltului Comisar de a sta la reşedinţa lui pe perioada vizitei în Ierusalim.

— Nu am dorit să fiu împiedicată de birocraţie. Am dorit să văd lucrurile cu ochii mei.

— Ce lucruri? Întrebă Sarah.

Lady Westholme le explică faptul că stătea la hotelul Solomon ca să nu fie deranjată. Adăugă că îi dăduse câteva sugestii directorului pentru o conducere mai competentă a hotelului.

— Eficienţa, spuse Lady Westholme, este cuvântul meu de bază.

În mod sigur părea să fie! Într-un sfert de oră, o maşină mare şi extrem de confortabilă sosi şi la momentul oportun – după sfaturile lui Lady Westholme în legătură cu amplasarea bagajelor – grupul porni la drum.

Prima oprire se petrecu la Marea Moartă şi prânzul îl luară la Ierihon. După aceea, când Lady Westholme, înarmată cu un ghid Baedeker, plecă însoţită de domnişoara Pierce, de doctor şi de interpretul cel gras să facă un tur al oraşului, Sarah râmase în grădina hotelului.

O durea capul şi dorea să fie singură. Era apăsată de o depresie profundă – o depresie a cărei cauză era dificil de găsit. Se simţi brusc apatică şi lipsită de interes, fără chef de a vizita, plictisită de însoţitorii ei. În acea clipă îşi dorea să nu se fi înscris în acest tur la Petra. Avea să fie foarte scump şi simţea sigur că nu o să se distreze! Vocea bubuitoare a lui Lady Westholme, agitaţia neîncetată a domnişoarei Pierce şi lamentaţiile antisioniste ale ghidului îi întinseseră nervii la maximum. Îi displăcea în aceeaşi măsură şi aerul amuzat al doctorului Gerard, care părea să spună că ştie exact cum se simte ea.

Se întrebă unde era familia Boynton – poate se duseseră în Siria, poate erau la Baalbek sau la Damasc. Raymond – se întrebă ce făcea Raymond. Era ciudat cât de bine îi putea vedea chipul – înflăcărarea, sfiala, tensiunea nervoasă…

Oh, la naiba! Ce sens avea să se gândească la oameni pe care probabil nu-i va mai întâlni vreodată? Scena de ziua trecută cu bătrâna – ce o apucase să se ducă la femeia aceea şi să rostească toate aiurelile acelea? Şi alţi oameni trebuie să fi auzit. Îşi imagina că Lady Westholme fusese prin apropiere. Sarah încercă să-şi amintească exact ceea ce spusese. Ceva care probabil păruse isteric şi absurd. Dumnezeule, se făcuse cu adevărat de râs! Dar nu era cu adevărat vina ei, ci a doamnei Boynton. Avea ceva care te făcea să-ţi pierzi simţul realităţii.

Doctorul Gerard intră şi se prăbuşi pe un scaun, ştergându-şi fruntea înfierbântată.

— Pfui! Femeia aia ar trebui otrăvită! Declară el.

Sarah tresări.

— Doamna Boynton?

— Doamna Boynton?! Nu, mă refeream la acea Lady Westholme! Mi se pare incredibil că are de atâţia ani un soţ care încă nu a făcut asta! Din ce e făcut bărbatul ăla?

Sarah izbucni în râs.

— A, e genul pescar şi vânător, îi explică ea.

— Din punct de vedere psihologic e un lucru foarte sănătos! Îşi satisface pofta de a ucide pe (aşa-zisele) creaturi inferioare

— Îmi închipui că este foarte mândru de activităţile soţiei sale.

Francezul sugeră:

— Fiindcă o duc mult timp departe de casă? Este un lucru de înţeles. Apoi continuă: Ce aţi spus adineaori? Doamna Boynton? Fără îndoială, ar fi o idee foarte bună să o otrăvim şi pe ea. Ar fi, cu siguranţă, cea mai simplă soluţie la problema acelei familii! De fapt, foarte multe femei ar trebui otrăvite. Toate femeile care au îmbătrânit şi s-au urâţit.

Se strâmbă foarte expresiv.

Sarah exclamă, râzând:

— Oh, voi, francezii! Nu găsiţi nici un folos femeilor care nu sunt tinere şi atractive.

Gerard ridică din umeri.

— Noi suntem mai cinstiţi în legătură cu acest subiect, asta-i tot. Nici englezii nu se urcă în metrou sau în tren pentru femei urâte – o, nu.

— Ce deprimantă e viaţa! Spuse Sarah oftând.

— Dumneavoastră nu aveţi motiv să oftaţi, mademoiselle.

— Ei bine, mă simt total nemulţumită astăzi.

— Normal.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Izbucni Sarah.

— Aţi putea găsi foarte uşor motivul dacă v-aţi analiza cu sinceritate starea de spirit.

— Cred că tovarăşii mei de călătorie sunt cei care mă deprimă, spuse Sarah. Este îngrozitor, nu-i aşa, dar urăsc femeile! Când sunt ineficiente şi proaste ca domnişoara Pierce mă înfurie, iar când sunt eficiente ca Lady Westholme mă enervează şi mai tare.

— După părerea mea, este inevitabil ca aceste două persoane să vă enerveze. Lady Westholme este perfect potrivită pentru viaţa pe care o duce, este fericită şi un om de succes. Domnişoara Pierce a lucrat ani întregi ca guvernantă şi a intrat brusc în posesia unei moşteniri care i-a permis să-şi îndeplinească visul de-o viaţă de a călători. Până acum, excursia s-a ridicat la nivelul aşteptărilor ei. În consecinţă dumneavoastră, care tocmai aţi fost împiedicată să obţineţi ceea ce vă doreaţi, găsiţi neplăcută prezenţa a două persoane care au avut mai mult succes în viaţă decât dumneavoastră.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Sarah deprimată. Cât de bine ştiţi să citiţi mintea oamenilor! Eu tot încerc să mă păcălesc şi dumneavoastră nu mă lăsaţi.

În acel moment se întoarseră şi ceilalţi. Ghidul părea să fie cel mai epuizat dintre toţi trei. Era foarte tăcut şi nu vorbi aproape deloc pe drumul spre Amman. Nici măcar nu-i pomeni pe evrei, lucru pentru care toată lumea îi fu profund recunoscătoare. Descrierea lui pasionată şi amănunţita a nedreptăţilor făcute de evrei pusese la grea încercare răbdarea tuturor în timpul călătoriei de la Ierusalim.

Acum drumul şerpuia în sus deasupra Iordanului, răsucindu-se şi cotind, punctat de tufişuri de leandru cu flori rozalii.

Ajunseră la Amman după-amiaza şi, după o scurtă vizită la teatrul greco-roman, se duseră curând la culcare. Trebuiau să pornească devreme a doua zi dimineaţă, întrucât atunci

era programat drumul de o zi întreagă prin deşert cu maşina până la Ma’an.

Plecară curând după ora opt. Grupul era tăcut. Era o zi fierbinte, înăbuşitoare, şi până la prânz, când se opriră să mănânce, aerul devenise de nerespirat. Iritarea provocată de apropierea de alte patru persoane, într-un spaţiu închis, într-o zi călduroasă, afectase într-o oarecare măsură nervii tuturor.

Lady Westholme şi doctorul Gerard avură o discuţie în contradictoriu despre Liga Naţiunilor. Lady Westholme era un susţinător înfocat al organizaţiei. Francezul, pe de altă parte, preferă să fie ironic la adresa Ligii. De la atitudinea Ligii Naţiunilor faţă de Abisinia şi Spania trecură la disputa în privinţa frontierei Lituaniei – de care Sarah nici nu auzise – şi la măsurile luate de Ligă pentru suprimarea bandelor care comercializau droguri.

— Trebuie să recunoaşteţi că au făcut o treabă minunată! Izbucni Lady Westholme.

Doctorul Gerard ridică din umeri.

— Poate. Şi cu nişte cheltuieli la fel de minunate!

— Problema este una deosebit de serioasă. Conform Legii substanţelor periculoase…

Şi disputa continua.

Domnişoara Pierce sporovăia cu Sarah:

— Este, într-adevăr, extrem de interesant să călătorim cu Lady Westholme.

— Serios? Făcu Sarah cu ironie, dar domnişoara Pierce nu observă acrimea replicii şi continuă să trăncănească fericită.

— I-am văzut numele în ziare de atâtea ori. Este un lucru atât de deştept ca femeile să iasă în public şi să-şi susţină punctele de vedere. Întotdeauna sunt aşa de bucuroasă când o femeie realizează ceva!

— De ce? Întrebă Sarah cu îndârjire.

Domnişoara Pierce rămase cu gura căscată şi se bâlbâi puţin:

— Ah, fiindcă… Adică… Doar fiindcă… Ei bine, este plăcut că femeile pot să facă diverse lucruri!

— Nu sunt de acord, spuse Sarah. Este plăcut când orice fiinţă umană poate să realizeze ceva deosebit! Nu contează câtuşi de puţin dacă este bărbat sau femeie. De ce ar conta?

— Ei bine, desigur… Zise domnişoara Pierce. Da, mărturisesc… Desigur, privind din punctul ăsta de vedere…

Dar părea uşor gânditoare. Sarah spuse cu mai multă blândeţe:

— Îmi pare rău, dar nu suport diferenţierile făcute pe criterii de sex. „O fată modernă are o atitudine cât se poate de realistă în faţa vieţii.” Genul ăsta de lucruri. Nu este deloc adevărat! Unele fete sunt astfel, iar altele nu. Unii bărbaţi sunt sentimentali, cu inima sensibilă, alţii au o minte clară şi logică. Diferenţele depind numai de natura creierului. Sexul contează numai în chestiunile care îl privesc direct.

Domnişoara Pierce roşi uşor la auzul cuvântului „sex” şi schimbă cu abilitate subiectul.

— Nu pot să nu-mi doresc să fi fost un pic de umbră, murmură ea. Dar pustiul acesta mi se pare minunat, nu-i aşa?

Sarah aproba din cap.

„Da, gândi ea, pustiul era minunat… Tămăduitor… Liniştit… Nimeni care să te agite cu relaţii interumane obositoare… Nici un fel de probleme personale arzătoare!” Acum, în sfârşit, se simţea eliberată de familia Boynton! Eliberată de acea dorinţă puternică şi ciudată de a se amesteca în vieţile unor oameni care nu aveau deloc de-a face cu ea. Se simţea liniştită şi împăcata. Aici era linişte, pustiu, spaţiu… De fapt, pace… Numai că, desigur, nu era singură ca să se bucure de asta. Lady Westholme şi doctorul Gerard terminaseră cu drogurile şi se contraziceau pe tema tinerelor nevinovate care erau exportate într-un mod sinistru în cabaretele din Argentina. Doctorul Gerard

manifestase pe parcursul conversaţiei o frivolitate pe care Lady Westholme – care, ca un adevărat politician, nu avea deloc simţul umorului – o găsea de-a dreptul deplorabilă.

— Acum continuăm, da? Anunţă ghidul cu pielea întunecată şi începu iarăşi să vorbească despre nedreptăţile evreilor.

Abia cu o oră înainte de apusul soarelui ajunseră în sfârşit la Ma'an. Bărbaţi ciudaţi cu chipuri aspre se strânseră împrejurul maşinii. După o scurtă oprire, porniră mai departe.

Privind peisajul deşertic plat, Sarah nu-şi putea da seama unde se putea găsi cetatea Petra. În mod evident, vedeau pe o distanţă de mile întregi în jurul lor. Nu se zăreau nicăieri munţi sau dealuri. Însemna că se aflau încă la multe mile depărtare de sfârşitul călătoriei?

Ajunseră în satul Ain Musa, unde urmau să fie lăsate maşinile. Aici îi aşteptau cai – animale slabe, demne de milă. Domnişoara Pierce fu deosebit de tulburată de faptul că rochia în dungi pe care o purta era total nepotrivită. Lady Westholme era adecvat îmbrăcată în pantaloni de călărie, ceea ce nu reprezenta un stil deosebit de potrivit pentru silueta ei, dar era, cu siguranţă, practic.

Caii îi scoaseră din sat pe o cărare alunecoasă, presărată cu pietre. Pământul se desprindea sub copitele cailor care mergeau în zigzag. Soarele se apropia de apus.

Sarah era foarte obosita de călătoria lunga şi înăbuşitoare cu maşina. Simţurile îi erau amorţite. Călătoria îi părea un vis. I se păru apoi că genunile iadului i se deschideau la picioare. Drumul ducea şerpuit în jos – jos în pământ. Forme de piatră se ridicau în jurul lor – jos, jos, în măruntaiele pământului, printr-un labirint de stânci roşii. Acum acestea se înălţau de ambele părţi. Simţi că nu mai are aer, ameninţată de defileul din ce în ce mai îngust.

„Tot mai jos în valea morţii – tot mai jos în valea morţii", îşi zise confuză.

Continuau să meargă. Se întunecă – roşul aprins al pereţilor de stâncă păli – dar ei continuau drumul şerpuit, prizonieri, pierduţi în măruntaiele pământului.

„Este fantastic şi incredibil… Un oraş mort”, gândi ea.

Şi din nou îi reveniră în minte cuvintele ca un refren: „Valea morţii…”

Lanternele fură aprinse. Caii urmau poteci înguste şi întortocheate. Brusc ieşiră într-un spaţiu larg – stâncile se retrăseseră. Departe, în faţa lor, se zărea un mănunchi de lumini.

— Iată tabăra! Exclamă ghidul.

Caii măriră ritmul un pic – nu foarte mult; şi ei erau prea înfometaţi şi lipsiţi de vlagă ca să o facă, dar arătară o umbră de entuziasm. Acum drumul ducea de-a lungul unei albii pline de pietriş. Luminile se apropiară.

Văzură un grup de corturi şi un şir ceva mai sus, lângă o stâncă. Se zăreau şi peşteri, săpate în piatră.

Ajunseseră. Servitori beduini veniră la ei în grabă.

Sarah se uită în sus, la una dintre peşteri. O siluetă aşezată era profilată acolo. Ce era? Un idol? O statuie gigantică, care stătea pe vine?

Nu, doar luminile tremurătoare o făceau să pară atât de mare. Dar trebuia să fie vreun fel de idol, căci stătea atât de nemişcată, dominând tot locul…

Apoi inima îi tresări brusc, recunoscând imaginea.

Dintr-odată senzaţia de pace, de eliberare, pe care deşertul i-o dăduse dispăru. Fusese condusă din libertate înapoi în captivitate. Coborâse în această vale întunecată, plină de meandre, şi aici, ca o preoteasă a unui cult uitat, ca un monstruos şi umflat Buddha de sex feminin, stătea doamna Boynton…

Capitolul 11

Doamna Boynton era aici, la Petra!

Sarah răspunse mecanic la întrebările care îi erau adresate. Dorea să cineze imediat – masa era pregătită –

sau prefera întâi să se spele? Dorea să doarmă în cort sau într-o peşteră?

Răspunsul la ultima întrebare veni imediat. In cort. Se înfioră la gândul unei peşteri, în minte revenindu-i imaginea acelei siluete monstruoase aşezate. (Oare ce o făcea pe femeia aceea să pară aproape inumană?) In final îl urmă pe unul dintre servitorii băştinaşi. Era îmbrăcat cu pantaloni kaki, foarte peticiţi, jambiere murdare şi o haină zdrenţuită, care nu mai era de mult bună de purtat. Pe cap avea acoperământul tradiţional, kaffiyeh, cu falduri lungi care îi protejau gâtul, şi care stătea fixat pe cap cu ajutorul unei fâşii de mătase neagră răsucită. Sarah admiră legănarea uşoară a mersului, postura mândră şi neafectată a capului. Numai articolele de îmbrăcăminte europene păreau nepotrivite şi ţipătoare.

„Civilizaţia este un lucru greşit – cu totul greşit! Îşi zise ea. Dacă nu ar exista civilizaţia, nu ar exista nici o doamnă Boynton! În triburile sălbatice probabil că ar fi omorât-o şi ar fi mâncat-o cu mulţi ani în urmă!”îşi dădu seama, pe jumătate amuzată, că era epuizată şi nervoasă. După ce o să se spele cu apă fierbinte şi o să-şi pudreze faţa o să simtă că redevine ea însăşi – calmă, sigură pe sine şi ruşinată de atacul de panică de mai înainte.

Îşi trecu pieptenele prin părul negru, des, privind cu atenţie din toate părţile reflectarea tremurătoare a imaginii ei într-o oglinda foarte nepotrivită, la lumina slabă a unei mici lămpi cu petrol.

Apoi dădu la o parte bucata de material de la intrarea în cort şi ieşi în noapte, pregătită să coboare la cortul cel mare.

— Dumneata – aici?

Era o exclamaţie joasă, uimită, incredulă.

Se întoarse şi se trezi privindu-l în ochi pe Raymond Boynton. Erau atât de uimiţi! Şi ceva din acei ochi o făcu să nu spună nimic, aproape înspăimântând-o. O asemenea bucurie incredibila… Era ca şi cum văzuse paradisul – era

uluit, mirat, recunoscător, umil! Niciodată, cât avea să trăiască, Sarah nu va uita acea privire – probabil că aşa se uitau damnaţii înspre paradis…

— Dumneata…, zise el din nou.

Tonul acela scăzut, vibrant atinse ceva în ea. Îi făcu inima să tresară cu putere, o făcu să se simtă ruşinata, temătoare, umilă şi, dintr-odată, arogant de bucuroasă.

— Da, răspunse ea simplu.

Raymond se apropie – încă uimit, încă nevenindu-i să creadă. Apoi, brusc, o luă de mână.

— Chiar eşti dumneata, spuse el. Eşti adevărată. La început am crezut că eşti o fantomă – fiindcă m-am gândit la dumneata atât de mult. Făcu o pauză şi continuă: Te iubesc, ştii… Din prima clipă când te-am văzut în tren. Acum ştiu asta. Şi vreau s-o ştii ca să… ca să fii convinsă că nu sunt eu… Cel adevărat… Care se poartă atât de puţin onorabil. Vezi că nu pot răspunde pentru propriile gesturi nici măcar acum. Aş putea face… Orice! Aş putea trece pe lângă dumneata sau aş putea să mă comport urât, dar vreau să ştii că nu sunt eu acela – cel adevărat – care face asta. Nervii mei sunt de vină. Nu mă pot baza pe ei… Când Ea îmi spune să fac diverse lucruri, eu le fac! Nervii mei mă obligă! Vei înţelege, nu-i aşa? Dispreţuieşte-mă, dacă vrei…

Sarah îl întrerupse. Vocea ei era joasă şi neaşteptat de dulce.

— Nu te voi dispreţui.

— Cu toate astea, sunt demn de dispreţ! Ar trebui să… Să mă pot comporta ca un bărbat.

Răspunsul lui Sarah era în parte un ecou al sfatului lui Gerard, dar mai mult propria convingere şi speranţă – iar în spatele blândeţii tonului ei era o nuanţă de siguranţă şi autoritate voită.

— Acum aşa vei face.

— Da? Vocea lui era melancolică. Poate…

— Acum vei avea curaj. Sunt sigură de asta.

Raymond îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă capul.

— Curaj? Da, asta e tot ce îmi trebuie. Curaj!

Brusc, îşi plecă fruntea şi îi atinse mâna cu buzele. O clipă mai târziu plecase.

Capitolul 12

Sarah coborî la cortul cel mare şi îi găsi acolo pe cei trei tovarăşi de călătorie. Stăteau la masă şi mâncau. Ghidul le spunea că mai era şi un alt grup acolo.

— Au venit acum două zile. Pleacă poimâine. Americani. Mama, foarte grasă, foarte dificil ajuns aici! Au cărat-o oameni până aici – au zis că foarte grea muncă – s-au încălzit foarte tare – da.

Sarah izbucni dintr-odată în râs. Desigur, privit din punctul de vedere potrivit, toată povestea era amuzantă!

Ghidul cel gras o privi recunoscător. Misiunea lui nu era uşoară. Lady Westholme îl contrazisese de trei ori în acea zi consultându-şi Baedeker-ul, iar acum îl considera vinovat pentru paturile oferite acolo. Era recunoscător singurului membru al grupului care părea nefiresc de binedispus.

— Ha! Exclamă Lady Westholme. Cred că oamenii ăştia erau şi la Solomon. Am recunoscut-o pe bătrână când am sosit aici. Cred că te-am văzut vorbind la hotel cu ea, domnişoară King.

Sarah roşi vinovată, sperând că Lady Westholme nu auzise prea mult din conversaţia respectivă.

„Doamne, ce m-o fi apucat!” îşi zise în gând, ruşinată de moarte.

Între timp, Lady Westholme se pronunţă:

— Sunt nişte oameni complet neinteresanţi. Foarte provinciali, zise ea. Domnişoara Pierce scoase nişte sunete slugarnice de încurajare şi Lady Westholme se avântă într-o poveste despre americanii interesanţi şi importanţi pe care îi întâlnise de curând.

Cum vremea era neobişnuit de caldă pentru acea perioadă a anului, se făcură aranjamente pentru plecarea la prima oră a dimineţii următoare.

A doua zi, cei patru se strânseră la ora şase la micul dejun. Nu se vedea nici un membru al familiei Boynton. După ce Lady Westholme făcu nişte comentarii critice privind absenţa fructelor, băură ceai, lapte la cutie şi mâncară ouă prăjite în multă grăsime, însoţite de felii de bacon foarte sărat.

Apoi porniră la drum, Lady Westholme şi doctorul Gerard discutând cu însufleţire – din partea celui din urmă – despre ponderea exactă a vitaminelor în dietă şi despre hrănirea corespunzătoare a clasei muncitoare.

Brusc se auzi o chemare dinspre tabără şi grupul se opri ca să aştepte o altă persoană să li se alăture. Era domnul Jefferson Cope, care veni grăbit din urmă, cu chipul lui plăcut îmbujorat de efortul făcut.

— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să vin cu dumneavoastră în dimineaţa asta. Bună dimineaţa, domnişoară King. Ce surpriză să vă întâlnesc aici, pe dumneavoastră şi pe doctorul Gerard. Ce părere aveţi?

Făcu un gest indicând fantasticele stânci roşii care se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Cred că e minunat, dar cam înfiorător, spuse Sarah. Întotdeauna m-am gândit că e ceva romantic, ca de vis – „oraşul trandafiriu”. Dar este mult mai real decât am crezut – are realismul unei… Unei hălci de carne crude

— Şi în mare măsură şi culoarea, fu de acord domnul Cope.

— Dar este totuşi minunat, recunoscu Sarah.

Grupul începu să urce. Doi ghizi beduini îi însoţeau. Bărbaţi înalţi, cu mers uşor, urcau fără probleme pe panta alunecoasă, ghetele cu ţinte pe care le purtau ajutându-i să se deplaseze fără probleme. Curând însă apărură dificultăţile. Sarah suporta bine înălţimile, la fel şi doctorul Gerard. Dar domnul Cope şi Lady Westholme nu se simţeau deloc bine, iar biata domnişoară Pierce trebui să fie pur şi simplu cărată peste porţiunile periculoase, cu ochii închişi,

verde la faţă, în timp ce vocea i se auzea într-un vaiet continuu.

— Nu am putut niciodată să privesc în jos. Niciodată – nici măcar când eram copil!

La un moment dat declară că vrea să se întoarcă, dar, când se răsuci cu faţa spre deşert, pielea îi căpătă o nuanţă şi mai verde şi hotărî fără tragere de inimă că nu avea altceva de făcut decât să meargă mai departe.

Doctorul Gerard se comportă cu amabilitate, îmbărbătând-o. Se duse în spatele ei, ţinând un baston între ea şi prăpastie, ca un fel de balustradă, iar domnişoara Pierce mărturisi că iluzia aceasta o ajuta mult să depăşească senzaţia de ameţeală.

Sarah, gâfâind uşor, îl întrebă pe unul dintre ghizi, Mahmoud, care, în ciuda masivităţii lui, nu dădea nici un semn de oboseală:

— Nu ai niciodată probleme să-i aduci pe oameni aici? Pe cei mai în vârstă, vreau să zic.

— Întotdeauna – întotdeauna avem probleme, recunoscu Mahmoud senin.

— Întotdeauna încerci să-i duci?

Mahmoud ridică din umeri.

— Le place să vină. Au dat bani să vadă asemenea lucruri. Vor să le vadă. Ghizii beduini sunt foarte deştepţi – foarte siguri pe ei – întotdeauna ei reuşesc.

Ajunseră în cele din urmă în vârf. Sarah inspiră adânc.

Peste tot în jur şi dedesubt se întindeau rocile roşii ca sângele – un ţinut ciudat şi incredibil, fără seamăn. Aici, în aerul pur şi deosebit al dimineţii, stăteau ca nişte zei, privind o lume inferioară lor – o lume a violenţei dezlănţuite.

Aici se afla, după cum le spuse ghidul, „Locul pentru Sacrificiu” – „Locul înalt”. Le arătă crevasa din stâncă plată de la picioarele lor.

Sarah râmase la o oarecare depărtare de ceilalţi, de explicaţiile rapide care curgeau din gura ghidului. Se aşeză

pe o stâncă, îşi strecură degetele prin părul des şi negru şi privi în jos la lumea de la picioarele ei. Curând îşi dădu seama că alături de ea stătea cineva şi îl auzi pe doctorul Gerard spunând:

— Aici apreciezi cât de potrivită a fost ispita propusă de diavol în Noul Testament. Satana l-a luat pe Dumnezeu pe vârful unui munte şi I-a arătat lumea. „Acestea toate Ţi le voi da Ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie.” Cât de mare e ispita aici sus, să fii stăpânul lumii materiale!

Sarah îl aprobă, dar gândurile îi erau clar în altă parte, aşa că Gerard o privi surprins.

— Vă gândiţi foarte profund la ceva, spuse el.

— Da, aşa este. Se întoarse spre el cu o expresie perplexă. Este o idee minunată – să pui un loc de sacrificiu aici, sus. Uneori mă gândesc că un sacrificiu este necesar… Adică, uneori se acordă prea multă consideraţie vieţii.

Moartea nu este cu adevărat atât de importantă cum considerăm noi.

— Dacă aşa gândiţi, domnişoară King, atunci v-aţi ales greşit profesia. Pentru noi, Moartea este şi trebuie să fie Duşmanul.

Sarah se cutremură.

— Da, cred că aveţi dreptate. Şi totuşi, atât de des moartea poate rezolva o problemă. Uneori poate chiar însemna o viaţă mai plină…

— Este mai de folos să moară un om pentru popor!” {7} cită Gerard grav.

Sarah se întoarse uimită spre el.

— Nu am vrut să…

Se întrerupse. Jefferson Cope se apropia de ei.

— Este un loc absolut remarcabil, declară el. Mai mult, sunt foarte mulţumit că nu l-am ratat. Nu mă sfiiesc să mărturisesc că, deşi doamna Boynton este cu siguranţă o femeie extraordinară – mi se par admirabile curajul şi determinarea ei de a veni aici cu siguranţă este dificil de

călătorit cu ea. Are o sănătate şubredă şi am impresia că asta o face să nu acorde multă consideraţie sentimentelor celorlalţi. În plus, nu cred că îi trece prin minte că familia ei ar dori din când în când să meargă în excursii fără ea. Este atât de obişnuită să-i ţină în jurul ei încât cred că nu se gândeşte…

Domnul Cope se întrerupse. Pe chipul lui blând se citea o oarecare tulburare şi părea să nu se simtă în largul lui.

— Ştiţi, continuă el, am auzit o informaţie despre doamna Boynton care m-a tulburat profund.

Sarah era din nou pierdută în gânduri – vocea domnului Cope îi răsuna plăcut în urechi asemenea murmurului unui râu îndepărtat, dar doctorul Gerard întrebă:

— Serios? Despre ce este vorba?

— Am aflat asta de la o doamnă cu care m-am întâlnit la un hotel în Tiberias {8}. Era vorba de o fată care lucrase pentru doamna Boynton. Cred că fata a fost… A făcut… Domnul Cope făcu o pauză, o privi cu grijă pe Sarah şi îşi coborî glasul: Urma să aibă un copil şi se pare că bătrâna doamnă a descoperit asta, dar s-a purtat destul de blând cu fata; apoi, cu vreo câteva săptămâni înainte de naşterea copilului, a dat-o afară din casă.

Doctorul Gerard ridică din sprâncene.

— Aha, făcu el gânditor.

— Doamna cu care am vorbit părea foarte sigură de adevărul acestor fapte. Nu ştiu dacă sunteţi de acord cu mine, dar mie mi s-a părut un gest foarte crud şi lipsit de inimă. Nu pot să înţeleg…

Doctorul Gerard îl întrerupse:

— Ar trebui să încercaţi. Acel incident, fără îndoială, i-a oferit doamnei Boynton prilejul unei distracţii pe cinste.

Domnul Cope îl privi şocat.

— Nu, domnule, rosti el cu emfază. Nu pot să cred una ca asta. O asemenea idee este de neconceput!

Doctorul Gerard cită calm:

— Şi iarăşi am luat aminte la toate silniciile care se săvârşesc sub soare. Şi iată lacrimile celor apăsaţi şi nimeni nu era care să-i mângâie, iar în mina celor silnici toată asuprirea şi nici un mângâietor nu se găsea! Şi am fericit pe cei ce au murit în vremi străvechi mai mult decât pe cei vii care sunt acum în viaţă. Iar mai fericit şi decât unii, şi decât alţii este cel ce n-a venit pe lume, cel care n-a văzut faptele cele rele care se săvârşesc sub soare…” {9} Se întrerupse şi continuă: Dragul meu domn, toată viaţa am studiat lucrurile ciudate care se petrec în mintea omului. Nu are rost să-ţi întorci faţa numai spre latura plăcută a vieţii. Sub decenţa şi convenţiile vieţii de zi cu zi se află un rezervor uriaş de lucruri stranii. Există asemenea realităţi precum plăcerea cruzimii de dragul cruzimii. Dar, odată ce ai descoperit asta, descoperi că există ceva încă şi mai profund. Dorinţa, puternică şi demnă de milă, de a fi apreciat. Dacă aceasta este denaturată, dacă, având un caracter neplăcut, omul nu poate primi reacţia de care are nevoie, atunci recurge la alte metode – trebuie să fie simţit, trebuie să conteze – şi astfel la nenumărate perversiuni ciudate. Obiceiul de a fi crud, asemenea multor altor obiceiuri, poate fi cultivat, poate acapara cu totul pe cineva…

Domnul Cope tuşi.

— Cred, doctore Gerard, că exageraţi. Serios, aerul de aici este prea minunat ca să…

Se îndepărtă. Gerard zâmbi uşor. O privi din nou pe Sarah. Era încruntată – chipul ei avea hotărârea specifică tinereţii. Gerard îşi zise că arăta ca un tânăr judecător care pronunţa o sentinţă…

Se întoarse şi o văzu pe domnişoara Pierce venind cu paşi nesiguri spre el.

— O să coborâm acum, spuse ea agitată. Oh, Doamne! Sunt sigură că nu o să reuşesc, dar ghidul spune că pentru coborâre există un traseu cu totul diferit, care este mult

mai uşor. Sper că este adevărat, fiindcă de când eram copil n-am fost niciodată în stare să privesc în jos de la înălţime…

Drumul de coborâre urma traseul unei cascade. Deşi pe acolo se aflau pietre desprinse care puteau reprezenta o posibilă sursă de pericol pentru glezne, nu se vedeau privelişti ameţitoare.

Membrii grupului sosiră în tabără obosiţi, dar bine dispuşi şi cu poftă de mâncare pentru prânzul întârziat. Era trecut de ora 14.

Familia Boynton era aşezată în jurul mesei mari din cortul deschis şi tocmai termina de mâncat.

Lady Westholme li se adresă cu amabilitate, în felul ei plin de condescendenţă:

— Î fost, într-adevăr, o dimineaţă extrem de interesantă, spuse ea. Petra este un loc minunat.

Carol, căreia păreau să-i fie adresate cuvintele, îi aruncă mamei ei o privire rapidă şi murmură:

— Oh, da – da, aşa este.

Apoi deveni din nou tăcută.

Considerând că şi-a făcut datoria, Lady Westholme se întoarse la mâncare.

În timp ce mâncau, cei patru îşi făceau planuri pentru după-amiază.

— Cred că o să mă odihnesc după-masă, spuse domnişoara Pierce. Este important, consider eu, să nu faci prea multe.

— Eu o să fac o plimbare să explorez împrejurimile, zise Sarah. Dar dumneavoastră, doctore Gerard?

— O să vă însoţesc.

Doamna Boynton scăpă o lingură care răsună cu zgomot şi toată lumea tresări.

— Cred, spuse Lady Westholme, că o să vă urmez exemplul, domnişoară Pierce. Probabil că o jumătate de oră o să citesc, apoi o sa mă întind şi o să mă odihnesc cel puţin o oră. După aceea, poate o să fac o scurtă plimbare.

Încet, cu ajutorul lui Lennox, bătrâna doamnă Boynton se ridică în picioare. Rămase aşa o clipă, apoi spuse:

— Ar fi bine să mergeţi cu toţii la plimbare în după-amiaza asta, zise ea cu o amabilitate neaşteptată.

Uimirea care se citea pe chipurile membrilor familiei era puţin ridicolă.

— Dar, mamă, dumneata ce o să faci?

— Nu am nevoie de niciunul dintre voi. Îmi place să stau singură cu o carte. Ar fi bine ca Jinny să nu meargă. O să stea întinsă şi o să tragă un pui de somn.

— Mamă, nu sunt obosită. Vreau să merg şi eu cu ceilalţi.

— Ba eşti obosită. Te doare capul! Trebuie să ai grijă de tine. Du-te, întinde-te şi dormi. Ştiu eu ce-i mai bine pentru tine.

— Eu… Eu…

Jimmy îşi lăsă capul pe spate şi o privi plină de revoltă. Apoi îşi feri privirea, şovăitoare…

— Copil prostuţ, spuse doamna Boynton. Du-te în cortul tău.

Ieşi şontâcăind din cortul cel mare, urmată de ceilalţi.

— Oh, Doamne, exclamă domnişoara Pierce. Ce oameni stranii! Iar mama are un colorit atât de ciudat! Aproape mov. Îmi imaginez că e din cauza inimii. Probabil că această căldură o pune la grea încercare.

„Îi lasă liberi în după-amiaza asta, îşi zise Sarah. Ştie că Raymond vrea să fie cu mine. De ce? Este o capcană?”

După prânz, în timp ce se dusese la cortul ei ca să se schimbe într-o rochie curată de pânză, gândul tot nu-i dădea pace. De noaptea trecută, sentimentele ei pentru Raymond se transformaseră într-o puternică tandreţe protectoare. Asta însemna deci dragostea – această agonie pentru altcineva, această dorinţă de a-l feri, cu orice preţ, pe cel drag de orice durere… Da, era îndrăgostită de Raymond Boynton. Era ca în legenda cu Sfântul Gheorghe şi balaurul, inversată. Ea trebuia să fie cea care să îl salveze, iar Raymond era victima încătuşată.

Iar doamna Boynton era balaurul. Un balaur a cărui amabilitate subită era, pentru mintea bănuitoare a lui

Sarah, în mod evident, sinistră.

Era aproape 15.45 când Sarah se îndreptă spre cortul deschis.

Lady Westholme stătea pe un scaun. În pofida căldurii, purta aceeaşi fustă comodă din tweed. În poală ţinea un raport al unei Comisii Regale. Doctorul Gerard discuta cu domnişoara Pierce, care stătea lângă cortul ei având în mână o carte cu titlul În căutarea dragostei, descrisă pe copertă drept o poveste incitantă, plină de pasiuni şi de neînţelegeri.

— Nu cred că este înţelept să stai întins prea repede după masă, explică domnişoara Pierce. Din cauza digestiei, ştiţi. Este plăcut şi destul de răcoare la umbra cortului. Oh, Doamne, credeţi că e bine ca bătrâna doamnă să stea în soare acolo? Toţi priviră spre culmea muntoasă din faţa lor. Doamna Boynton stătea la fel ca noaptea trecută – un Buddha nemişcat la intrarea în peşteră. Nu se mai vedea nimeni în jur. Tot personalul taberei dormea. La mică distanţă, urmând linia văii, un mic grup mergea împreună.

— Măcar o dată, spuse doctorul Gerard, buna mamă îi lasă să se distreze singuri, fără ea. Probabil o nouă scornire diavolească din partea ei?

— Să ştiţi că şi eu m-am gândit exact la asta, fu de acord Sarah.

— Ce minţi bănuitoare avem. Haide, să-i ajungem pe copiii chiulangii.

Lăsând-o pe doamna Pierce să se bucure de lectura incitantă, porniră la drum. După ce trecură de curbura văii, ajunseră din urmă grupul, care se plimba încet. De data asta, familia Boynton părea fericită şi lipsită de griji.

Curând Lennox şi Nadine, Carol şi Raymond, domnul Cope, cu un zâmbet larg pe faţă, şi ultimii sosiţi, Gerard şi Sarah, râdeau cu toţii şi vorbeau unii cu alţii.

O ilaritate nebună îi cuprinse pe toţi. În mintea fiecăruia exista sentimentul că aceasta era o plăcere nepermisă – o jucărie furată, de care trebuiau să se bucure la maximum.

Sarah şi Raymond nu se separară de grup. Sarah mergea cu Carol şi Lennox, doctorul Gerard discuta cu Raymond în spatele lor, iar Nadine şi Jefferson Cope îi însoţeau de la o oarecare depărtare.

Francezul fii cel care se desprinse de grup. Cuvintele lui ieşeau sacadat de la o vreme. Brusc se opri.

— Mii de scuze. Mi-e teamă că trebuie să mă întorc.

Sarah îl privi.

— S-a întâmplat ceva?

Doctorul Gerard aprobă din cap.

— Da, am febră. M-a apucat de la prânz.

Sarah îl cerceta cu o privire scrutătoare.

— Malarie?

— Da. O să mă întorc în tabără să iau nişte chinină. Să sperăm că nu va fi un atac grav. Este o moştenire pe care am căpătat-o într-o vizită în Congo.

— Doriţi să vă însoţesc?

— Nu, nu. Am trusa medicală cu mine. E o adevărată pacoste. Duceţi-vă, toţi.

Se îndepărtă rapid în direcţia taberei.

Sarah privi indecisă în urma lui, apoi întâlni privirea lui Raymond, îi zâmbi şi francezul fu dat uitării.

Pentru o vreme, cei şase – Carol, Sarah, Lennox, domnul Cope, Nadine şi Raymond – merseră împreună.

Apoi, într-un fel sau altul, Sarah şi Raymond se îndepărtară de ceilalţi. Continuară să meargă, căţărându-se pe stânci, ocolind lespezi de piatră, până ajunseră într-un loc umbros unde se opriră.

Urmă un moment de tăcere, apoi Raymond o întrebă:

— Cum te cheamă? King, ştiu. Dar prenumele.

— Sarah.

— Sarah. Pot să-ţi spun aşa?

— Desigur.

— Sarah, vrei să-mi spui câte ceva despre tine?

Sprijinindu-se de stâncă, Sarah începu să vorbească, povestindu-i despre viaţa de acasă, în Yorkshire, despre

câinii ei şi despre mătuşa care o crescuse.

Apoi, la rândul lui, Raymond îi spuse câte ceva, sporadic, despre propria viaţă.

După aceea o tăcere lungă se aşternu între ei. Mâinile li se uniră şi rămaseră aşa, ca nişte copii, mână în mână, în mod ciudat mulţumiţi.

Apoi, în timp ce soarele începu să coboare spre zenit, Raymond se mişcă.

— Acum mă voi întoarce, spuse el. Nu, nu cu tine. Vreau să mă întorc singur. Trebuie să spun şi să fac ceva. După aceea, după ce-mi voi dovedi că nu sunt un laş, apoi… Apoi nu-mi va mai fi ruşine să vin la tine şi să-ţi cer să mă ajuţi. Voi avea nevoie de ajutor, ştii, probabil va trebui să împrumut nişte bani de la tine.

Sarah zâmbi.

— Îmi pare bine că eşti realist. Poţi să te bazezi pe mine.

— Dar trebuie să fac asta singur.

— Ce să faci?

Chipul tânăr deveni dintr-odată aspru şi Raymond Boynton spuse:

— Trebuie să-mi dovedesc curajul. Acum sau niciodată.

Apoi, brusc, se întoarse şi plecă.

Sarah se sprijini de stâncă şi privi silueta care se îndepărta. Ceva din cuvintele lui o alarmase oarecum. Părea atât de pasionat – atât de încordat şi de hotărât. Pentru o clipă îşi dori să-l fi însoţit…

Dar se certă cu asprime pentru această dorinţă. Raymond voia să fie singur, să-şi testeze curajul de-abia găsit. Era dreptul lui.

Dar Sarah se rugă din toată inima ca acel curaj să nu-l părăsească.

Soarele apunea când Sarah ajunse să vadă tabăra. În timp ce se apropia, în lumina slabă zări conturul sinistru al doamnei Boynton stând la gura peşterii. Sarah fu străbătură de un fior la vederea siluetei sumbre, nemişcate…

Străbătu grăbită poteca de dedesubt şi ajunse la cortul mare, luminat.

Lady Westholme împletea un pulover bleumarin, cu un sul de lână în jurul gâtului. Domnişoara Pierce broda o faţă de masă cu nişte anemice flori albastre de nu-mă-uita, în vreme ce era pusă la curent cu reforma adecvată a legii divorţului.

Servitorii intrau şi ieşeau pregătind masa de seară. Membrii familiei Boynton stăteau în celălalt capăt al cortului, în şezlonguri, şi citeau. Mahmoud apăru, gras şi demn, cu o expresie de reproş evident. După ceai fusese organizată o plimbare, dar toată lumea era absentă din tabără… Programul fusese cu totul dat peste cap – o vizită foarte instructivă pentru a vedea arhitectura nabateană {10}.

Sarah îi spuse în grabă că toţi se simţiseră foarte bine împreună.

Se duse la cortul ei ca să se pregătească pentru cină. După aceea, în drum, se opri lângă cortul doctorului Gerard, strigându-l cu voce scăzută:

— Doctore Gerard!

Nu primi nici un răspuns. Ridică pânza de la intrare şi aruncă o privire înăuntru. Doctorul zăcea nemişcat pe pat. Sarah se retrase fără zgomot, sperând că doctorul dormea.

Un servitor se apropie de ea şi îi făcu semn spre cortul cel mare. Evident, cina era pregătită. Se îndreptă încet într-acolo. Toată lumea era adunată în jurul mesei, cu excepţia doctorului Gerard şi a doamnei Boynton. Un servitor fu trimis să-i spună bătrânei doamne că masa era gata. Brusc, afară se produse agitaţie. Doi servitori speriaţi intrară grăbiţi în cort şi se adresară agitaţi ghidului în arabă. Mahmoud privi în jur şi ieşi preocupat. Dintr-un impuls, Sarah i se alătură.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Bătrâna doamnă, replica el. Abdul spune ca e bolnavă – nu se mişcă.

— Vin eu să văd.

Sarah grăbi pasul. Urmându-l pe Mahmoud, urcă stâncă şi se apropie de silueta care stătea pe scaun, îi atinse mâna grasă, îi căută pulsul, se aplecă asupra ei…

Când îşi îndreptă spatele, era mai palidă la faţă.

Se întoarse pe acelaşi drum la cortul cel mare. La intrare se opri o clipă, privind grupul de la capătul îndepărtat al mesei. Când vorbi, vocea ei părea aspră şi nefirească.

— Îmi pare rău, zise e. Se forţă să se adreseze capului familiei, Lennox. Mama dumneavoastră a murit, domnule Boynton.

Şi curioasă, parcă de la mare distanţă, privi feţele celor cinci oameni pentru care acea veste însemna libertatea…

Partea a doua

Capitolul 1

— Colonelul Carbury le zâmbi oaspeţilor săi pe deasupra mesei şi îşi ridică paharul.

— Pentru crimă!

Ochii lui Hercule Poirot sclipiră, recunoscând faptul că toastul fusese foarte potrivit.

Venise la Amman cu o scrisoare de recomandare de la colonelul Race pentru colonelul Carbury.

Carbury fusese interesat să-l cunoască pe acest om renumit în toată lumea, ale cărui talente îi fuseseră lăudate cu generozitate de vechiul său prieten şi aliat din serviciile secrete.

„Un exemplu de deducţie psihologică mai inteligentă nu există”, scrisese Race despre soluţia la cazul de crimă Shaitana.

— Trebuie să-ţi arătăm tot ce putem din împrejurimi, spuse Carbury răsucindu-şi mustaţa cam rară şi vârstată cu cenuşiu.

Era un bărbat masiv şi neîngrijit, de înălţime medie, cu creştetul pe jumătate chel şi ochi blânzi, albaştri. Nu semăna câtuşi de puţin cu un soldat. Nu părea nici măcar

deosebit de ager şi nu părea deloc imaginea unui partizan al disciplinei. Totuşi, în Cisiordania reprezentase o putere.

— E Jerash, spuse el. Te interesează aşa ceva?

— Mă interesează totul!

— Da, zise Carbury. Asta este singura modalitate de a reacţiona în faţa vieţii. Făcu o pauză. Spune-mi, ai constatat vreodată că meseria specială pe care o ai reuşeşte cumva să te urmărească?

— Pardon?

— Ei bine, ca s-o spun mai simplu, ţi s-a întâmplat să mergi într-un loc sperând să nu mai auzi de crime şi să te trezeşti înconjurat de cadavre?

— Mi s-a întâmplat, într-adevăr, şi nu numai o dată.

— Hm, făcu colonelul Carbury, cu o expresie enigmatică. Apoi se ridică în picioare cu un zvâcnet. Am acum un cadavru şi nu sunt foarte fericit din cauza acestei situaţii, spuse el.

— Serios?

— Da. Aici, în Amman. O bătrână de origine americană. S-a dus la Petra cu familia – o călătorie obositoare, pe o căldură neobişnuită pentru perioada asta a anului. Bătrâna avea probleme cu inima, iar dificultatea drumului a fost mai mare decât şi-a imaginat, supunându-i inima la eforturi suplimentare – aşa că a dat ortu” popii!

— Aici, în Amman?

— Nu, la Petra. Au adus trupul aici astăzi.

— Aha!

— Totul foarte natural, perfect posibil – cel mai firesc lucru din lume care se putea petrece. Numai că…

— Da? Numai că…?

Colonelul Carbury îşi scărpina ţeasta cheală.

— Mi s-a părut, spuse el, că familia i-a venit de hac.

— Aha! Şi ce te-a făcut să crezi asta?

Colonelul Carbury nu răspunse direct la această întrebare.

— Se pare că era o bătrână foarte nesuferită. Moartea ei nu a reprezentat nici o pierdere. Sentimentul general al

celor din jur era că a fost un lucru bun că a dat colţu”. Oricum, e foarte dificil de demonstrat ceva atâta vreme cât familia e unita şi, dacă e nevoie, minte de îngheaţă apele. Nu dorim complicaţii – sau neplăceri la nivel internaţional. Cel mai simplu lucru ar fi să lăsăm lucrurile în voia lor! Nu există cu adevărat ceva suspect. Odată am cunoscut un doctor care mi-a spus că de multe ori a avut bănuieli. În cazul unor pacienţi care s-au dus pe lumea cealaltă puţin mai devreme decât ar fi trebuit. El a spus că este cel mai bine să-ţi ţii gura dacă nu ai ceva cu adevărat ceva serios pe care să te bazezi. Altfel treaba se împute, cazul nu e dovedit şi doctorul cinstit şi muncitor primeşte o bilă neagră. Ceva de genul ăsta. Cu toate astea… Se scărpina iarăşi în cap. Eu sunt un om ordonat, zise el pe neaşteptate.

Nodul cravatei colonelului Carbury se afla sub urechea lui stângă, şosetele îi stăteau armonică în jurul gleznelor, haina îi era pătată şi ruptă. Totuşi Hercule Poirot nu zâmbi. Văzu, destul de clar, ordinea interioară a minţii colonelului Carbury, faptele bine ordonate, părerile sortate cu grijă.

— Da, sunt un om ordonat, repetă Carbury. Flutură nepăsător din mână. Nu-mi plac încurcăturile. Când dau peste aşa ceva, vreau să fac ordine. Înţelegi?

Hercule Poirot dădu grav din cap. Înţelegea.

— Nu se afla nici un doctor acolo? Întrebă el.

— Da, doi. Unul din ei era bolnav de malarie. Celălalt era o fată – tocmai terminase stagiatura. Totuşi, îşi cunoaşte meseria, bănuiesc. Nu a fost nimic ciudat în legătură cu moartea. Bătrâna avea o inimă cu probleme şi lua pastile de ceva vreme. Nu este deloc surprinzător că a murit brusc, aşa cum s-a întâmplat.

— Atunci, prietene, ce te îngrijorează? Îl întreba Poirot cu blândeţe.

Colonelul Carbury întoarse spre el ochii albaştri, preocupaţi.

— Ai auzit vreodată de un francez pe nume Gerard? Theodore Gerard?

— Sigur. Un personaj recunoscut în domeniul său de activitate.

— Cu nebunii, confirmă colonelul Carbury. Dacă te îndrăgosteşti de servitoare la patru ani, înseamnă că la treizeci şi opt ai pretenţia că eşti arhiepiscopul de Canterbury. Nu înţeleg de ce şi nici n-am înţeles vreodată, dar tipii ăştia explică totul într-un mod foarte convingător.

— Doctorul Gerard este cu siguranţă un expert în anumite forme de nevroză profundă, fu de acord Poirot, cu un zâmbet pe buze. Este… Ăăă. Sunt. Opiniile lui despre ceea ce s-a întâmplat la Petra bazate pe o astfel de argumentaţie?

Colonelul Carbury clătină hotărât din cap.

— Nu, nu. Nu mi-aş fi făcut probleme dacă era vorba de aşa ceva! Şi, ţine cont, asta nu din cauză că nu cred că totul e adevărat. Este însă unul dintre acele lucruri pe care nu le înţeleg – ca, de exemplu, cum unul dintre compatrioţii mei beduini poate să se dea jos dintr-o maşină în mijlocul deşertului, să pipăie pământul cu mâna şi să-ţi spună cu o precizie de o milă sau două unde te afli. Nu este magie, dar aşa pare. Nu, povestea doctorului Gerard este destul de clară. Doar fapte simple. Cred, dacă te interesează – te interesează?

— Da, da.

— Bravo. Atunci cred că voi telefona ca să-l chem pe Gerard şi o să poţi auzi povestea chiar din gura lui.

După ce colonelul trimise o ordonanţă să îndeplinească misiunea, Poirot întrebă:

— Din ce membri este alcătuită familia?

— Numele este Boynton. Sunt doi fii, unul din ei căsătorit. Soţia lui e o tânără drăguţă – genul tăcut, sensibil. Şi mai sunt două fiice, amândouă frumoase, dar în feluri total diferite. Cea mai mică este cam emotivă – dar s-ar putea să fie din cauza şocului.

— Boynton, spuse Poirot. Sprâncenele i se ridicară a mirare. Asta e curios… Foarte curios.

Carbury îi aruncă o privire întrebătoare. Însă cum Poirot nu mai spuse nimic, continuă el:

— Pare destul de evident că mama era o adevărată pacoste! Trebuia să fie servită şi îi ţinea pe toţi la dispoziţia ei. Ea ţinea baierele pungii şi niciunul dintre ei nu avea nici un ban propriu.

— Aha. Este foarte interesant. Se ştie cui i-a lăsat moştenirea?

— Am strecurat şi eu întrebarea asta, aşa, în treacăt. Banii sunt împărţiţi între ei în mod egal.

Poirot dădu aprobator din cap, apoi întrebă:

— Crezi că toţi sunt implicaţi în asta?

— Nu ştiu. În asta va consta dificultatea. Dacă este o acţiune comună sau dacă a fost ideea sclipitoare a unuia dintre ei – nu ştiu. Poate că întreaga poveste este rodul imaginaţiei. Însă tot ce vreau este să aflu opinia ta profesională. Ah, iată-l pe Gerard.

Capitolul 2

Francezul intră cu paşi rapizi, dar fără să se grăbească. În timp ce dădea mâna cu colonelul Carbury aruncă o privire atentă şi curioasă înspre Poirot. Carbury făcu prezentările:

— Acesta este domnul Hercule Poirot, musafirul meu. Am discutat cu el despre întâmplarea de la Petra.

— Ah, da? Gerard îl măsură rapid cu privirea. Vă interesează?

Hercule Poirot îşi aruncă mâinile în laturi.

— Vai! Omul este întotdeauna incurabil interesat de propria pasiune.

— Adevărat, spuse Gerard.

— Doreşti ceva de băut? Întrebă Carbury.

Turnă un whisky cu sifon şi îl puse lângă cotul lui Gerard. Ridică sticla întrebător, dar Poirot clatină din cap. Colonelul Carbury o aşează la loc şi îşi trase scaunul ceva mai aproape.

— Ei bine, spuse el, unde rămăsesem?

— Înţeleg că, i se adresă Poirot lui Gerard, colonelul Carbury nu este mulţumit.

Gerard făcu un gest semnificativ.

— Şi asta, interveni el, e vina mea! Iar eu s-ar putea să greşesc. Ţine cont, colonele Carbury, că s-ar putea să mă înşel foarte tare.

Carbury mormăi.

— Spune-i lui Poirot faptele, zise el.

Doctorul Gerard începu cu o scurtă recapitulare a evenimentelor care precedaseră călătoria la Petra. Schiţă pe scurt portretul diverşilor membri ai familiei Boynton şi descrise tensiunea emoţională în care trăiau.

Poirot asculta cu interes.

Apoi Gerard continuă relatând evenimentele petrecute în prima zi la Petra, povestind cum se întorsese în tabără.

— Mă pândea o criză urâtă de malarie – de tip cerebral, explică el. Din această cauză m-am gândit să mă tratez cu o injecţie intravenoasă cu chinină. Asta este metoda uzuală.

Poirot dădu din cap că a înţeles.

— Febra m-a lovit puternic. Pur şi simplu m-am târât în cort. La început nu mi-am putut găsi trusa medicală – cineva mi-o mutase de unde o pusesem. Apoi, după ce am găsit-o, nu-mi găseam seringa hipodermică. Am căutat-o o vreme, după care am renunţat şi am înghiţit o doză mare de chinina şi m-am aruncat în pat. Gerard făcu o pauză, apoi continuă: Moartea doamnei Boynton nu a fost descoperita până la apus. Datorită felului în care stătea şi a susţinerii corpului în scaun, poziţia nu i s-a schimbat, şi de-abia când unul dintre servitori s-a dus să o cheme la 18.30 s-a observat că era ceva în neregulă.

Le explică pe larg poziţia peşterii şi distanţa până la cortul cel mare.

— Domnişoara King, care este medic atestat, a examinat cadavrul. Nu m-a deranjat, ştiind că am febră. Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Doamna Boynton era moartă – şi murise de ceva vreme.

— De când, mai exact? Murmură Poirot.

Gerard răspunse încet:

— Nu cred că domnişoara King a acordat prea multă atenţie acestui aspect. Presupun că nu a considerat că are vreo importanţă.

— Se poate spune măcar când se ştie cu siguranţă că era încă în viaţă? Întrebă Poirot.

Colonelul Carbury tuşi şi se uită pe un document cu aspect oficial.

— Lady Westholme şi domnişoara Pierce au discutat cu doamna Boynton cu puţin după ora 16. Lennox Boynton a vorbit cu mama lui în jur de 16.30. Doamna Lennox Boynton a avut o conversaţie îndelungată cu ea cam la cinci minute după aceea. Carol Boynton a schimbat câteva cuvinte cu mama ei la un moment dat – nu a putut să precizeze o oră exactă – dar, din relatările celorlalţi, se pare că a fost pe la 17.10.

Jefferson Cope, un prieten de familie american, care s-a întors în tabără împreună cu Lady Westholme şi domnişoara Pierce, a văzut-o dormind. Nu a vorbit cu ea. Asta era înjur de 18. Raymond Boynton, fiul cel mic, se pare că este ultima persoană care a văzut-o în viaţă. La întoarcerea de la plimbare s-a dus şi a vorbit cu ea pe la 17.50. Cadavrul a fost descoperit la 18.30 când un servitor a venit să-i spună că era servită cina.

— Între momentul în care domnul Raymond Boynton i-a vorbit şi 18.30 nimeni nu s-a apropiat de ea? Întrebă Poirot.

— Am înţeles că nu.

— Dar este posibil s-o fi făcut cineva? Insistă Poirot.

— Nu cred. După ora 18 servitorii se agitau prin tabără, oamenii intrau şi ieşeau din corturi. Nu a fost găsită nici o persoană care să fi văzut pe cineva apropiindu-se de bătrâna doamnă.

— Atunci Raymond Boynton a fost în mod clar ultima persoană care a văzut-o pe mama lui în viaţă? Întrebă Poirot.

Doctorul Gerard şi colonelul Carbury schimbară o privire rapidă. Colonelul Carbury bătu darabana cu degetele.

— Aici începem să intrăm în ape tulburi, zise el. Continuă, Gerard. Este domeniul tău.

— După cum am pomenit, când a examinat-o pe doamna Boynton, Sarah King nu a văzut nici un motiv pentru care să stabilească ora exactă a morţii. A spus doar că doamna Boynton era moartă „de puţin timp”, dar când, a doua zi, din motive personale, am încercat să restrâng aria de timp şi am pomenit din întâmplare că doamna Boynton a fost ultima dată văzută în viaţă de fiul ei Raymond la puţin timp după ora 18, domnişoara King, spre marea mea surpriză, a spus hotărâtă că acest lucru era imposibil – la momentul respectiv doamna Boynton trebuie să fi fost deja moartă.

Sprincenele lui Poirot se ridicară a mirare.

— Ciudat. Extrem de ciudat. Şi ce are domnul Raymond de spus în această privinţă?

Colonelul Carbury interveni brusc:

— Jură că mama lui era în viaţă. El s-a dus la ea şi i-a spus: „M-am întors. Sper că ai avut o după-amiază plăcută”. Ceva de genul ăsta. A spus că ea a mormăit: „Destul de bună”, iar el s-a dus în cortul lui.

Poirot se încruntă perplex.

— Curios, spuse el. Foarte curios. Spune-mi, la ora aceea începuse sa se întunece?

— Soarele tocmai apunea.

— Curios, rosti Poirot din nou. Şi dumneata, doctore Gerard, când ai văzut cadavrul?

— Abia a doua zi. La ora 9 dimineaţa, ca să fiu mai precis.

— Şi la ce oră estimaţi că s-a produs moartea?

Francezul ridică din umeri.

— Este dificil de stabilit cu exactitate acest lucru după atâta vreme. Există o inevitabilă marjă de timp de câteva ore. Dacă ar fi să depun mărturie sub jurământ, aş putea spune doar că murise cu siguranţă în urmă cu douăsprezece ore, dar nu mai mult de optsprezece. Vedeţi, asta nu e de nici un folos.

— Haide, Gerard, îl îndemnă colonelul Carbury. Povesteşte-i şi restul.

— Când m-am trezit dimineaţa, mi-am găsit seringa hipodermică, spuse doctorul Gerard – era în spatele unei cutii cu sticluţe, pe masa de toaletă. Se aplecă în faţă. Aţi putea spune, dacă doriţi, că nu o observasem cu o zi înainte. Eram într-o stare cumplita din cauza febrei, tremuram din cap până-n picioare şi de câte ori nu se întâmpla să cauţi un lucru care se află chiar sub nasul tău şi nu reuşeşti să-l găseşti! Pot doar să spun că sunt destul de sigur că seringa nu era acolo atunci.

— Şi mai e ceva, adăugă Carbury.

— Da, două lucruri ieşite din comun, care au mare importanţă. Pe încheietura femeii moarte era un semn – ca acela rămas în urma unei injecţii. Fiica ei are o explicaţie – a fost provocat de înţepătura acului unei broşe…

Poirot se foi.

— Care fiică?

— Fiica ei, Carol.

— Da, continuă, te rog.

— Şi un ultim fapt. S-a întâmplat să cercetez mica mea trusă medicală şi am observat că stocul de digitoxină este mult diminuat.

— Digitoxină, spuse Poirot, este o otravă pentru inimă, nu?

— Da. Se obţine din digitalis purpurea – ceea ce popular se numeşte degeţel-roşu. Există patru principii active – digitalină, digitonină, digitaleină şi digitoxină. Dintre acestea, digitoxină este considerată elementul constitutiv cel mai otăvitor din frunzele de degeţel-roşu. Potrivit experimentelor lui Kopp {11}, este de şase-zece ori mai puternică decât digitalina sau digitaleina. Este legală în Franţa, dar nu se găseşte în farmacopeea britanică.

— Şi o doză mare de digitoxină?

Doctorul Gerard răspunse cu gravitate:

— O doză mare de digitoxină introdusă brusc în sistemul circulator printr-o injecţie intravenoasă va provoca moartea

subită prin paralizia imediată a inimii. S-a estimat că patru miligrame pot fi fatale pentru un adult.

— Şi doamna Boynton suferea deja de probleme cu inima?

— Da, de fapt chiar lua un medicament care conţinea digitalină.

— Acesta este un lucru extrem de interesant, fu de părere Poirot.

— Vrei să spui, interveni colonelul Carbury, ca moartea ei s-ar fi putut datora unei supradoze din propriul medicament?

— Asta… Da. Dar am vrut să spun ceva mai mult de atât. În anumite privinţe, continuă doctorul Gerard, digitalina poate fi considerat un drog cumulativ. Mai mult, în ceea ce priveşte aspectul post-mortem, principiile active ale degeţelului-roşu pot provoca moartea fără să lase semne evidente.

Poirot dădu încet din cap că a înţeles.

— Da, este inteligent. Foarte inteligent. Aproape imposibil de demonstrat în mod satisfăcător în faţa unui juriu. Ah, dar daţi-mi voie să vă spun, domnilor, că, dacă este vorba de crimă, este o crimă foarte inteligentă. Seringa hipodermică pusă la loc, otrava folosită – o substanţă pe care victima deja o folosea – posibilitatea unei greşeli sau a unui accident – sunt copleşitoare. Da, aici s-a dat dovadă de inteligenţă. Aici e vorba de gândire, de atenţie şi de geniu.

Pentru o clipă rămase tăcut, apoi îşi înălţă capul.

— Şi totuşi un lucru mă nedumereşte.

— Ce anume?

— Furtul seringii hipodermice.

— A fost luată, interveni doctorul Gerard repede.

— Luată – şi returnată?

— Da.

— Ciudat, spuse Poirot. Foarte ciudat. Altminteri totul se potriveşte atât de bine…

Colonelul Carbury îl privi curios.

— Ei bine? Întrebă el. Care este părerea ta de expert? A fost crimă… Sau n-a fost?

Poirot ridică o mână.

— O clipă. Încă nu am ajuns la acel punct. Mai sunt nişte probe de luat în consideraţie.

— Ce probe? Ţi-au fost prezentate toate!

— Ah! Dar există probe pe care eu, Hercule Poirot, ţi le aduc. Dădu din cap şi zâmbi uşor către cele două feţe uluite. Da, este amuzant! Că eu, cel căruia tu îi spui povestea, îţi ofer, la rândul meu, o probă despre care nu ştiai. S-a petrecut în felul următor: la hotelul Solomon, într-o noapte, m-am dus la fereastră ca să mă asigur că era bine închisă…

— Închisă… Sau deschisă? Întrebă Carbury.

— Închisă, răspunse Poirot hotărât. Era deschisă, aşa că, fireşte, m-am dus să o închid. Dar înainte de asta, în timp ce stăteam cu mâna pe cremalieră, am auzit o voce – o voce plăcută, joasă şi clară, cu un tremur de agitaţie nervoasă. Mi-am spus că era o voce pe care o voi recunoaşte. Şi ce spunea această voce? „În ţelegi, nu-i a şa, c ă trebuie s ă moar ă?”

La momentul respectiv, naturellement, nu am interpretat acele cuvinte ca făcând referire la o crimă propriu-zisă. M-am gândit că este vorba de un autor sau de un scenarist care le rostise. Dar acum… Nu mai sunt a şa de sigur. Vreau s ă spun, sunt sigur c ă nu era asta.

Din nou făcu o pauză înainte să continue:

— Domnilor, vă spun un lucru – din câte cred şi ştiu – acele cuvinte au fost rostite de un tânăr pe care l-am văzut ulterior în holul hotelului şi care era – după cum mi s-a spus când am întrebat – un tânăr pe nume Raymond Boynton.

Capitolul 3

— Raymond Boynton a spus asta!

Exclamaţia veni din partea francezului.

— Credeţi că este improbabil – din punct de vedere psihologic? Întrebă Poirot calm.

Gerard clătină din cap.

— Nu, n-aş spune asta. Am fost surprins, aşa e. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun, am fost surprins fiindcă Raymond Boynton se potriveşte atât de bine profilului suspectului.

Colonelul Carbury oftă. „Psihologii ăştia!” părea să spună oftatul lui.

— Întrebarea este, murmură el, cum o să procedam în privinţa asta?

Gerard ridică din umeri.

— Nu văd ce am putea face, mărturisi el. Probele sunt condamnate să fie neconcludente. E posibil să ştim că s-a înfăptuit o crimă, dar va fi greu de dovedit.

— Înţeleg, spuse colonelul Carbury. Bănuim că s-a comis o crimă şi nu putem decât să stăm şi să batem darabana! Nu-mi place asta! Apoi adăugă, ca o justificare, afirmaţia ciudată făcută mai devreme: Sunt un om ordonat – Ştiu. Ştiu. Poirot clătină din cap înţelegător. Ai vrea să clarifici lucrurile. Ai vrea să ştii exact ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat. Iar dumneavoastră, doctore Gerard? Aţi spus că nu este nimic de făcut – că probele sunt condamnate să fie neconcludente? Probabil că este adevărat. Dar vă mulţumiţi să lăsaţi lucrurile în acest fel?

— Era o adevărată pacoste, rosti Gerard încet. În orice caz, ar fi murit în scurt timp – o săptămână, o lună, un an.

— Deci sunteţi mulţumit? Insistă Poirot.

Gerard continuă:

— Nu există nici o îndoială că moartea ei a fost – cum să-i spun?

— O binefacere pentru comunitate. A adus eliberarea familiei ei. Vor avea loc să se dezvolte – cu toţii sunt, cred eu, oameni cu un caracter bun şi inteligenţi. Acum vor fi membri utili ai societăţii. Moartea doamnei Boynton, după părerea mea, n-a avut decât rezultate pozitive.

Poirot repetă pentru a treia oară:

— Deci sunteţi mulţumit?

— Nu. Gerard lovi brusc cu pumnul în masă. Nu sunt „mulţumit”, cum spuneţi dumneavoastră! Instinctul meu este să apăr viaţa, nu să grăbesc moartea. Prin urmare, deşi raţiunea îmi repetă că moartea acestei femei a fost un lucru bun, subconştientul meu se revoltă împotriva acestui fapt. Nu este bine, domnilor, ca o fiin ţă uman ă s ă moar ă înainte de a-i fi sortit!

Poirot zâmbi. Se lăsă pe spătar, satisfăcut de răspunsul pe care îl obţinuse cu atâta răbdare.

Colonelul Carbury spuse fără nici o emoţie:

— Nu-i place crima! Are dreptate. Nici mie nu-mi place.

Se ridică şi îşi turnă o porţie zdravănă de whisky cu sifon. Paharele oaspeţilor lui erau încă pline.

— Iar acum, continuă el, revenind la subiect, să ne întoarcem la elementele esenţiale. Exist ă ceva ce putem face? Nu ne place – nu! Dar s-ar putea să fim obligaţi să o acceptăm! Nu are rost să tulburăm apele, dacă nu putem să demonstrăm nimic.

Gerard se aplecă înainte.

— Care este opinia dumneavoastră profesională, domnule Poirot? Dumneavoastră sunteţi expertul.

Poirot zăbovi înainte de a vorbi. Metodic, construi o mica grămăjoară de chibrituri folosite, luate dintr-o scrumiera, apoi spuse:

— Ai vrea să ştii, nu-i aşa, colonele Carbury, cine a ucis-o pe doamna Boynton? (Asta în cazul în care a fost ucisă şi nu a murit de moarte bună.) Exact cum şi când a fost omorâtă – şi, de fapt, întregul adevăr despre această afacere?

— Mi-aş dori să ştiu asta, aşa e, răspunse Carbury, fără emoţie.

— Nu văd nici un motiv pentru care nu ai afla, replică Poirot calm.

Doctorul Gerard avea o expresie plină de neîncredere, în vreme ce colonelul Carbury părea vag interesat.

— Ah, făcu el. Aşadar, asta crezi. Este foarte interesant. Şi cum propui să facem asta?

— Cernind metodic toate probele pe care le avem şi făcând unele raţionamente.

— Eu n-am nimic împotrivă, zise colonelul Carbury.

— Şi studiind variantele psihologice.

— Cred că doctoral Gerard nu are nimic împotrivă, spuse Carbury. Şi după aceea – după ce ai cernut probele, ai făcut unele raţionamente şi te-ai afundat în psihologie, hocus-pocus!

— Crezi că poţi scoate iepurele din pălărie?

— Aş fi extrem de surprins dacă nu aş putea s-o fac, replică Poirot liniştit.

Colonelul Carbury îl privi cu atenţie peste rama ochelarilor. Pentru o clipa, ochii săi lipsiţi de expresie nu mai fură astfel – acum măsurau şi cântăreau. Îşi puse paharul jos mormăind.

— Ce părere ai despre asta, doctore Gerard?

— Recunosc că sunt sceptic în privinţa succesului… Da, ştiu că domnul Poirot are calităţi excepţionale.

— Da, sunt înzestrat, afirmă bărbatul cel micuţ, zâmbind cu modestie.

Colonelul Carbury îşi întoarse capul şi tuşi.

— Primul lucru care trebuie hotărât este dacă aceasta este o crimă combinată, plănuită şi pusă în practică de toţi membrii familiei Boynton, sau este opera numai a unuia dintre ei. În acest ultim caz – care este cel mai probabil membru al familiei care s-o fi înfăptuit?

— Există proba pe care ne-aţi adus-o, răspunse doctorul Gerard. Cred că Raymond Boynton trebuie să fie luat primul în consideraţie.

— Sunt de acord, zise Poirot. Cuvintele pe care le-am auzit şi discrepanţa dintre mărturia lui şi a tinerei domnişoare doctor îl fac în mod clar unul dintre suspecţii principali.

— El a fost ultima persoană care a văzut-o pe doamna Boynton în viaţă. Aşa spune el. Sarah King îl contrazice. Spuneţi-mi, doctore Gerard, există… Ăăă… Înţelegeţi ce vreau să spun… O oarecare tendresse, să spunem, între ei?

Francezul dădu aprobator din cap.

— Fără nici o îndoială.

— Aha! Ea este, această tânără, o brunetă cu părul dat pe spate, ochi căprui mari şi o atitudine foarte hotărâtă?

Doctorul Gerard păru oarecum surprins.

— Da, aţi descris-o foarte bine.

— Cred că am zărit-o – la hotelul Solomon. A vorbit cu acest Raymond Boynton şi după aceea el a rămas plante la – ca pironit – blocând ieşirea din lift. A trebuit să spun „pardon” de trei ori înainte să mă audă şi să se mişte. Poirot râmase cufundat în gânduri pentru câteva clipe, apoi continuă: Aşadar, pentru început, vom accepta opinia medicală a domnişoarei Sarah King cu anumite rezerve, căci ea este o parte interesată. Făcu o pauză şi spuse: Spuneţi-mi, doctore Gerard, credeţi că Raymond Boynton are temperamentul unui om care ar putea comite cu uşurinţă o crimă?

— Vă referiţi la o crimă plănuită? Întrebă Gerard încet. Da, cred că este posibil – dar numai în condiţiile unei tensiuni emoţionale intense.

— Acele condiţii erau prezente?

— În mod clar. Călătoria în străinătate a contribuit fără îndoială la accentuarea tensiunii nervoase şi mentale în care trăiau toţi aceşti oameni. Contrastul dintre vieţile lor şi ale celorlalţi a ieşit şi mai mult în evidenţă. Iar în cazul lui Raymond Boynton…

— Da?

— Au existat complicaţii suplimentare datorate faptului că era puternic atras de Sarah King.

— Acest lucru îi oferea un motiv în plus? Şi un stimulent suplimentar?

— Şi asta.

Colonelul Carbury tuşi.

— Aş vrea să intervin pentru o clipă. Fraza aceea pe care ai auzit-o – „În ţelegi, nu-i a şa, c ă trebuie s ă moar ă?” – trebuie să fi fost spusă cuiva – Este o observaţie pertinentă,

spuse Poirot. Nu am uitat de acest lucru. Da, cu cine vorbea Raymond Boynton? Fără îndoială, cu un membru al familiei. Dar cu cine? Ne puteţi spune ceva, domnule doctor, despre starea mentală a celorlalţi membri ai familiei?

Gerard răspunse prompt:

— După părerea mea, Carol Boynton era într-o stare foarte asemănătoare cu Raymond – o stare de revoltă, însoţită de o excitaţie nervoasă severă, dar fără complicaţiile induse de factorul sex. Lennox Boynton depăşise stadiul de revoltă. Era cufundat în apatie. Îi era dificil să se concentreze, zic eu. Modul lui de a reacţiona faţă de mediul înconjurător era să se retragă tot mai mult în sine însuşi. Era în mod evident un introvertit.

— Şi soţia lui?

— Soţia lui, deşi obosită şi nefericită, nu dădea semne de conflicte mentale. Cred că ezita, fiind pe punctul de a lua o hotărâre.

— Ce fel de hotărâre?

— Dacă să-şi părăsească sau nu soţul.

Doctorul Gerard repetă discuţia pe care o avusese cu Jefferson Cope. Poirot dădu din cap arătând că înţelege.

— Ce spuneţi despre fiica cea mică – Ginevra parcă o cheamă, nu?

Chipul francezului deveni grav.

— Aş spune că, din punct de vedere mental, era într-o stare foarte periculoasă, răspunse el. Începuse deja să manifeste simptome de schizofrenie. Incapabilă să suporte vicisitudinile propriei vieţi, ea s-a refugiat pe tărâmul fanteziei. Este ferm convinsă că este persecutată – adică, pretinde că este de viţă regală, este în pericol, este înconjurată de duşmani – toate elementele obişnuite.

— Şi asta… E periculos?

— Foarte periculos. Este începutul unei manii criminale. Cel suferind ucide nu din dorinţa de a ucide, ci pentru a se ap ăra. El sau ea ucide ca să nu fie omorât. Din punctul lor de vedere este o chestiune perfect raţională.

— Aşadar, credeţi că este posibil ca Ginevra Boynton să-şi fi omorât mama?

— Da. Dar mă îndoiesc că ar fi avut cunoştinţele sau îndemânarea să o facă în felul în care crima a fost înfăptuită. Şiretenia acestui tip de manie este de obicei simplă şi evidentă. Şi sunt aproape sigur că ea ar fi ales o metodă mai spectaculoasă.

— Dar reprezintă o posibilitate? Insistă Poirot.

— Da, acceptă Gerard.

— Şi după aceea, după ce fapta a fost comisă? Crezi că restul familiei ar şti cine a f ăcut-o?

— Ştiu! Interveni colonelul Carbury pe neaşteptate. Dacă am cunoscut vreodată un grup de oameni care au ceva de ascuns – ei sunt! Este clar că acoperă pe cineva.

— O să-i facem să ne spună despre ce este vorba, spuse Poirot.

— Îi luăm tare? Întrebă colonelul Carbury.

— Nu. Poirot clătină din cap. O să apelăm doar la conversaţia obişnuită. Per ansamblu, oamenii spun adevărul. Fiindcă este mai uşor! Fiindcă reprezintă un efort mai mic de inventivitate! Poţi spune o minciună, două sau trei – sau chiar patru – dar nu po ţi min ţi tot timpul. Şi aşa… Adevărul devine mai simplu.

— Ai dreptate într-un fel, fu de acord Carbury. Apoi adăugă fără ocolişuri: O să stai de vorbă cu ei, nu? Asta înseamnă că vrei să te implici în ancheta asta.

Poirot înclină din cap.

— Haide să clarificăm un lucru, zise el. Ceea ce-ţi doreşti, iar eu mă angajez să-ţi ofer, este adevărul. Dar ţine cont, chiar după ce aflăm adevărul, s-ar putea să nu existe nici o dovad ă. Vreau să spun, nici o dovadă care să fie acceptată în tribunal. Ai înţeles?

— Destul de clar, spuse Carbury. Mă ajuţi să aflu ceea ce s-a întâmplat în realitate. Apoi depinde de mine să decid dacă se poate acţiona sau nu – luând în consideraţie aspectele

internaţionale. Oricum, lucrurile vor fi lămurite – nu vor mai exista încurcături. Nu-mi plac încurcăturile.

Poirot zâmbi.

— Încă un lucru, spuse Carbury. Nu-ţi pot lăsa la dispoziţie prea mult timp. Nu pot să-i reţin la infinit pe oamenii ăştia aici.

— Poţi să-i reţii 24 de ore, replică Poirot calm. O să aflu adevărul până mâine-seară.

Colonelul Carbury îl privi scrutător.

— Eşti destul de încrezător, nu-i aşa? Îl întrebă el.

— Îmi cunosc capacităţile, murmură Poirot.

Simţindu-se stânjenit de această atitudine atât de puţin britanică, Carbury îşi feri privirea şi începu să se joace cu mustaţa lui neîngrijită.

— Ei bine, mormăi el, depinde de tine.

— Şi dacă o să reuşeşti, prietene, spuse doctorul Gerard, eşti într-adevăr o minune!

Capitolul 4

Sarah King îl privi lung şi cercetător pe Hercule Poirot. Îi observă capul ca un ou, mustăţile uriaşe, înfăţişarea de dandy şi negrul suspect al părului. O undă de îndoială i se strecură în ochi.

— Ei bine, mademoiselle, sunteţi mulţumită?

Sarah se înroşi când întâlni privirea ironică şi amuzată din ochii lui Poirot.

— Poftim? Făcu ea stânjenită.

— Du tout! {12} Ca să folosesc o expresie pe care am învăţat-o de curând, m-aţi cântărit din priviri, nu-i aşa?

Sarah schiţă un zâmbet.

— În orice caz, puteţi să faceţi şi dumneavoastră acelaşi lucru cu mine, spuse ea.

— Desigur. Nu am ezitat s-o fac.

Ea îi aruncă o privire rapidă – era ceva în tonul lui. Dar Poirot îşi răsucea mustaţa mulţumit de sine şi Sarah îşi zise (pentru a doua oară): „Omul ăsta e un şarlatan!”

Recăpătându-şi încrederea în sine, se îndreptă de spate şi rosti pe un ton întrebător:

— Nu cred că înţeleg prea bine subiectul acestei discuţii.

— Nu v-a explicat bunul doctor Gerard?

Sarah răspunse încruntându-se:

— Nu-l înţeleg pe doctorul Gerard. Pare să considere…

— Că e ceva putred în Danemarca, cită Poirot. Vedeţi, îl cunosc pe Shakespeare.

Sarah dădu din mână, neinteresată de Shakespeare.

— Pentru ce toată agitaţia asta? Ceru ea să ştie.

— Eh bien, se doreşte, nu-i aşa, aflarea adevărului în această afacere.

— Vorbiţi de moartea doamnei Boynton?

— Da.

— Nu este oare prea mult zgomot pentru nimic? Dumneavoastră sunteţi, desigur, un specialist, domnule Poirot. Este normal ca dumneavoastră., Poirot îi termină propoziţia:

— Este normal ca eu să bănuiesc existenţa unei crime oriunde mi se iveşte un astfel de prilej?

— Ei bine… Da… Poate.

— Dumneavoastră nu aveţi nici o îndoială în ceea ce priveşte moartea doamnei Boynton?

Sarah ridică din umeri.

— Serios, domnule Poirot, dacă aţi fi fost la Petra v-aţi fi dat seama că acea călătorie până acolo reprezenta o încercare destul de dificilă pentru o bătrână bolnavă de inimă.

— Vi se pare o chestiune clară?

— Cu siguranţă. Nu pot să înţeleg atitudinea domnului Gerard. Nici măcar nu a ştiut ceva în legătură cu cele întâmplate. Era la pat, din cauza febrei. Evident, m-aş înclina în faţa superiorităţii cunoştinţelor lui medicale, dar, în acest caz, nu a avut nimic pe care să se bazeze. Presupun că pot face o autopsie în Ierusalim dacă vor – dacă nu sunt mulţumiţi de verdictul meu.

Poirot rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Există un lucru, domnişoară King, pe care încă nu-l cunoaşteţi. Doctorul Gerard încă nu vi l-a spus.

— Ce lucru? Vru să ştie Sarah.

— O doză dintr-un medicament – digitoxină – lipseşte din trusa pe care o avea cu el doctorul Gerard.

— Ah!

Sarah analiză rapid acest nou aspect al cazului şi la fel de rapid sublinie singurul punct care putea fi pus la îndoială:

— Doctorul Gerard este foarte sigur de asta?

Poirot ridică din umeri.

— După cum ştiţi, mademoiselle, un doctor este de obicei destul de atent când afirmă ceva.

— Oh, desigur. Aici nu încape îndoială. Dar doctorul Gerard era bolnav de malarie în momentul respectiv.

— Şi asta este adevărat, desigur.

— Are vreo idee când se poate să-i fi fost luată?

— A avut prilejul să caute în trusă în seara sosirii la Petra. Avea nevoie de nişte fenacetin, căci îl durea foarte tare capul. Când a pus la loc fenacetinul în dimineaţa următoare şi a închis trusa, era aproape sigur că toate medicamentele erau intacte.

— Aproape…, sublinie Sarah.

Poirot ridică din umeri.

— Da, există o îndoială! Există îndoiala pe care probabil ar simţi-o orice om cinstit.

Sarah dădu aprobator din cap.

— Da. Ştiu. Oamenii care sunt prea siguri nu sunt demni de încredere. Dar, cu toate acestea, domnule Poirot, dovada este foarte neconvingătoare. Mi se pare…

Făcu o pauză şi Poirot îi continuă gândul:

— Vi se pare că nu este recomandabilă o anchetă din partea mea.

Sarah îl privi direct în ochi.

— Sincer, aşa cred. Sunteţi sigur, domnule Poirot, că nu vă delectaţi cu suferinţa altora?

Poirot zâmbi.

— Adică vieţile particulare ale membrilor unei familii sunt afectate şi date peste cap numai pentru ca Hercule Poirot să se poate juca puţin de-a detectivul ca să se distreze?

— Nu am vrut să vă jignesc – dar nu am puţină dreptate?

— Aşadar, ţineţi partea familiei Boynton, mademoiselle?

— Cred că da. Au suferit destul. Ei… Nu ar trebui să fie nevoiţi să o facă şi în continuare.

— Şi la Maman era o persoană nesuferită, asupritoare, detestabilă şi în mod evident e mai bine pentru toată lumea că a murit? Şi asta – hein {13}?

— Dacă puneţi aşa problema… Sarah făcu o pauză, se înroşi şi continuă: Sunt de acord că toate acestea nu ar trebui luate în considerare.

— Dar, cu toate acestea, sunt luate! Adică dumneavoastr ă o faceţi, mademoiselle! Eu – nu! Mie mi-e indiferent. Victima poate fi unul dintre sfinţii bunului Dumnezeu sau, dimpotrivă, un monstru infam. Nu mă afectează. Faptul rămâne acelaşi. O viaţă a fost luată! Pot să spun că niciodată nu aprob o crimă.

— Crimă? Lui Sarah i se tăie respiraţia. Dar ce dovezi există în acest sens? Cea mai neînsemnată din câte se pot imagina! Nici măcar doctoral Gerard nu poate fi sigur!

— Dar mai există şi altă dovadă, mademoiselle, spuse Poirot calm.

— Ce dovadă?

Vocea ei era aspră.

— Urma unui ac hipodermic pe încheietura femeii moarte. Şi încă ceva – câteva cuvinte pe care le-am auzit spuse în Ierusalim, într-o noapte senină şi liniştită, când m-am dus să închid fereastra dormitorului meu. Să vă spun care au fost acele cuvinte, domnişoară King? Au fost următoarele – l-am auzit pe domnul Raymond Boynton zicând: „În ţelegi, nu-i a şa, c ă trebuie s ă moar ă?”

Poirot văzu cum culoarea se scurge încet din obrajii lui Sarah.

— Aţi auzit aşa ceva?
— Da.
Fata râmase cu privirea aţintită înaintea ei. Spuse în cele din urmă:
— Trebuia să fiţi tocmai dumneavoastră cel care să le auziţi!
Poirot aprobă.
— Da, trebuia să fiu eu. Lucrurile astea se întâmplă. Acum înţelegeţi de ce consider că trebuie să aibă loc o investigaţie?
Sarah spuse încet:
— Cred că aveţi dreptate.
— Ah! Prin urmare, mă veţi ajuta?
— Desigur.
Tonul ei era obişnuit, lipsit de emoţie. Ochii ei îl priviră cu răceală.
Poirot se înclină.
— Mulţumesc, mademoiselle. Acum o să vă cer să-mi spuneţi cu propriile cuvinte exact ceea ce vă amintiţi din acea zi.
Sarah se gândi o clipă.
— Staţi să-mi amintesc. Am fost într-o excursie în dimineaţa respectivă. Niciunul dintre Boynton-i nu ne-a însoţit. I-am văzut la prânz. Terminau de mâncat când am sosit noi. Doamna Boynton părea neobişnuit de binedispusă.
— Înţeleg că de obicei nu era prea amabilă.
— Chiar deloc, replică Sarah cu o uşoară grimasă. Apoi descrise cum doamna Boynton îşi lăsase familia să plece de sub aripa ei ocrotitoare.
— Şi acest lucru a fost neobişnuit?
— Da. De obicei nu-i lăsa să plece de lângă ea.
— Credeţi că, poate, dintr-odată, a fost cuprinsă de remuşcări, că a avut ceea ce se numeşte un bon moment?
— Nu, nu cred, răspunse Sarah fără ocolişuri.
— Ce credeţi, atunci?

— Am fost uimită. Bănuiesc că era ceva din jocul ei de-a şoarecele şi pisica.
— Vreţi să dezvoltaţi acest subiect, mademoiselle?
— Familia Boynton pornise… Toţi membrii?
— Nu, fata cea mică, Ginevra, nu a venit. I se spusese să meargă să se odihnească.
— A dorit să facă asta?
— Nu. Dar asta nu conta. A făcut ceea ce i s-a spus. Ceilalţi au pornit la drum. Eu şi doctorul Gerard i-am însoţit…
— Când s-a întâmplat asta?
— Pe la trei şi jumătate după-amiaza.
— Unde se afla doamna Boynton atunci?
— Nadine – tânăra doamnă Boynton – o instalase în scaunul ei, la intrarea în peşteră.
— Continuaţi
— Când am ajuns la curbă, eu şi doctorul Gerard i-am prins din urmă pe ceilalţi şi am mers toţi împreună. Apoi, după un timp, doctoral Gerard s-a întors. De ceva vreme arăta destul de ciudat. Mi-am dat seama că avea febră. Am vrut să-l însoţesc, dar nici nu a vrut să audă.
— Ce oră era?
— A! Cred că vreo patra.
— Şi restul?
— Ne-am continuat drumul.
— Aţi rămas împreună?
— La început. Apoi ne-am despărţit. Sarah continuă grăbită, prevăzând parcă următoarea întrebare: Nadine Boynton şi domnul Cope au luat-o într-o parte, iar eu, Carol, Lennox şi Raymond în alta.
— Şi aţi continuat dramul astfel?
— Ei bine, nu. Eu şi Raymond ne-am separat de ceilalţi. Ne-am aşezat pe o lespede de piatră şi am admirat sălbăticia peisajului. Apoi el a plecat, iar eu am mai rămas pe loc un timp. Era cam cinci şi jumătate când m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că ar fi timpul să mă întorc. Am ajuns la tabără cam pe la ora şase. Soarele stătea să apună.

— În dram aţi trecut pe lângă doamna Boynton?
— Am observat că încă stătea pe scaunul ei de pe stâncă.
— Nu vi s-a părut ciudat – că nu s-a mişcat?
— Nu, fiindcă o văzusem stând acolo cu o seară înainte, când am sosit.
— Înţeleg. Continuez.
— M-am dus la cortul cel mare. Ceilalţi erau toţi acolo, cu excepţia doctorului Gerard. M-am spălat şi apoi m-am întors. Aduseseră cina şi unul dintre servitori s-a dus să o anunţe pe doamna Boynton. Acesta a venit înapoi în fugă şi ne-a spus că doamna Boynton se simte rău. M-am dus în grabă acolo. Stătea pe scaun ca şi mai înainte, dar de îndată ce am atins-o mi-am dat seama că era moartă.
— Nu v-aţi îndoit nici o clipă că moartea ei era naturală?
— Absolut deloc. Auzisem că suferea de inimă, deşi nu-mi fusese pomenită vreo boală anume.
— Aţi crezut că pur şi simplu a murit stând acolo, pe scaun?
— Da.
— Fără să strige după ajutor?
— Da. Se întâmplă aşa uneori. Se putea chiar să fi murit în somn. Era probabil să fi adormit. În orice caz, toţi cei din tabără dormeau cea mai mare parte a după-amiezii. Nimeni nu ar fi auzit-o dacă nu ar fi strigat foarte tare.
— V-aţi format o părere privind timpul de când era moartă?
— Nu m-am gândit foarte mult la asta. Era evident că murise de ceva vreme.
— Ce înseamnă „ceva vreme” pentru dumneavoastră? O întrebă Poirot.
— Ei bine, mai mult de o oră. Se poate să fi fost şi mai mult. Refracţia soarelui de stâncă ar fi împiedicat răcirea prea rapidă a trupului.
— Mai mult de o oră? Sunteţi conştientă, mademoiselle King, că Raymond Boynton vorbise cu ea cu vreo jumătate

de oră mai devreme şi că la momentul respectiv era vie şi nevătămată?

Acum Sarah nu îl mai privea în ochi, dar clătină din cap.

— Trebuie să se fi înşelat. Trebuie să fi fost mai devreme de atât.

— Nu, mademoiselle, nu este adevărat.

Sarah se uită ţintă la el. Poirot observă din nou expresia încăpăţânată a gurii ei.

— Ei bine, spuse ea, sunt tânără şi nu am multă experienţă în ceea ce priveşte cadavrele – dar ştiu destule ca să fiu sigură de un lucru: doamna Boynton era moartă de cel pu ţin o oră când i-am examinat trupul!

— Asta, interveni Poirot pe neaşteptate, este povestea dumneavoastră şi aveţi de gând să v-o menţineţi! Atunci puteţi explica de ce domnul Boynton a spus că mama lui era în viaţă când era, de fapt, moartă?

— Habar n-am, replică Sarah. Probabil că niciunul dintre ei nu are noţiunea timpului! Sunt o familie cu nervii la pământ.

— De câte ori aţi avut ocazia, mademoiselle, să discutaţi cu ei?

Sarah râmase tăcută o clipă, uşor încruntată.

— Nu vă pot spune cu exactitate, răspunse ea. Am vorbit cu Raymond Boynton pe culoarul vagonului de dormit în drum spre Ierusalim. De două ori am discutat cu Carol Boynton – o dată la Moscheea lui Omar şi o dată târziu în aceeaşi seară, la mine în cameră. Am avut o discuţie cu doamna Lennox Boynton în dimineaţa următoare. Asta-i tot – până în după-amiaza morţii doamnei Boynton, când ne-am plimbat cu toţii.

— Cu doamna Boynton nu aţi vorbit?

Sarah se înroşi stânjenită.

— Ba da. Am schimbat câteva cuvinte cu ea în ziua când a plecat din Ierusalim. Făcu o pauză, apoi izbucni: De fapt, m-am făcut de râs.

— Da?

Întrebarea era atât de simplă încât, jenată şi fără nici o tragere de inimă, Sarah îi relată conversaţia.

Poirot păru interesat şi îi puse mai multe întrebări.

— Mentalitatea doamnei Boynton este foarte importantă în acest caz, spuse el. Iar dumneavoastră sunteţi un outsider, un observator imparţial. Din acest motiv, părerea dumneavoastră despre ea este foarte semnificativă.

Sarah nu răspunse. Încă se simţea ruşinata şi stânjenită când se gândea la acea întrevedere.

— Mulţumesc, mademoiselle, spuse Poirot. Acum o să discut şi cu ceilalţi martori.

Sarah se ridică.

— Scuzaţi-mă, domnule Poirot, dar dacă v-aş putea face o sugestie…

— Sigur. Sigur.

— De ce nu amânaţi totul până când nu se face o autopsie ca sa se descopere dacă bănuielile dumneavoastră sunt justificate? Cred că toate astea sunt un fel de a pune căruţa înaintea calului.

Poirot flutură din mână cu un gest amplu.

— Aceasta este metoda lui Hercule Poirot, declară el.

Cu buzele strânse, Sarah părăsi încăperea.

Capitolul 5

Lady Westholme intră în încăpere cu siguranţa unui transatlantic care intră în doc.

Domnişoara Amabel Pierce, o ambarcaţiune nesigură, veni în urma transatlanticului şi se aşeză pe un scaun mai puţin bun şi oarecum mai în spate.

— Desigur, domnule Poirot, bubui glasul lui Lady Westholme. Voi fi încântată să vă ajut din toate puterile mele. Întotdeauna am considerat că, în astfel de chestiuni, este de datoria publică a fiecăruia să facă…

După ce datoria publică a lui Lady Westholme fu înfăţişată pe larg timp de câteva minute, Poirot fu destul de abil să strecoare o întrebare.

— Îmi amintesc perfect după-amiaza în chestiune, replică Lady Westholme. Eu şi domnişoara Pierce vom face tot posibilul să vă ajutăm.

— A, da, oftă domnişoara Pierce, aproape în extaz. Atât de tragic, nu-i aşa? Moartă – pur şi simplu – cât ai clipi din ochi!

— Vreţi să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat în după-amiaza respectivă?

— Sigur, spuse Lady Westholme. După ce am terminat prânzul, am hotărât să ne facem o scurta siestă. Excursia de dimineaţă fusese oarecum epuizantă. Nu că eram cu adevărat obosită – rareori sunt astfel. Nu ştiu cu adevărat ce înseamnă oboseala. La evenimentele publice, deseori nu contează cum te simţi în realitate…

Din nou un murmur abil din partea lui Poirot.

— După cum am mai spus, am preferat să-mi fac siesta. Domnişoara Pierce a fost de acord cu mine.

— Ah, da, oftă domnişoara Pierce. Eu eram teribil de obosită după acea dimineaţa. O asemenea ascensiune periculoas ă – şi, chiar dacă a fost interesantă, a fost extrem de epuizantă. Mi-e teamă că nu sunt atât de puternică precum Lady Westholme.

— Oboseala, interveni Lady Westholme, poate fi depăşită ca orice altceva. Eu mă mândresc că nu cedez niciodată în faţa nevoilor trupeşti.

— Prin urmare, după prânz, spuse Poirot, dumneavoastră doamnelor v-aţi dus la corturi?

— Da.

— Doamna Boynton stătea atunci la gura peşterii ei?

— Nora ei a ajutat-o să se instaleze înainte să plece.

— Amândouă aţi văzut-o?

— A, da, spuse domnişoara Pierce. Era vizavi, înţelegeţi… Numai că, desigur, ceva mai departe şi mai sus.

Lady Westholme lămuri afirmaţia.

— Peşterile se deschid înspre o lespede de piatră. Sub acea lespede erau câteva corturi. Apoi un mic pârâu şi

dincolo de acel pârâu se găsea cortul cel mare şi câteva alte corturi. Eu şi domnişoara Pierce aveam corturile lângă cortul cel mare. Ale noastre se deschideau înspre lespede, dar evident că se aflau la o distanţă apreciabilă.

— La aproape două sute de metri, după câte am înţeles.

— Posibil

— Am un plan, spuse Poirot, realizat cu ajutorul ghidului, Mahmoud.

Lady Westholme făcu observaţia că, în acest caz, era probabil greşit!

— Omul acela este teribil de lipsit de precizie. I-am verificat afirmaţiile în ghidul meu Baedeker. De câteva ori informaţiile lui erau în mod clar greşite.

— Conform planului meu, spuse Poirot, peştera de lângă cea a doamnei Boynton era ocupată de fiul ei, Lennox, şi de soţia lui. Raymond, Carol şi Ginevra Boynton aveau corturile chiar dedesubt, dar mai în dreapta – de fapt, chiar aproape vizavi de cortul cel mare. În dreapta Ginevrei Boynton era cortul doctorului Gerard, iar lângă acesta, cel al domnişoarei King. De cealaltă parte a pârâului – lângă cortul cel mare în stânga – vă aflaţi dumneavoastră şi domnul Cope. Domnişoara Pierce, după cum aţi menţionat, se afla în dreapta cortului celui mare. Este corect?

Lady Westholme recunoscu mormăind că era, după ştiinţa ei.

— Vă mulţumesc. Este foarte clar. Vă rog să continuaţi, Lady Westholme.

Lady Westholme îi zâmbi cu amabilitate şi continuă:

— Cam pe la patru fără un sfert, m-am dus la cortul domnişoarei Pierce ca să văd dacă avea chef de o plimbare. Ea se afla lângă intrarea în cort şi citea. Ne-am înţeles să pornim după o jumătate de oră, când soarele era mai puţin fierbinte. M-am întors la cortul meu şi am mai citit vreo douăzeci şi cinci de minute. Apoi m-am dus din nou la domnişoara Pierce. Era pregătită şi am plecat. Toată lumea din tabără părea să doarmă – nu era nimeni prin preajmă

şi, văzând-o pe doamna Boynton stând acolo singură, i-am sugerat domnişoarei Pierce să o întrebăm dacă nu dorea ceva înainte să plecăm.

— Da, aşa este. Un gest foarte atent din partea dumneavoastră, aşa am considerat, murmură domnişoara Pierce.

— Am considerat că este de datoria mea, zise Lady Westholme extrem de plină de sine.

— Iar ea să fie atât de nepoliticoasă! Exclamă domnişoara Pierce.

Poirot le aruncă o privire întrebătoare.

— Drumul nostru trecea chiar pe sub lespedea de piatră, explică Lady Westholme, şi am strigat-o, explicându-i că noi mergeam la plimbare şi întrebând-o dacă puteam să o ajutăm cumva înainte. Ştiţi, domnule Poirot, singurul răspuns pe care ni l-a dat a fost un morm ăit! Un mormăit! Ne-a privit doar de parcă eram – de parcă eram nişte nimicuri!

— Cât de lipsit de eleganţă! Rosti domnişoara Pierce, roşind.

— Trebuie să mărturisesc, zise Lady Westholme, îmbujorându-se puţin, că am făcut o remarcă nu tocmai amabilă.

— Cred că aţi avut un motiv întemeiat, zise domnişoara Pierce. Întemeiat – având în vedere circumstanţele.

— Ce remarcă? Se interesă Poirot.

— I-am spus domnişoarei Pierce că poate era beată! Într-adevăr, comportamentul ei era foarte ciudat. Tot timpul a fost. Am crezut că poate de vină era băutura. Nenorocirile căderii în păcatul băuturii, după cum bine ştiu…

Cu dexteritate, Poirot îndepărtă discuţia de subiectul băuturii.

— Comportamentul ei fusese foarte ciudat în acea zi? La prânz, de exemplu?

— N… nu, zise Lady Westholme, gândindu-se. Nu, aş spune că atonei atitudinea ei a fost destul de normală –

pentru un american de genul acesta, ca să zic aşa, adăugă ea cu condescendenţă.

— S-a purtat foarte jignitor cu servitorul acela, spuse domnişoara Pierce.

— Cu cine?

— Cu puţină vreme înainte să pornim.

— Ah! Da, îmi amintesc, părea extrem de enervată! Desigur, continuă Lady Westholme, să fii înconjurat de servitori care nu înţeleg o vorbă în engleză este foarte obositor, dar ceea ce vreau să spun este că, atunci când călătoreşti, trebuie să faci compromisuri.

— Despre ce servitor este vorba? Întrebă Poirot.

— Unul dintre servitorii beduini din tabără. El s-a dus la ea – cred că ea trebuie să-l fi trimis să-i aducă ceva şi probabil el i-a adus altceva – nu ştiu despre ce era vorba – dar ea s-a enervat foarte tare. Bietul om a fugit cât l-au ţinut picioarele, iar ea a ameninţat cu bastonul în direcţia lui şi a strigat în urma lui.

— Ce i-a strigat?

— Erau prea departe ca să aud. Cel puţin eu nu am auzit nimic clar. Dar dumneata, domnişoară Pierce?

— Nu, nici eu nu am auzit. Cred că l-a trimis să ia ceva din cortul fiicei celei mici sau poate că era supărată pe el că intrase în cortul fetei – nu mi-am dat seama.

— Cum arăta?

Domnişoara Pierce, căreia îi era adresată întrebarea, clătină uşor din cap.

— Serios, nu mi-am dat seama. Era prea departe. Toţi arabii ăştia arată la fel din punctul meu de vedere.

— Era un bărbat ceva mai înalt decât în mod obişnuit, zise Lady Westholme, şi purta pe cap basmaua tradiţională. Avea o pereche de pantaloni foarte uzaţi şi peticiţi – erau chiar îngrozitori – iar jambierele lui erau legate fără pic de grijă – ce mai, totul! Oamenii ăştia au nevoie de disciplin ă!

— Aţi putea să-l indicaţi dintre servitorii din tabără?

— Mă îndoiesc. Nu i-am văzut faţa – era prea departe. Şi, după cum a spus domnişoara Pierce, într-adevăr toţi arabii ăştia seamănă între ei.

— Mă întreb, zise Poirot gânditor, ce a făcut încât să o enerveze atât de tare pe doamna Boynton?

— Uneori îţi pun răbdarea la încercare, recunoscu Lady Westholme. Unul dintre ei mi-a luat pantofii, deşi i-am indicat în mod expres – chiar şi prin gesturi – că prefer să mi-i curăţ singură.

— Şi eu fac asta întotdeauna, zise Poirot, distras pentru o clipă de la interogatoriu. Iau oriunde mă duc mica mea trusă de curăţat pantofii. De asemenea, iau şi o cârpă de praf.

— Şi eu la fel.

Lady Westholme părea aproape umană.

— Fiindcă aceşti arabi nu îndepărtează praful de pe obiectele omului...

— Niciodată! Desigur că trebuie să-ţi ştergi de praf lucrurile de trei-patru ori pe zi...

— Dar merită efortul.

— Da, într-adevăr. Nu pot să SUPORT praful!

Lady Westholme avea o înfăţişare bătăioasă. Adăugă plină de convingere:

— Muştele... În bazare... Sunt îngrozitoare!

— Bine, bine, spuse Poirot părând uşor vinovat. Curând vom putea să aflăm de la acest om ce a enervat-o atât de mult pe doamna Boynton. Vreţi să vă continuaţi povestea?

— Ne-am plimbat încet, zise Lady Westholme. Apoi ne-am întâlnit cu doctorul Gerard. Venea clătinându-se şi părea foarte bolnav. Mi-am dat seama imediat că avea febră.

— Tremura, interveni domnişoara Pierce. Tremura din toate încheieturile.

— Am văzut de îndată că era pe punctul să aibă un atac de malarie, continuă Lady Westholme. M-am oferit să mă întorc cu el şi să-i dau nişte chinină, dar mi-a spus că are şi el în trusă.

— Bietul om, îl compătimi domnişoara Pierce. Ştiţi, întotdeauna mi se pare îngrozitor să văd un doctor bolnav. Cumva, mi se pare un lucru greşit.

— Ne-am continuat plimbarea, zise Lady Westholme, apoi ne-am aşezat pe o stâncă.

— Într-adevăr, murmură domnişoara Pierce, eram atât de obosită după efortul de dimineaţa… După urcare…

— Eu nu mă simt niciodată obosită, afirmă Lady Westholme cu hotărâre. Dar nu avea sens să mergem mai departe. Aveam o privelişte foarte bună a peisajului din jur.

— Nu mai vedeaţi tabăra?

— Ba da, stăteam cu faţa spre ea.

— A fost atât de romantic, murmură domnişoara Pierce. O tabără ascunsă în mijlocul sălbăticiei stâncilor trandafirii.

Ofta şi clătină din cap.

— Tabăra ar putea fi mai bine condusă decât este acum, opina Lady Westholme. Nările nasului coroiat se dilatară. Am să discut problema asta cu cei de la Castle. Nu sunt deloc convinsă că apa de băut este atât fiartă, cât şi filtrată. Ar trebui să fie. Am să le subliniez acest lucru.

Poirot tuşi şi îndepărtă rapid conversaţia de subiectul apei potabile.

— Aţi mai văzut vreun membru al grupului? Întrebă el.

— Da. Domnul Boynton şi soţia lui au trecut pe lângă noi pe drumul de întoarcere în tabără.

— Erau împreună?

— Nu. Domnul Boynton a sosit primul. Părea să fi făcut puţină insolaţie. Mergea de parcă era uşor ameţit.

— Ceafa, interveni domnişoara Pierce. Trebuie să ne protejăm ceafa! Eu întotdeauna port o eşarfă groasă de mătase.

— Ce a făcut domnul Lennox Boynton după întoarcerea în tabără? Se interesă Poirot.

Pentru prima dată domnişoara Pierce reuşi să intervină înainte ca Lady Westholme să apuce să vorbească.

— S-a dus direct la mama lui, dar nu a stat mult cu ea.

— Cât a stat?
— Doar vreo două minute.
— Eu aş spune că puţin peste un minut, zise Lady Westholme. Apoi a intrat în peştera lui şi după aceea s-a îndreptat spre cortul cel mare.
— Şi soţia lui?
— Ea a sosit cam după un sfert de oră. S-a oprit puţin să vorbească şi cu noi – foarte civilizat din partea ei.
— Cred că este foarte drăguţă, spuse domnişoara Pierce. Într-adevăr, foarte drăguţă.
— Nu este aşa de imposibilă precum restul familiei, fu de acord Lady Westholme.
— Aţi văzut-o când s-a întors în tabără?
— Da. S-a dus şi a vorbit cu soacra ei. Apoi a intrat în peşteră şi a scos un scaun, după care a rămas să discute cu ea o vreme – cam vreo zece minute, după părerea mea.
— Şi apoi?
— Apoi a dus scaunul înapoi în peşteră şi s-a îndreptat spre cortul unde se afla soţul ei.
— Ce s-a întâmplat ulterior?
— A sosit acel american foarte ciudat, continuă Lady Westholme. Cope cred că-l cheamă. Ne-a spus că imediat după curba drumului se găseşte un exemplu foarte bun al degradării arhitecturii de epocă veche. Ne-a zis că ar trebui să vedem şi noi. Aşa că ne-am dus acolo. Domnul Cope avea la el un articol chiar interesant despre Petra şi nabateeni.
— Era extrem de interesant, declară domnişoara Pierce.
Lady Westholme continuă:
— Ne-am întors în tabără cam pe la şase fără douăzeci de minute. Se făcuse destul de răcoare.
— Doamna Boynton stătea tot acolo unde aţi lăsat-o?
— Da.
— Aţi vorbit cu ea?
— Nu. De fapt, aproape că nici nu i-am acordat atenţie.
— Ce aţi făcut în continuare?

— M-am dus la cortul meu, mi-am schimbat pantofii şi mi-am scos pachetul de ceai chinezesc. Apoi m-am dus la cortul cel mare. Ghidul era acolo şi i-am cerut să ne facă mie şi domnişoarei Pierce un ceai cu ceaiul pe care i-l adusesem şi să se asigure că apa folosită era fiartă. Ne-a zis că cina va fi gata în jumătate de oră – servitorii aşezau masa în acel moment – dar i-am spus că nu contează.

— Eu întotdeauna sunt de părere că o ceaşcă de ceai este foarte importantă, murmura domnişoara Pierce.

— Mai era cineva în cort?

— A, da. Domnul şi doamna Lennox Boynton stăteau într-un capăt şi citeau. Şi Carol Boynton se afla acolo.

— Dar domnul Cope?

— Ni s-a alăturat la ceai, afirmă domnişoara Pierce. Deşi a spus că băutul ceaiului nu este un obicei american.

Lady Westholme tuşi.

— M-am temut un pic că domnul Cope o să devină cam plicticos – că s-ar putea să nu mai scap de el. Uneori este cam dificil să ţii oamenii la distanţă atunci când călătoreşti. Am descoperit că au tendinţa să fie cam îndrăzneţi. Americanii, mai ales, sunt uneori cam grei de cap.

Poirot murmură suav:

— Sunt sigur, Lady Westholme, că sunteţi capabilă să vă descurcaţi în astfel de situaţii. Când tovarăşii de călătorie nu vă mai sunt de folos, sunt convins că vă pricepeţi să scăpaţi de ei.

— Cred că sunt în stare să mă descurc în majoritatea situaţiilor, replică Lady Westholme plină de sine.

Sclipirea din ochii lui Poirot îi scăpa

— Doriţi să terminaţi relatarea întâmplărilor din acea zi? Murmură Poirot.

— Desigur. Din câte îmi amintesc, Raymond Boynton şi sora lui cu păr roşu au sosit la scurt timp după aceea. Domnişoara King a ajuns ultima. Cina era gata de a fi servita. Ghidul l-a trimis pe unul dintre servitori să o anunţe şi pe bătrâna doamnă Boynton. Omul a venit înapoi foarte

agitat, însoţit de unul dintre tovarăşii lui, şi a vorbit cu ghidul în arabă. A menţionat ceva cum că doamna Boynton s-a îmbolnăvit. Domnişoara King şi-a oferit serviciile şi a ieşit cu ghidul. S-a întors apoi şi a dat vestea membrilor familiei Boynton.

— A făcut-o foarte brutal, interveni domnişoara Pierce. A spus-o pur şi simplu. După părerea mea, vestea ar fi trebuit dată mai blând.

— Şi cum a primit anunţul familia doamnei Boynton? Întrebă Poirot.

Pentru prima dată, atât Lady Westholme, cât şi domnişoara Pierce părură să amuţească. Prima spuse în cele din urmă cu o voce din care lipsea obişnuita siguranţă:

— Ei bine… Într-adevăr… Este dificil de spus. Ei… au fost foarte tăcuţi.

— Înmărmuriţi, zise domnişoara Pierce.

Rosti cuvântul mai mult ca pe o sugestie decât ca pe un fapt.

— Toţi au ieşit cu domnişoara King, zise Lady Westholme. Eu şi domnişoara Pierce am rămas, bineînţeles, pe loc.

O expresie uşor meditativă se observă în ochii domnişoarei Pierce.

— Detest curiozitatea vulgară! Declară Lady Westholme.

Expresia meditativă deveni mai accentuată. Era evident că domnişoara Pierce fusese nevoita vrând-nevrând să urască şi ea curiozitatea vulgară!

— Mai târziu, încheie Lady Westholme, ghidul şi domnişoara King s-au întors. Eu am propus să se servească de îndată cina pentru noi patru, astfel încât familia Boynton să poată mânca mai târziu în cortul cel mare, fără prezenţa stânjenitoare a unor străini. Propunerea mea a fost acceptată şi, imediat după ce am mâncat, m-am retras în cortul meu. Domnişoara King şi domnişoara Pierce au făcut acelaşi lucru. Cred că domnul Cope a rămas pe loc întrucât el era prieten de familie şi a considerat că le poate fi de ajutor. Asta-i tot ce ştiu, domnule Poirot.

— După ce domnişoara King v-a adus vestea, toată familia Boynton a însoţit-o afară din cortul cel mare?

— Da – nu, acum că aţi pomenit de asta, cred că fata cu părul roşcat a rămas în urmă. Poate v-o amintiţi, domnişoară Pierce?

— Da. Cred că… Sunt destul de sigură că a rămas.

— Şi ce a făcut? Se interesă Poirot.

Lady Westholme îl privi ţintă.

— Ce a făcut, domnule Poirot?! Nu a făcut nimic, din câte îmi amintesc eu.

— Vreau să spun ce făcea – cosea, citea, a părut îngrijorată, a spus ceva?

— Ei bine, serios… Lady Westholme se încruntă. Ea… Ăăă… A rămas pur şi simplu pe loc, după câte ţin eu minte.

— Se juca doar cu degetele, interveni brusc domnişoara Pierce. Îmi amintesc că m-am gândit: „Biata de ea, asta arată ce simte!” Nu că s-ar fi văzut ceva pe chipul ei, ştiţi – doar mâinile pe care şi le frângea şi le răsucea. Odată, continuă domnişoara Pierce pe un ton de conversaţie, am rupt o bancnotă de o liră în felul acesta – fără să mă gândesc la ceea ce fac. „Să iau primul tren şi să mă duc la ea?” mă gândeam – era vorba de o mătuşă a mea care se îmbolnăvise pe neaşteptate. „Sau nu?” Şi nu mă puteam decide într-un fel sau altul şi brusc, când mi-am lăsat ochii în jos, în loc de telegramă rupeam în bucăţele o bancnotă de o liră – de o lir ă!

Domnişoara Pierce făcu o pauză plină de efect.

Nefiind cu totul de acord cu această pretenţie subită la centrul atenţiei din partea satelitului ei, Lady Westholme interveni cu răceală:

— Mai este ceva, domnule Poirot?

Tresărind, Poirot păru să revină din nişte gânduri profunde.

— Nimic… Nimic… Aţi fost foarte clară, foarte precisă.

— Am o memorie excelentă, replică Lady Westholme cu satisfacţie.

— O ultima mică rugăminte, Lady Westholme, spuse Poirot. Vă rog să rămâneţi aşezată acolo unde vă aflaţi, fără să priviţi în jur. Acum fiţi amabilă şi descrieţi-mi cu ce este îmbrăcată domnişoara Pierce – asta dacă domnişoara Pierce nu are nimic împotrivă.

— A, desigur! Nu-i nici o problemă! Ciripi domnişoara Pierce.

— Serios, domnule Poirot, ce sens are…

— Vă rog, fiţi amabilă şi faceţi ce v-am cerut, madame.

Lady Westholme ridică din umeri, apoi răspunse destul de prostdispusă:

— Domnişoara Pierce are o rochie de bumbac cu dungi maro şi albe pe care o poarta o curea sudaneză din piele roşie, albastră şi bej. Are ciorapi de mătase bej şi pantofi cu cureluşă maro, din lac. La ciorapul sting i s-a dus un fir. Poarta un colier de cornalina şi unul din mărgele albastre, cu un pandantiv reprezentând un fluture din perle. Pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă are un inel cu o imitaţie de scarabeu. Pe cap poartă o pălărie cu boruri largi din fetru roz şi maro. Făcu o pauză – o pauză plină de o superioritate tăcută. Mai este ceva? Întrebă ea cu răceala.

Poirot îşi întinse mâinile în lături cu un gest elocvent.

— Aveţi toată admiraţia mea, madame. Spiritul dumneavoastră de observaţie este extraordinar.

— Rareori îmi scapă vreun detaliu.

Lady Westholme se ridică, înclină încet din cap şi părăsi încăperea. În timp ce domnişoara Pierce o urma, privind în jos cu regret la piciorul stâng, Poirot îi spuse:

— Numai o clipă, vă rog, mademoiselle.

— Da?

Domnişoara Pierce ridică privirea, cu o expresie uşor neliniştită pe chip.

Poirot se aplecă în faţă şi îi şopti confidenţial:

— Vedeţi buchetul acesta de flori de pe masa de aici?

— Da, răspunse domnişoara Pierce, privindu-1.

— Şi aţi observat, după ce aţi intrat prima oară în camera, că am strănutat o dată sau de două ori?

— Da?

— Aţi remarcat că tocmai mirosisem acele flori?

— Mda… Adică. Nu. N-aş putea să spun.

— Dar vă amintiţi că am strănutat?

— A, da, asta îmi amintesc!

— A, bine, nu are importanţă. Mă întrebam dacă aceste flori pot produce febra finului. Nu contează!

— Febra fânului? Exclamă domnişoara Pierce. Îmi amintesc că o verişoară a mea era o adevărată martir ă din cauza asta! Întotdeauna spunea că dacă îţi pui zilnic în nas o soluţie de acid boric…

Cu oarecare dificultate, Poirot scurtă povestea despre tratamentul nazal al verişoarei şi scăpă de domnişoara Pierce. Închise uşa şi reveni în cameră ridicând din sprâncene.

— Dar nu am strănutat, murmură el. Cam asta ar fi. Nu, nu am strănutat.

Capitolul 6

Lennox Boynton intră cu un pas rapid şi hotărât. Dacă ar fi fost de faţă, doctorul Gerard ar fi fost surprins de schimbarea petrecută. Apatia dispăruse. Avea un aer vioi, dar se vedea că era evident neliniştit. Ochii lui aveau tendinţa de a se muta rapid din loc în loc prin cameră.

— Bună dimineaţa, domnule Boynton. Poirot se ridică şi se înclină ceremonios. Lennox răspunse oarecum stânjenit. Mulţumesc că îmi acordaţi această întrevedere.

Lennox Boynton replică destul de nesigur:

— Ăăă… Colonelul Carbury a spus că ar fi ceva util… A recomandat… Unele formalităţi, a spus.

— Vă rog luaţi loc, domnule Boynton.

Lennox se aşează pe scaunul pe care îl ocupase mai înainte Lady Westholme. Poirot continuă pe un ton lejer:

— Mi-e teamă că a fost un adevărat şoc pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, desigur. Ei bine, nu, poate că nu… Am ştiut mereu că inima mamei nu era prea puternică.

— În aceste condiţii, a fost un lucru înţelept să o lăsaţi să facă o asemenea excursie epuizantă?

Lennox Boynton îşi înălţă capul.

— Mama mea, domnule… Ăăă… Poirot lua singură hotărâri. Dacă se decidea să facă un anumit lucru, nu avea nici un rost să ne opunem.

Inspiră brusc când rosti ultimele cuvinte şi se albi la faţă

— Ştiu prea bine, recunoscu Poirot, că doamnele în vârstă sunt uneori încăpăţânate.

Lennox replică iritat:

— Ce scop au toate astea? Asta vreau să aflu. De unde au apărut formalităţile astea?

— Poate că nu vă daţi seama, domnule Boynton, că în cazul unei morţi subite şi inexplicabile apar în mod necesar şi anumite formalităţi.

— Ce vreţi să spuneţi prin „inexplicabile”? Întreba Lennox cu asprime.

Poirot ridica din umeri.

— Există mereu o întrebare care trebuie luată în consideraţie: moartea a fost naturală sau a fost, poate, o sinucidere.

— O sinucidere?

Lennox Boynton îl privi ţintă. Poirot confirmă, fără să-şi facă probleme:

— Desigur, dumneavoastră ştiţi mai bine despre o asemenea posibilitate. Colonelul Carbury, evident, nu ştie nimic. Este necesar ca el să decidă dacă să ordone o ancheta – o autopsie – şi toate cele. Întrucât eu eram prezent şi am multa experienţă în astfel de chestiuni, colonelul a sugerat să fac vreo câteva cercetări şi să-l sfătuiesc în acest caz. Fireşte că nu doreşte să vă provoace neplăceri, dacă acest lucru poate fi evitat.

Lennox Boynton răspunse furios:

— O să trimit o telegramă consulului nostru din Ierusalim.

— Aveţi tot dreptul să faceţi asta, desigur, replică Poirot pe un ton neutru. Urmă o pauză, după care Poirot continuă, întinzându-şi mâinile în lături: Dacă refuzaţi să răspundeţi la întrebările mele…

Lennox Boynton se răzgândi rapid:

— Nu, deloc. Numai că… Pare… Atât de inutil.

— Înţeleg. Înţeleg perfect. Dar lucrurile sunt foarte simple, într-adevăr. Este o chestiune, cum se spune, de rutină, în după-amiaza morţii mamei dumneavoastră,

domnule Boynton, am înţeles că aţi plecat din tabăra de la Petra şi v-aţi dus la plimbare?
— Da. Toţi am fost – cu excepţia surorii mele celei mai mici.
— La momentul respectiv mama dumneavoastră stătea la gura peşterii ei?
— Da, chiar afară. Stătea acolo în fiecare după-amiază.
— Aşa deci. Aţi pornit – la ce oră?
— După părerea mea era curând după trei.
— Şi când v-aţi întors?
— Chiar n-aş putea spune ce oră era – patru, cinci poate.
— Cam la o oră sau două după ce aţi plecat?
— Da, cam aşa, cred.
— Aţi trecut pe lângă cineva la întoarcere?
— Ce să fac?
— Să treceţi pe lângă cineva. Pe lângă două doamne care stăteau pe o stâncă, de exemplu.
— Nu ştiu. Da, cred că da.
— Eraţi, poate, prea cufundat în propriile gânduri ca să băgaţi de seamă?
— Da, aşa este.
— Aţi vorbit cu mama dumneavoastră după ce v-aţi întors în tabără?
— Da… Da, am vorbit.
— Nu s-a plâns atunci că se simte rău?
— Nu… Nu, părea să se simtă foarte bine.
— Pot să vă întreb ce anume aţi vorbit?
Lennox răspunse după o scurtă pauză:
— Mi-a spus că m-am întors repede, iar eu i-am spus că aşa este. Făcu iarăşi o pauză, de parcă se străduia să se concentreze. I-am zis că era foarte cald. Ea… M-a întrebat cât este ceasul, mi-a spus că al ei s-a oprit. Eu i l-am luat, l-am întors, l-am potrivit şi i l-am pus din nou la mână.
Poirot îl întrerupse cu blândeţe:
— Şi ce oră era?
— Cum? Făcu Lennox.
— Ce oră era când aţi potrivit ceasul?

— A, înţeleg. Era 16.35.
— Aşadar, ştiţi exact ora la care v-aţi întors în tabără! Sublinie Poirot cu calm.
Lennox se ţaro şi.
— Da, ce prost stat! Îmi pare rău, domnule Poirot, mi-e teamă că nu-mi stă mintea la asta. Toate grijile astea…
Poirot interveni rapid:
— Oh! Înţeleg – înţeleg perfect! Este o întâmplare teribil de neplăcută! Şi ce s-a întâmplat ta continuare?
— Am întrebat-o pe mama dacă doreşte ceva. Ceva de băut – ceai, cafea etc. Ea a spus că nu. Apoi m-am dus la cortul cel mare. Nu se vedea nici un servitor, dar am găsit nişte apă minerală şi am băut-o. Îmi era sete. Am rămas acolo şi am citit nişte numere vechi din Saturday Evening Post. Cred că am şi moţăit.
— Soţia dumneavoastră a venit şi ea la cort?
— Da, a venit la scurt timp.
— Şi nu aţi mai văzut-o pe mama dumneavoastră ta viaţă?
— Nu.
— Când aţi vorbit cu ea nu a părut deloc agitată sau supărată?
— Nu, era exact ca de obicei.
— Nu v-a vorbit de vreo problema sau neplăcere cu vreunul dintre servitori?
Lennox îl privi uimit.
— Nu, absolut deloc.
— Şi asta este tot ce-mi puteţi spune?
— Mi-e teamă că da… Da.
— Mulţumesc, domnule Boynton.
Poirot îşi înclină capul în semn că întrevederea se încheiase. Lennox nu părea foarte dornic să plece. Rămase ezitând lângă uşă.
— Şi… Nu mai e nimic?
— Nu. Dacă sunteţi amabil, vreţi să-i spuneţi soţiei dumneavoastră să vină până aici?

Lennox ieşi încet. În carneţelul pe care îl avea alături, Poirot scrise: „L. B. 4.35 p.m.”

Capitolul 7

Poirot o privi cu interes pe tânăra femeie înaltă şi mândră care intră în încăpere. Se ridică şi se înclină politicos în faţa ei.

— Doamna Lennox Boynton? Hercule Poirot, la dispoziţia dumneavoastră.

Nadine Boynton se aşează. Ochii ei gânditori rămaseră fixaţi pe chipul lui Poirot.

— Sper că nu vă supăraţi, madame, că vă inoportunez în acest fel în această perioadă dureroasă.

Ochii ei nici nu clipiră. Nu răspunse imediat. Privirea îi era directă şi gravă. În cele din urmă oftă şi spuse:

— Cred că este cel mai bine, domnule Poirot, să fiu sinceră cu dumneavoastră.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, madame.

— V-aţi scuzat că mă inoportunaţi în această perioadă dureroasă. Acea durere, domnule Poirot, nu există şi este inutil să mă prefac că nu este aşa. Nu o iubeam pe soacra mea şi nu pot să spun cu sinceritate că îi regret moartea.

— Vă mulţumesc, madame, pentru sinceritate.

— Totuşi, deşi nu mă pot preface îndurerată, continuă Nadine, recunosc că sunt cuprinsă de un alt sentiment – de remuşcare.

— Remuşcare?

Poirot ridică din sprâncene a mirare

— Da. Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, eu am fost cea care i-a cauzat moartea. Pentru asta mă învinovăţesc amarnic.

— Ce vreţi să spuneţi, madame?

— Vreau să spun că eu am fost cauza morţii soacrei mele. Am acţionat, după cum am crezut, cu bune intenţii – dar rezultatul a fost nefericit. În ciuda tuturor intenţiilor şi scopurilor bune, am omorât-o.

Poirot se lăsă pe speteaza scaunului.

— Sunteţi atât de amabilă să elucidaţi această afirmaţie, madame?

Nadine îşi lăsă capul în jos.

— Da, asta doresc să fac. Prima mea reacţie, evident, a fost să ţin doar pentru mine chestiunile personale, dar văd că a venit momentul să vorbesc. Nu mă îndoiesc, domnule Poirot, că deseori aţi primit mărturisiri de o natură mai personală.

— Da, sigur.

— Atunci o să vă spun pur şi simplu ce s-a întâmplat. Viaţa mea conjugală, domnule Poirot, nu a fost deosebit de fericită. Soţul meu nu este în întregime vinovat pentru asta – influenţa mamei asupra lui a fost foarte regretabilă – dar simţeam de ceva timp că viaţa mea devenea intolerabilă. Se opri, apoi continuă: în după-amiaza când soacra mea a murit, ajunsesem la o decizie. Am un prieten – un prieten foarte bun. El mi-a propus – nu numai o dată – să-mi încerc norocul cu el. În acea după-amiază i-am acceptat propunerea.

— V-aţi decis să vă părăsiţi soţul?

— Da.

— Continuaţi, doamnă.

Nadine spuse cu o voce scăzută:

— Odată ce am luat decizia, am vrut să… Să o pun cât mai curând posibil în practică. M-am întors singură în tabără. Soacra mea stătea singură, nu era nimeni prin preajmă şi m-am hotărât să-i dau vestea atunci şi acolo. Mi-am luat un scaun, m-am aşezat lângă ea şi i-am spus fără ocolişuri ce hotărâsem.

— A fost surprinsă?

— Da, mă tem că a reprezentat un mare şoc pentru ea. A fost atât surprinsă, cât şi furioasă – foarte furioasă. A făcut chiar o criză de nervi pe tema asta! Atunci am refuzat să mai discut chestiunea respectivă! M-am ridicat şi m-am îndepărtat. Vocea ei scăzu şi mai mult. Nu… Nu am mai văzut-o de atunci în viaţă.

Poirot dădu încet din cap şi spuse:

— Înţeleg. Apoi adăugă: Credeţi că moartea ei a fost rezultatul şocului?

— Mi se pare aproape sigur. Înţelegeţi, deja se obosise foarte tare până să ajungă în acest loc. Vestea mea şi furia ei la auzul celor spuse au făcut restul… Mă mai simt vinovată şi pentru că am o oarecare pregătire în ceea ce priveşte boala şi, mai mult ca oricine, ar fi trebuit să-mi dau seama de posibilitatea întâmplării unui asemenea lucru.

Poirot rămase tăcut câteva minute, apoi spuse:

— Ce anume aţi făcut după ce aţi plecat de lângă ea?

— Am luat scaunul şi l-am dus înapoi în peşteră, apoi m-am îndreptat spre cortul cel mare. Soţul meu era acolo.

Poirot o privi cu atenţie şi o întrebă:

— I-aţi spus şi lui despre hotărârea dumneavoastră? Sau deja îi spuseserăţi?

Urmă o pauză, infinitezimală, înainte ca Nadine să răspundă:

— I-am spus atunci.

— Şi cum a reacţionat?

— A fost foarte supărat, zise Nadine încet.

— V-a îndemnat să vă schimbaţi decizia?

Ea scutură din cap.

— Nu… Nu a spus prea multe. Vedeţi, amândoi ştiam de ceva vreme că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Vă rog să mă scuzaţi, continuă Poirot, dar… Celălalt bărbat era, desigur, domnul Jefferson Cope?

Nadine îşi înclină capul.

— Da.

Urmă o pauză lungă, apoi, fără să-şi schimbe tonalitatea vocii, Poirot o întrebă:

— Aveţi o seringă hipodermică, doamnă?

— Da… Nu.

Poirot ridică mirat din sprâncene.

Ea îi explică:

— Am o veche seringă hipodermică printre alte lucruri în cutia de medicamente pe care o iau în călătorii, dar se află în bagajul cel mare pe care l-am lăsat în Ierusalim.

— Înţeleg.

După o altă pauză, Nadine spuse, cutremurată de un fior de nelinişte:

— De ce mă întrebaţi asta, domnule Poirot?

El nu îi răspunse la întrebare; în schimb, îi puse o alta:

— Doamna Boynton lua, după câte am înţeles, un amestec care conţinea digitalină?

— Da.

Lui Poirot i se păru că Nadine era foarte atentă acum.

— Asta era pentru problemele pe care le avea cu inima?

— Da

— Digitalina este, într-o oarecare măsură, un drog cumulativ?

— Cred că da. Nu ştiu prea multe despre asta.

— Dacă doamna Boynton a luat o supradoză de digitalină…

Ea îl întrerupse rapid, dar ferm:

— Nu a luat. Era întotdeauna extrem de atentă. La fel eram şi eu când îi măsurăm doza.

— Se poate să fi fost o supradoză în acea sticluţă. Poate o greşeală din partea farmacistului care a preparat-o?

— Cred că este foarte puţin probabil, replică ea calmă.

— A, bine – vom afla în curând adevărul în urma analizelor.

— Din păcate, sticluţa s-a spart, zise Nadine.

Poirot o privi cu un interes subit.

— Serios? Cine a spart-o?

— Nu sunt foarte sigură. Unul dintre servitori, cred. Când trupul soacrei mele a fost dus în peşteră s-a produs mare agitaţie şi lumina era foarte slabă. O măsuţă a fost răsturnată.

Poirot continuă s-o privească fix timp de un minut sau două.

— Asta este foarte interesant, afirmă el.

Nadine Boynton se foi pe scaun, obosită.

— Vreţi să sugeraţi că soacra mea nu a murit din cauza şocului, ci a unei supradoze de digitalină? Întrebă ea, apoi continuă: Acest lucru mi se pare extrem de improbabil.

Poirot se aplecă înainte.

— Chiar dacă vă spun c ă din trusa doctorului Gerard, doctorul francez care st ătea în tab ăr ă, lipse şte o cantitate însemnat ă dintr-un preparat de digitoxin ă?

Chipul ei se făcu extrem de palid. Poirot îi văzu mâna strângând marginea mesei. Părea o Madonna cioplită în piatră.

— Ei bine, madame, spuse Poirot în cele din urmă, ce părere aveţi despre asta?

Secundele continuară să se scurgă, dar ea nu spunea nimic. După aproape două minute, ea îşi înălţă capul şi Poirot tresări uşor când văzu expresia din ochii ei.

— Domnule Poirot, nu am omorât-o pe soacra mea. Ştiţi asta! Era în viaţă când am plecat de lângă ea. Sunt mulţi oameni care pot să depună mărturie în acest sens! Prin urmare, nefiind vinovată de crimă, mă pot încumeta să apelez la dumneavoastră. De ce trebuie să vă amestecaţi în această afacere? Dacă vă jur pe onoarea mea că s-a făcut dreptate şi numai dreptate, nu vreţi să abandonaţi această investigaţie? A fost atât de multă suferinţă – nici nu vă daţi seama. Acum că în sfârşit este pace şi există posibilitatea fericirii, trebuie să distrugeţi totul?

Poirot se îndrepta pe scaun. În ochii lui strălucea o lumină verde.

— Să clarificăm un lucru, madame. Ce îmi cereţi să fac?

— Vă spun că soacra mea a murit de moarte bună şi vă cer să acceptaţi această afirmaţie.

— Să lămurim ceva. Credeţi c ă soacra dumneavoastr ă a fost ucis ă cu premeditare şi îmi cereţi să trec cu vederea crima!

— Vă cer să aveţi îndurare!

— Da – pentru cineva care nu a avut nici o îndurare!

— Nu înţelegeţi – nu a fost aşa.

— Aţi comis crima, madame, ca să ştiţi atât de bine?

Nadine clătină din cap. Nu arăta nici un semn de vinovăţie.

— Nu, răspunse ea încet. Era în viaţă când am plecat de lângă ea.

— Atunci – ce s-a întâmplat? Şti ţi. Sau b ănui ţi?

Nadine răspunse cu vehemenţă:

— Am auzit, domnule Poirot, că odată, în afacerea din Orient Express, aţi acceptat verdictul oficial în privinţa celor întâmplate {14}.

Poirot o privi curios.

— Mă întreb cine v-a spus asta.

— Este adevărat?

— Cazul acela a fost… Diferit, răspunse el calm.

— Nu. Nu, nu a fost diferit! Omul care a fost ucis era rău – vocea ei scăzu în intensitate – aşa cum era şi ea…

— Caracterul moral al victimei nu are nimic de-a face cu asta, zise Poirot. Nu este sigur ca o fiinţă umană care şi-a exercitat dreptul la judecată privată şi a luat viaţa altui om să trăiască într-o comunitate. Eu vă spun asta! Eu, Hercule Poirot!

— Cât de nemilos sunteţi!

— Madame, în unele privinţe sunt de neclintit. Nu voi accepta crima! Acesta este ultimul cuvânt al lui Hercule Poirot!

Nadine se ridică. Ochii ei întunecaţi aruncau flăcări de furie.

— Atunci, daţi-i drumul! Distrugeţi şi aduceţi nefericire în vieţile oamenilor nevinovaţi! Nu mai am nimic de spus.

— Dar eu, madame, cred că mai aveţi multe de spus…

— Nu, nu mai am.

— Ba da. Ce s-a întâmplat, madame, după ce aţi plecat de lângă soacra dumneavoastră? În timp ce dumneavoastră şi soţul dumneavoastră vă aflaţi împreună în cortul cel mare?

Ea ridică din umeri.

— De unde să ştiu?
— Ştiţi – sau bănuiţi. Nadine îl privi drept în ochi.
— Nu ştiu nimic, domnule Poirot. Întorcându-se, ieşi din încăpere.

Capitolul 8

După ce îşi notă în carneţel – „N. B. 4.40” Poirot deschise uşa şi chemă ordonanţa pe care colonelul Carbury i-o pusese la dispoziţie, un om inteligent, cu bune cunoştinţe de engleză, şi îi ceru să o aducă pe domnişoara Carol Boynton.

O privi cu oarecare interes pe fata care intră – părul castaniu, poziţia capului pe gâtul lung, energia nervoasă a mâinilor frumos conturate.

— Luaţi loc, mademoiselle, îi spuse.

Ea se aşeză, ascultătoare. Chipul ei era lipsit de culoare şi de expresie. Poirot începu cu exprimarea mecanică a condoleanţelor, pe care fata le acceptă fără vreo schimbare de expresie.

— Şi acum, mademoiselle, vreţi să-mi relataţi cum v-aţi petrecut după-amiaza zilei în chestiune?

Răspunsul ei veni prompt, dând impresia că fusese deja bine repetat.

— După prânz ne-am dus cu toţii la o plimbare. Eu m-am întors în tabără…

Poirot o întrerupse:

— Doar o clipă. Aţi fost toţi împreună până atunci?

— Nu, am fost cu fratele meu Raymond şi cu domnişoara King majoritatea timpului.

— Ştiţi ora aproximativă?

— Cred că era cam cinci şi zece. Poirot scrise: „C. B. 5.10”.

— Şi apoi?

— Mama stătea încă acolo unde se afla când am plecat. M-am dus şi am vorbit cu ea, apoi m-am dus la cortul meu.

— Vă amintiţi ce anume aţi discutat?

— Eu am spus că era foarte cald şi că am de gând să mă întind un pic. Mama mi-a răspuns că ea va rămâne acolo

unde era. Asta-i tot.
— Ceva din înfăţişarea ei vi s-a părut ieşit din comun?
— Nu. Cel puţin, asta este…
Se opri nesigură, privindu-l pe Poirot.
— Aveţi ceva de spus, mademoiselle? O întrebă Poirot.
— Doar mă gândeam. Nu am dat atenţie acestui lucru la momentul respectiv, dar acum, gândindu-mă retrospectiv…
— Da?
— Este adevărat, confirmă Carol încet, că avea o culoare ciudată – faţa ei era foarte roşie, mai mult ca de obicei.
— Este posibil să fi avut un şoc de o natură oarecare? Sugeră Poirot.
— Un şoc? Îl privi ea nedumerita.
— Da, se poate să fi avut, să zicem, vreo problemă cu unul dintre servitorii arabi.
— Ah! Carol se lumină la faţă. Da, se poate.
— Nu a pomenit de aşa ceva?
— Nu… Nu, deloc.
— Şi ce aţi făcut în continuare, mademoiselle? Se interesă Poirot.
— M-am dus la cortul meu şi m-am odihnit vreo jumătate de oră, apoi m-am dus la cortul cel mare. Fratele meu şi soţia lui citeau.
— Şi ce aţi făcut?
— A, aveam ceva de cusut. Apoi am luat o revistă.
— Aţi mai vorbit cu mama dumneavoastră în drum spre cort?
— Nu. M-am dus direct. Nu cred nici măcar că am privit în direcţia ei.
— Şi apoi?
— Am rămas în cortul cel mare până când… Până când domnişoara King ne-a spus că a murit.
— Şi asta este tot ce ştiţi, mademoiselle?
— Da.
Poirot se aplecă înainte. Tonul îi rămase neschimbat, nepăsător şi conversaţional.

— Şi ce aţi simţit, mademoiselle?
— Ce am simţit?
— Da. Când aţi aflat că mama dumneavoastră – scuzaţi, mama dumneavoastră vitregă, nu-i aşa?
— Ce aţi simţit când aţi văzut că a murit?
Ea îl privi ţintă.
— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!
— Cred că înţelegeţi foarte bine.
Carol îşi lasă privirea în jos şi răspunse nesigură:
— A fost… A fost un şoc foarte mare.
— Chiar aşa?
Chipul fetei se împurpura. Îl privi neajutorată. Acum Poirot văzu teamă în ochii ei.
— A fost un şoc chiar atât de mare, mademoiselle? Vă aminti ţi o anumit ă discu ţie pe care a ţi avut-o cu fratele dumneavoastr ă Raymond într-o noapte, în Ierusalim?
Lovitura lui îşi atinse ţinta. Poirot văzu cum sângele se scurge din nou din obrajii lui Carol.
— Ştiţi despre asta? Şopti ea.
— Da. Ştiu.
— Dar cum… Cum?
— O parte a acelei discuţii a fost auzită.
— Oh!
Carol Boynton îşi îngropă faţa în mâini. Suspinele ei zguduiau masa.
Hercule Poirot aşteptă un minut, apoi spuse încet:
— Plănuiaţi amândoi să provocaţi moartea mamei dumneavoastră vitrege.
Carol izbucni, suspinând:
— Eram furioşi… Foarte furioşi în seara aceea!
— Poate.
— Vă este imposibil să înţelegeţi starea în care eram! Se ridică, dându-şi înapoi părul de pe faţă. Ar părea ceva de domeniul fantasticului. Nu era atât de rău în America – dar călătoria a scos în evidenţă atât de mult totul.
— Ce a scos în evidenţa?

Vocea lui Poirot era acum blândă, înţelegătoare.

— Faptul că eram diferiţi de… Alţi oameni! Am… Am ajuns să fim disperaţi din cauza asta. Şi mai era şi Jinny.

— Jinny?

— Sora mea. Nu aţi văzut-o. Devenea… Ei bine, ciudată. Şi mama îi înrăutăţea situaţia. Nu părea să-şi dea seama de asta. Ne era teamă, mie şi lui Ray, că Jinny înnebunea de-a binelea! Şi ne-am dat seama că şi Nadine gândea la fel şi asta ne-a făcut să ne fie şi mai frică, fiindcă Nadine se pricepe la astfel de lucruri.

— Da, şi?

— În seara aceea din Ierusalim, picătura a umplut paharul! Ray era nervos din cale-afară. Amândoi ne-am lăsat duşi de val şi ni se părea – da, într-adevăr, ni se părea corect să facem astfel de planuri. Mama… Mama nu era în toate minţile. Nu ştiu ce părere aveţi, dar poate părea foarte corect – chiar nobil – să omori pe cineva!

Poirot aprobă încet din cap.

— Da, aşa li se pare multor oameni. Istoria stă mărturie.

— Aşa simţeam eu şi Ray… În seara aceea… Carol dădu cu palma în masă. Dar nu am făcut-o! Bineînţeles că nu am făcut-o! A doua zi dimineaţă, toată povestea a părut absurdă, melodramatica – oh, da, şi atât de ticăloasă! Într-adevăr, într-adevăr, domnule Poirot, mama a murit în condiţii perfect naturale, de inimă. Eu şi Ray nu avem nimic de-a face cu asta.

— Îmi puteţi jura, mademoiselle, o întrebă Poirot calm – căci credeţi în mântuirea după moarte – că doamna Boynton nu a murit ca urmare a unei acţiuni a dumneavoastră?

Carol îşi înălţă capul. Vocea cu care răspunse era sigură şi profundă:

— Jur, spuse ea, cu credinţa mântuirii după moarte, că nu i-am făcut nici un rău…

Poirot se lăsă pe spătarul scaunului.

— Aşadar, asta-i tot, zise el.

Urmară momente de tăcere. Poirot îşi mângâia gânditor mustaţa atent îngrijită. Apoi spuse:

— Şi care era planul dumneavoastră, mai exact?

— Planul?

— Da, dumneavoastră şi fratele dumneavoastră trebuie să fi avut un plan.

În minte, Poirot număra secundele până la venirea răspunsului. Una, două, trei.

— Nu aveam nici un plan, zise Carol în cele din urmă. Nu am ajuns niciodată atât de departe.

Hercule Poirot se ridică.

— Asta-i tot, mademoiselle. Vreţi să fiţi atât de amabilă şi să-l trimiteţi pe fratele dumneavoastră?

Carol se ridică şi ea, dar rămase nehotărâtă o clipă.

— Domnule Poirot, mă… Mă credeţi?

— Am spus eu că nu vă cred? Întrebă Poirot.

— Nu, dar…

Carol se opri.

— Vreţi să-l rugaţi pe fratele dumneavoastră să vină aici? Spuse Poirot.

— Da.

Tânăra se îndreptă încet spre uşă. Ajungând lângă ieşire se opri şi se întoarse hotărâtă.

— V-am spus adevărul – chiar am făcut-o!

Hercule Poirot nu răspunse. Carol Boynton ieşi încet din cameră.

Capitolul 9

Poirot observă asemănarea dintre Raymond Boynton şi sora lui în momentul când tânărul intră în încăpere.

Chipul lui era serios şi aspra. Nu părea să fie neliniştit sau temător. Se aşeză pe scaun, îl privi cu duritate pe Poirot şi spuse:

— Ei bine?

— Aţi vorbit cu sora dumneavoastră? Îl întrebă Poirot cu blândeţe.

Raymond dădu din cap.

— Da, când mi-a spus să vin aici. Bineînţeles că îmi dau seama că bănuielile dumneavoastră sunt oarecum justificate. Dacă ne-aţi auzit discuţia din acea seară, faptul că mama mea vitregă a murit destul de subit în mod evident că ar putea părea suspect! Pot însă să vă asigur că acea conversaţie a fost… Nebunia unei seri! La momentul respectiv eram supuşi unui stres insuportabil. Prin acest plan fantastic de a o ucide pe mama mea vitregă – oh, cum să spun?

— Ne refulam cumva!

Hercule Poirot îşi înclină capul încet.

— Acest lucra este posibil, acceptă el.

— Desigur, dimineaţa totul părea… Absurd! Vă jur, domnule Poirot, că nu m-am mai gândit din nou la acea chestiune!

Poirot nu răspunse. Raymond adăugă repede:

— Oh, da, ştiu că asta este uşor de spus. Nu mă aştept să mă credeţi pur şi simplu pe cuvânt. Dar luaţi în consideraţie faptele. Am vorbit cu mama chiar înainte de ora 6. Era cu siguranţă în viaţă şi se simţea bine. M-am dus la cortul meu, m-am spălat şi m-am alăturat celorlalţi în cortul cel mare. Din acel moment, nici eu, nici Carol nu ne-am mişcat de acolo. Toată lumea ne putea vedea. Trebuie să înţelegeţi, domnule Poirot, că moartea mamei a fost naturală – un caz de atac de cord – nu putea fi altceva! Erau servitori în jur, oamenii veneau şi plecau. Orice altă idee e absurdă.

— Ştiţi, domnule Boynton, spuse Poirot calm, că domnişoara King este de părere că, în momentul când a examinat trupul – la 18.30 – moartea se produsese de cel puţin o oră şi jumătate sau probabil cu dou ă ore mai devreme?

Raymond îl privi ţintă; era uluit.

— Sarah a spus asta? Şopti el.

Poirot aprobă cu o mişcare a capului.

— Ce aveţi de spus?

— Dar… Este imposibil!

— Asta e mărturia domnişoarei King. Acum dumneavoastră veniţi şi-mi spuneţi că mama dumneavoastră era în viaţă cu doar patruzeci de minute înainte ca domnişoara King să examineze cadavrul.

— Dar ăsta-i adevărul! Protestă Raymond.

— Fiţi atent, domnule Boynton.

— Sarah trebuie să se fi înşelat! Trebuie să fie vreun factor pe care nu l-a luat în consideraţie. Refracţia stâncilor, ceva. Pot să vă asigur, domnule Poirot, că mama era în viaţă chiar înainte de ora şase şi că am discutat cu ea.

Pe chipul lui Poirot nu se citea nimic.

Raymond se aplecă înainte cu seriozitate.

— Domnule Poirot, ştiu cum trebuie să vi se pară, dar priviţi lucrurile cu corectitudine. Nu sunteţi obiectiv. Este normal să fiţi astfel, prin natura lucrurilor. Trăiţi într-o lume a crimei. Orice moarte subită trebuie să vă pară o posibilă crimă! Nu vă daţi seama că nu vă puteţi baza pe simţul proporţiilor? Oamenii mor în fiecare zi – mai ales cei cu inima slabă – şi nu există nimic sinistru în aceste morţi.

Poirot oftă.

— Vreţi să mă învăţaţi propria mea meserie, nu-i aşa?

— Nu, evident că nu. Dar cred că sunteţi subiectiv – din cauza acelei discuţii nefericite. Nu există nimic în legătura cu moartea mamei care să trezească suspiciuni, cu excepţia acelei nefericite conversaţii nebuneşti dintre mine şi Carol.

Poirot clătină din cap.

— Greşiţi aici, spuse el. Mai este ceva. Mai este otrava luată din trusa doctorului Gerard.

— Otravă? Ray îl privi fix. Otravă?

Îşi împinse puţin scaunul înapoi. Părea complet stupefiat.

— Asta este ceea ce bănuiţi?

Poirot îl lăsă un minut sau două, apoi rosti încet, aproape indiferent:

— Planul dumneavoastră era diferit, nu?

— Oh, da, răspunse Raymond mecanic. De aceea… Asta schimbă totul… Eu… Nu pot să gândesc clar.

— Ce plan aveaţi dumneavoastră?
— Noi? Trebuia să…
Raymond se opri brusc. Privirea îi deveni precaută, brusc atentă.
— Nu cred că o să mai spun ceva, răspunse el.
— Cum doriţi, acceptă Poirot.
Îl privi pe tânăr cum iese din cameră. Îşi trase carneţelul lângă el şi făcu o ultimă notă, cu litere mici, ordonate. „R. B. 5.55?”
Apoi luând o foaie mare de hârtie, începu să scrie. Odată sarcina încheiată, se lăsă pe spătar, cu capul înclinat într-o parte, şi contemplă rezultatul. Scrisese:
Familia Boynton şi Jefferson Cope pleacă din tabără 3.05 (aprox.)

Doctor Gerard şi Sarah King pleacă din tabără 3.15 (aprox.)

Lady Westholme şi domnişoara Pierce pleacă din tabără

Doctorul Gerard se întoarce în tabără 4.20 (aprox.)

Lennox Boynton se întoarce în tabără

Nadine Boynton se întoarce în tabără şi discută cu doamna Boynton 4.40

Nadine Boynton pleacă de lângă soacra ei şi se duce la cortul cel mare 4.50 (aprox.)

Carol Boynton se întoarce în tabără

Lady Westholme, domnişoara Pierce şi domnul Jefferson Cope se întorc în tabără

Raymond Boynton se întoarce în tabără

Sarah King se întoarce în tabără

Descoperirea cadavrului

Capitolul 10

— Mă întreb, începu Hercule Poirot.

Împături lista, se duse la uşă şi ceru să fie adus la el Mahmoud. Ghidul mătăhălos era volubil. Cuvintele lui curgeau ca un şuvoi de neoprit.

— Mereu, mereu, eu de vină. Când se întâmpla ceva, mereu, eu de vină. Când Lady Ellen Hunt a scrântit glezna ei când cobora de la Locul pentru Sacrificiu eu de vină, deşi ea a mers cu tocuri înalte şi ea a avut cel puţin şaizeci de ani – poate şaptezeci. Viaţa mea toată nefericită! Ah! Toată nefericirea şi nedreptatea evreii ne fac nouă…

În cele din urmă, Poirot reuşi să îi întrerupă şuvoiul vorbelor şi să pună o întrebare – La 5.30 zici? Nu, nu cred că vreun servitor era atunci pe acolo. Vedeţi, prânzul e târziu – la ora două. Apoi trebuie făcut curăţenie. După prânz, toată după-amiaza dormit. Da, americanii nu servesc ceai. Noi toţi ne ducem la somn la trei şi jumătate. La cinci, eu care sunt sufletul eficienţei – mereu, mereu am grijă de confortul doamnelor şi domnilor care îi servesc – eu ies fiin’că ştiu că toate doamnele engleze vrea ceai. Dar nimeni nu acolo. Toţi au plecat la plimbare. Pentru mine, totul e foarte bine – mai bine ca de obicei. Eu pot să merg iar la dormit. La şase fără un sfert începe necazul – doamna mare englezoaică – foarte mare doamna – se întoarce şi vrea ceai, deşi servitorii pun cina. Ea face agitaţie, zice că apa trebuie să fiarbă, eu trebuie să am grijă. Ah, bunul meu domn! Ce mai viaţă – ce mai viaţă! Fac tot ce pot – eu mereu de vină… Eu.

Poirot îl întrebă despre reproşuri.

— Mai este o mică problemă. Doamna care a murit era supărată pe unul dintre servitori. Ştii cine a fost şi despre

ce a fost vorba?

Mahmoud îşi ridică mâinile spre cer.

— Cum să ştiu? Evident că nu. Bătrâna doamnă nu s-a plâns la mine.

— Ai putea afla?

— Nu, bunul meu domn, asta este imposibil. Niciunul din băieţi nu recunoaşte asta nici o clipă. Doamna bătrână furioasă, spui? Atonei servitorii normal că nu spun. Abdul spune că Mohammed, şi Mohammed spune că Aziz, şi Aziz spune că Aissa, şi tot aşa. Toţi sunt foarte proşti beduini – nu înţeleg nimic. Inspiră şi continuă: Acum eu am avantaj cu educaţia misionarilor. Pot să îţi recit Keats şi Shelley: Iadadoveandassweedovedied… {15}

Poirot tresări. Deşi engleza nu era limba lui maternă, o stăpânea destul de bine ca să sufere din cauza pronunţiei ciudate a lui Mahmoud.

— Superb! Spuse el în grabă. Superb! În mod sigur o să te recomand tuturor prietenilor mei.

Reuşi în cele din urmă să scape de avalanşa verbală a ghidului. Apoi se duse cu lista la colonelul Carbury pe care îl găsi în biroul lui.

Carbury îşi strâmbă şi mai mult cravata şi întrebă:

— Ai obţinut ceva?

— Vrei să-ţi spun care e teoria mea? Spuse Poirot.

— Dacă doreşti, îi răspunse colonelul Carbury şi oftă.

În viaţa lui ajunsese, într-un fel sau altul, să audă foarte multe teorii.

— Teoria mea este că, într-adevăr, criminalistica este cea mai uşoară ştiinţă din lume! Nu trebuie să faci altceva decât să-l laşi pe criminal să vorbească – mai devreme sau mai târziu îţi va spune tot.

— Îmi aduc aminte că ai mai afirmat ceva de genul ăsta şi înainte. Cine ţi-a făcut mărturisiri?

— Toată lumea.

Poirot îi relată pe scurt conţinutul discuţiilor pe care le avusese în cursul dimineţii.

— Hm, mormăi Carbury. Da, ai obţinut câteva informaţii interesante, cred. Păcat că toate par să indice direcţii opuse. Ceea ce vreau să ştiu este: avem sau nu un caz?

— Nu.

Carbury oftă din nou.

— Mi-era teamă de asta.

— Dar înainte de căderea nopţii, afirmă Poirot, vei avea adevărul!

— Ei bine, asta e ceea ce mi-ai promis, spuse colonelul Carbury. Iar eu mă cam îndoiesc că o să reuşeşti. Eşti sigur de asta?

— Sunt foarte sigur.

— Trebuie să fie plăcut să ai un astfel de sentiment, comentă colonelul.

Chiar dacă în ochi avea o sclipire de veselie, Poirot nu păru să-şi dea seama de asta. Scoase la iveală lista.

— Frumos, rosti aprobator colonelul Carbury.

Se aplecă asupra ei. După două-trei minute spuse:

— Ştii ce cred?

— Aş fi încântat dacă mi-ai spune.

— Tânărul Raymond Boynton trebuie scos de pe lista suspecţilor.

— Ah! Chiar crezi asta?

— Da. Ceea ce a gândit el e limpede precum cristalul. Puteam sa ne fi dat seama că nu este implicat, căci el este, ca în poveştile poliţiste, cea mai suspectă persoană. Întrucât practic l-ai auzit spunând că are de gând să-i facă de petrecanie bătrânei doamne – trebuia sa ne dăm seama că asta însemna că este nevinovat!

— Citeşti multe poveşti poliţiste, nu-i aşa?

— Mii, recunoscu sincer colonelul Carbury. Adăugă, cu tonul unui şcolar plin de regret: Presupun că nu poţi proceda precum detectivii din cărţi, nu? Să scrii o listă de fapte semnificative – lucruri care nu par să aibă vreo importanţă, dar care sunt teribil de importante – genul ăsta de lucruri.

— Ah, exclamă Poirot cu blândeţe. Îţi place acel gen de poveşti poliţiste? Cu siguranţă că voi face asta pentru tine cu mare plăcere.

Trase înspre el o foaie de hârtie şi notă rapid şi ordonat:

Fapte semnificative

Doamna Boynton lua un amestec care conţinea digitalină.

Doctorului Gerard îi lipseşte o seringă hipodermică.

Doamnei Boynton îi plăcea în mod evident să-şi împiedice familia să se distreze împreună cu alte persoane.

În după-amiaza cu pricina, doamna Boynton şi-a încurajat familia să plece de lângă ea.

Doamna Boynton era o sadică.

Distanţa de la cortul cel mare până la locul unde doamna Boynton stătea este de (aproximativ) două sute de metri.

Domnul Lennox Boynton a spus la început că nu ştie la ce oră s-a întors în tabără, dar mai târziu a recunoscut că i-a potrivit ceasul mamei lui la ora exactă.

Doctorul Gerard şi domnişoara Ginevra Boynton ocupau corturi alăturate.

La 6.30, când cina era pregătită, un servitor a fost trimis să o anunţe pe doamna Boynton.

Colonelul parcurse lista cu mare satisfacţie.

— Grozav! Exclamă el. Exact ceea ce ne trebuia. Ai făcut lucrurile să pară dificile – şi aparent irelevante – absolut autentic! Apropo, mi se pare că există una sau două omisiuni importante. Dar asta, presupun, este pentru a-l tenta pe fraier?

Lucirea se ivi iarăşi în ochii lui Poirot, dar nu răspunse.

— De exemplu, punctul doi, continuă colonelul Carbury nesigur. Doctorului Gerard îi lipse şte o sering ă hipodermic ă – da. De asemenea, îi mai lipseşte şi o soluţie concentrată de digitalină – sau ceva de genul ăsta.

— Acest lucru nu este la fel de important ca absenţa seringii hipodermice, sublinie Poirot.

— Splendid! Exclamă colonelul Carbury, cu faţa luminată de zâmbete. Nu pricep deloc. Eu aş fi spus că digitalina era mult mai importantă decât seringa! Şi ce e cu laitmotivul ăsta cu servitorul care tot apare – un servitor a fost trimis să-i spună că este gata cina şi povestea aceea cu doamna Boynton care l-a ameninţat pe un servitor cu bastonul, ceva mai devreme în acea după-amiază? Doar nu ai de gând să-mi spui că unul dintre bieţii amărâţi din deşert i-a făcut felul? Fiindcă, adăugă colonelul Carbury cu seriozitate, dacă acesta este adevărul, ar fi o în şel ătorie.

Poirot zâmbi, dar nu răspunse.

În timp ce părăsea biroul, murmură pentru sine:

— Incredibil! Englezii nu se maturizează niciodată!

Capitolul 11

Sarah King stătea pe coama dealului, smulgând absentă flori de câmp. Doctorul Gerard era aşezat pe un zid de piatră nefinisat, în apropierea ei.

Sarah spuse brusc şi pasionat:

— De ce aţi început toate astea? Dacă nu aţi fi fost dumneavoastr ă.

— Credeţi că ar fi trebuit să păstrez tăcerea? Întrebă doctorul Gerard încet.

— Da.

— Ştiind ceea ce ştiam?

— Nu ştiai, replică Sarah.

Francezul oftă.

— Ba ştiam. Dar recunosc că nu poţi fi niciodată sigur.

— Ba poţi, rosti Sarah necruţătoare.

Francezul ridică din umeri.

— Poate dumneavoastră!

— Aveaţi febră – o temperatură mare – şi nu puteaţi să aveţi mintea clară în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Seringa a fost probabil acolo tot timpul. Şi poate v-aţi înşelat în privinţa digitoxinei sau poate unul dintre servitori v-a umblat la trusa medicală.

Gerard replică plin de cinism:

— Nu vă faceţi griji! Această probă nu este concludentă. Veţi vedea, prietenii dumneavoastră, familia Boynton, vor scăpa basma curată!

— Nu asta este ceea ce vreau!

Gerard clătină din cap.

— Nu gândiţi logic!

— Nu dumneavoastră aţi fost cel care, la Ierusalim, aţi făcut mare caz despre neamestecul în treburile altora? Ceru Sarah să afle. Şi acum uitaţi!

— Nu m-am amestecat. Am spus doar ceea ce ştiu!

— Iar eu vă spun că nu ştiţi! Of, Doamne, ne-am întors de unde am plecat! Ne învârtim în cerc!

— Îmi pare rău, domnişoară King, răspunse Gerard cu blândeţe.

Sarah continuă cu glas scăzut:

— Vedeţi, la urma urmei, nu au scăpat – niciunul! Ea e încă aici! Chiar şi din mormânt poate ajunge la ei. Era ceva… Îngrozitor în legătură cu ea – e la fel de îngrozitoare şi acum, că e moartă! Simt că… Simt că se bucur ă de toate astea!

Îşi încleştă mâinile. Apoi rosti pe un ton complet diferit, cu un glas firesc, lipsit de preocupare:

— Omuleţul acela urcă dealul.

Doctorul Gerard privi peste umăr.

— Ah! Cred că ne caută.

— Este aşa de prost precum pare? Întrebă Sarah.

— Nu este prost deloc, replică doctorul Gerard cu gravitate.

— Mi-era teamă de asta, spuse Sarah King.

Cu o privire serioasă se uită la Hercule Poirot care urca dealul.

Detectivul ajunse la ei în cele din urmă, scoase un „Of!” din toată inima şi îşi şterse fruntea. Apoi îşi privi cu tristeţe pantofii din piele – Doamne! Exclamă el. Ţara asta stâncoasă! Bieţii mei pantofi!

— Puteţi împrumuta trusa de curăţat pantofii a lui Lady Westholme, îi spuse Sarah cu răceală. Şi cârpa de praf. Călătoreşte cu un fel de echipament de servitoare după ea.

— Asta nu va îndepărta zgârieturile, mademoiselle, clătină Poirot trist din cap.

— Poate că nu. De ce Dumnezeu purtaţi astfel de pantofi într-o astfel de ţară?

Poirot îşi înclină uşor capul într-o parte.

— Îmi place înfăţişarea soigne {16}, spuse el.

— Eu aş renunţa la această încercare în deşert, zise Sarah.

— Femeile nu arată cel mai bine în deşert, afirmă doctorul Gerard visător. Dar domnişoara King aici de faţă, da – întotdeauna pare aranjată şi îmbrăcată corespunzător. Însă acea Lady Westholme, cu jachetele şi fustele ei groase şi mari, şi acei pantaloni de călărie total nepotriviţi, şi cu ghetele – quelle horreur de femme! {17} Iar biata domnişoară Pierce – cu hainele atât de lipsite de prospeţime, ca nişte foi de varză ofilite, cu lanţurile şi mărgelele zornăitoare! Chiar şi tânăra doamnă Boynton, care este o femeie frumoasă, nu este ceea ce se numeşte chic! Hainele ei sunt total neinteresante.

— Ei bine, nu cred că domnul Poirot a urcat până aici ca să discute despre haine! Replică Sarah pierzându-şi răbdarea.

— Adevărat, confirmă Poirot. Am venit să mă consult cu doctorul Gerard – părerea lui îmi va fi de folos – şi a dumneavoastră la fel, mademoiselle – sunteţi tânără şi la curent cu psihologia. Vreau să ştiu tot ce-mi puteţi spune despre doamna Boynton.

— Nu ştiţi oare totul pe dinafară până acum? Îl întreba Sarah.

— Nu. Am sentimentul… Mai mult decât sentimentul, am siguranţa că starea mentala a doamnei Boynton este un element foarte important pentru acest caz. Genul acesta de oameni îi sunt fără îndoiala familiari doctorului Gerard.

— Din punctul meu de vedere era cu siguranţă un caz interesant de studiat, confirmă doctorul.

— Spuneţi-mi.

Doctorul Gerard fu bucuros să-i facă pe plac. Descrise propriul interes pentru grupul familial, discuţia cu Jefferson Cope şi interpretarea total eronata dată de acesta situaţiei.

— Aşadar, e un sentimental, spuse Poirot.

— A, evident! Are idealuri bazate, de fapt, pe un instinct profund al lenei. Să iei ce-i mai bun din natura umană şi să consideri lumea un loc plăcut este fără îndoială cel mai uşor lucru de făcut în viaţă! În consecinţă, Jefferson Cope nu are nici cea mai vagă idee despre cum sunt cu adevărat oamenii.

— Asta poate fi periculos uneori, spuse Poirot.

Doctorul Gerard continuă:

— El persista în a privi ceea ce eu aş descrie drept „situaţia Boynton” ca pe un caz de devotament greşit înţeles. Nu avea decât o vagă idee despre ura, revolta, sclavia şi nefericirea care se ascundeau acolo.

— Este o prostie, comentă Poirot.

— Cu toate astea, zise doctorul Gerard, chiar şi un optimist sentimental care nu vrea să vadă adevărul nu poate fi chiar atât de orb. Cred că, în călătoria la Petra, domnului Jefferson Cope i s-au deschis ochii.

Şi relată conversaţia pe care o avusese cu americanul în dimineaţa morţii doamnei Boynton.

— Povestea aceea a servitoarei este foarte interesantă, rosti Poirot gânditor. Face lumină în privinţa metodelor folosite de bătrână.

— Aceea a fost cu adevărat o dimineaţă ciudată! Nu aţi fost la Petra, domnule Poirot. Dacă mergeţi trebuie neapărat să urcaţi la Locul pentru Sacrificiu. Are – cum să-i zic?

— O anumită atmosferă! Descrise scena în detaliu, adăugând: Domnişoara de faţă stătea ca un tânăr judecător,

vorbind de sacrificiul unuia pentru salvarea celor mulţi. Vă amintiţi, domnişoară King?

Sarah se cutremură.

— Nu! Haide să nu vorbim de acea zi.

— Nu, nu, interveni Poirot. Haide să vorbim de evenimente ceva mai îndepărtate din trecut. Doctore Gerard, mă interesează caracterizarea dumitale privind mentalitatea doamnei Boynton. Ceea ce nu înţeleg prea bine este următorul lucru: de ce, după ce şi-a adus familia într-o stare de supunere totală, a aranjat apoi această călătorie în străinătate unde exista cu siguranţă pericolul unor contacte cu exteriorul şi al subminării autorităţii ei?

Doctorul Gerard se aplecă în faţă, plin de interes.

— Dar, mon vieux {18}, tocmai asta e! Doamnele în vârstă sunt la fel pretutindeni în lume. Se plictisesc. Dacă specialitatea lor este să joace solitaire, se plictisesc de jocul pe care îl cunosc prea bine. Vor să înveţe o nouă variantă de solitaire. La fel se întâmpla şi cu o bătrână a cărei distracţie (oricât de ciudat ar suna) este să domine şi să tortureze alţi oameni! Doamna Boynton – care ar putea fi denumită une dompteuse – îşi îmblânzise tigrii. Probabil că i-a făcut plăcere când au trecut prin perioada adolescenţei. Căsătoria lui Lennox cu Nadine a fost o aventură. Dar apoi, brusc, totul a stagnat, Lennox era atât de cufundat în melancolie că era aproape imposibil să fie rănit sau tulburat. Raymond şi Carol nu arată nici un semn de revoltă. Ginevra – ah! La pauvre {19} Ginevra… Din punctul de vedere al mamei ei, nu prezintă nici un interes. Pentru ca Ginevra a găsit o metodă de scăpare! Ea se refugiază din realitate în fantezie. Cu cât mama ei o întăreşte mai tare, cu atât mai uşor ea îşi găseşte o plăcere secretă în a se considera o eroină persecutată! Din punctul de vedere al doamnei Boynton, asta e o plictiseală de moarte. Ea caută, asemenea regelui Alexandru cel Mare, noi lumi de cucerit. Aşa că plănuieşte excursia peste hotare. Va exista pericolul ca animalele ei îmblânzite să se revolte, vor exista

ocazii să provoace noi dureri! Sună absurd, nu-i aşa, dar aceasta este realitatea! Doamna Boynton avea nevoie de noi senzaţii.

Poirot inspiră adânc.

— Asta este perfect. Da, înţeleg exact ce vrei să spui. Aşa a fost. Totul se potriveşte. A ales să trăiască periculos, la maman Boynton – şi a plătit preţul!

Sarah se aplecă în faţă; chipul ei palid şi inteligent era foarte serios.

— Vreţi să spuneţi, interveni ea, că şi-a împins victimele prea departe şi. Acestea s-au întors împotriva ei – sau… Sau una dintre ele a făcut-o?

Poirot îşi înclină aprobator fruntea. Cu răsuflarea aproape tăiată, Sarah întrebă:

— Care dintre ei?

Poirot o privi, se uită la mâinile ei care strângeau cu putere florile de câmp, la rigiditatea chipului ei.

Nu răspunse – fii salvat de la a da un răspuns de Gerard care îi atinse umărul şi spuse:

— Uitaţi!

O fată se plimba pe o pantă a dealului. Se mişca uşor, cu o graţie ritmică şi ciudată care cumva dădea impresia că nu este reală. Părul auriu strălucea în lumina soarelui şi un zâmbet straniu provocat de un gând ascuns îi înălţa colţurile gurii frumos conturate. Poirot îşi ţinu răsuflarea.

— Ce frumos, şopti el. Cât de frumos şi ciudat de mişcător… Aşa ar trebui jucată Ofelia – ca o zeiţă venită din alta lume, fericită că a scăpat de legăturile bucuriilor şi tristeţilor umane.

— Da, da, aveţi dreptate, spuse Gerard. Este un chip la care să visezi, nu-i aşa? Eu l-am visat. Când eram răpus de febră, am deschis ochii şi am văzut acest chip – cu zâmbetul lui dulce, nepământean… A fost un vis frumos. Mi-a părut rău când m-am trezit… Apoi reveni la atitudinea lui obişnuită: Aceasta este Ginevra Boynton, continuă el.

Capitolul 12

După un minut, fata ajunse la ei. Doctorul Gerard făcu prezentările:

— Domnişoară Boynton, acesta este domnul Hercule Poirot.

— Oh.

Fata îl privi nesigură. Îşi încleşta degetele, apoi începu să şi le frământe neliniştita. Nimfa din poveşti revenise de pe tărâmul vrăjit. Acum era doar o fată obişnuită, stânjenită, uşor neliniştită, care nu se simţea deloc în largul ei.

— A fost un noroc să te întâlnesc aici, mademoiselle, spuse Poirot. Am încercat să te întâlnesc la hotel.

— Da?

Avea un zâmbet gol. Degetele începură să tragă de cureaua rochiei. Poirot continuă blând:

— Vrei să ne plimbam un pic?

Ginevra se supuse, urmându-l docilă. Apoi spuse pe neaşteptate, cu o voce ciudată, grăbită:

— Sunteţi… Sunteţi detectiv, nu-i aşa?

— Da, mademoiselle.

— Un detectiv faimos?

— Cel mai bun din lume, zise Poirot, afirmând acest lucru ca pe un simplu fapt, de la sine înţeles.

Ginevra Boynton ofta foarte uşor.

— Aţi venit aici ca să mă protejaţi? Poirot îşi mângâie mustaţa gânditor, apoi replica:

— Înseamnă că sunteţi în pericol, mademoiselle?

— Da, da. Aruncă în jur o privire rapida, bănuitoare. I-am spus doctorului Gerard despre asta în Ierusalim. A fost foarte deştept. Nu mi-a dat nici un semn atunci, dar m-a urmărit… În locul acela teribil cu stânci roşii. Se cutremura. Au vrut să mă omoare aici. Trebuie să fiu în permanenţă atenta.

Poirot aprobă din cap blând şi înţelegător. Ginevra Boynton continuă:

— Este amabil – şi blând. Este îndrăgostit de mine!

— Serios?

— Oh, da. Îmi spune numele în somn… Vocea i se înmuie – din nou frumuseţea aceea nepământeană stătea acolo, tremurătoare. L-am văzut… Zăcând acolo, întorcându-se şi zvârcolindu-se… Rostindu-mi numele… M-am strecurat afară în linişte. Se opri. M-am gândit că, poate, el a trimis după dumneavoastră? Ştiţi, am o mulţime de duşmani îngrozitori. Sunt peste tot în jurul meu. Uneori sunt deghiza ţi.

— Da, da, spuse Poirot cu blândeţe. Dar aici eşti în siguranţă – cu toată familia în jur.

Îşi îndreptă mândră spatele.

— Ei nu sunt familia mea! Nu am nimic de-a face cu ei. Nu pot să vă spun cine sunt în realitate – acesta este un mare secret. Aţi fi surprins dacă aţi şti.

— Moartea mamei dumitale a reprezentat un şoc teribil, mademoiselle? O întrebă Poirot blând.

Ginevra bătu din picior.

— Vă spun că nu era mama mea! Duşmanii mei au plătit-o să pretindă că este şi să aibă grijă să nu evadez!

— Unde erai în după-amiaza când a murit?

— Eram în cort… Era foarte cald acolo, dar nu îndrăzneam să ies… Ei ar fi putut să pună mâna pe mine… Trupul îi fu scuturat de un uşor fior. Unul dintre ei… A aruncat o privire în cortul meu. M-am prefăcut că dorm. Şeicul i-a trimis. Şeicul voia să mă răpească, desigur.

Pentru câteva clipe, Poirot merse în tăcere, apoi spuse:

— Sunt foarte frumoase aceste poveşti pe care ţi le spui singură, nu-i aşa?

Ginevra se opri şi îl privi furioasă.

— Ba sunt adevărate. Toate sunt adev ărate.

Şi bătu iarăşi enervată din picior.

— Da, cu siguranţă sunt ingenioase, afirmă Poirot.

— Ba sunt adevărate… Adevărate, strigă fata.

Apoi, furioasă, îi întoarse spatele şi plecă în fugă în jos, pe panta. Poirot rămase urmărind-o cu privirea. După câteva minute auzi o voce în spatele lui.

— Ce i-aţi spus?

Poirot se răsuci şi îl văzu pe doctorul Gerard, stând în spatele lui cu răsuflarea uşor tăiată. Sarah se apropia de ei, dar cu un pas mai puţin grăbit.

Poirot răspunse la întrebarea lui Gerard:

— I-am spus că îşi imaginează tot felul de poveşti drăguţe.

Doctorul dădu gânditor din cap.

— Şi s-a înfuriat? Ăsta este un semn bun. Vedeţi, asta arată că nu a trecut complet pragul. Încă ştie că acesta nu este adevărul! O să o vindec.

— Ah, o să-i aplicaţi un tratament?

— Da. Am discutat problema cu tânăra doamnă Boynton şi cu soţul ei. Ginevra va veni la Paris şi va fi internata într-una dintre clinicile mele. După aceea va fi pregătita pentru scenă

— Pentru scenă?

— Da – acolo există şansa ei pentru un mare succes. Şi de asta are nevoie – este ceea ce trebuie să i se ofere! În multe privinţe are aceeaşi fire ca şi mama ei.

— Nu! Exclamă Sarah, revoltată.

— Poate vi se pare imposibil, dar anumite trăsături fundamentale sunt identice. Amândouă s-au născut cu o mare dorinţă de a fi importante; amândouă cer ca personalitatea lor să impresioneze. Orice act al acestei biete copile a fost zădărnicit şi înăbuşit; nu i s-a oferit nici o supapă pentru ambiţia ei teribilă, pentru dragostea ei de viaţă, pentru a-şi exprima personalitatea de un romantism pronunţat. Scoase un râset scurt. Nous allons changer tout ça {20}! Apoi, înclinându-se uşor, murmură: Vă rog să mă scuzaţi.

După care plecă grăbit în urma fetei.

— Doctorului Gerard îi place teribil de mult munca lui, spuse Sarah.

— I-am observat aceasta plăcere, replică Poirot.

Sarah continuă, încruntându-se:

— Cu toate acestea, nu pot să accept comparaţia pe care a făcut-o cu femeia aceea îngrozitoare, deşi, o dată, chiar şi mie mi-a părut rău pentru doamna Boynton.

— Când s-a întâmplat asta, mademoiselle?

— În momentul acela, în Ierusalim, despre care v-am povestit. Brusc am simţit că am înţeles total greşit. Cunoaşteţi sentimental pe care îl aveţi uneori când, pentru câteva momente, vedeţi total exact invers? M-am ambalat ta legătură cu asta şi m-am dus şi m-am făcut de râs.

— A, nu – asta nu!

Ca întotdeauna când îşi amintea de conversaţia pe care o avusese cu doamna Boynton, Sarah roşi puternic.

— Mă simţeam exaltată, de parcă aveam o misiune! Şi apoi, când Lady W. Şi-a fixat ochii ei scormonitori asupra mea şi mi-a spus că m-a văzut stând de vorbă cu doamna Boynton, m-am gândit că probabil a auzit discuţia şi m-am simţit cea mai mare idioată.

— Ce anume v-a spus bătrână doamnă Boynton? O întrebă Poirot. Puteţi să vă amintiţi exact cuvintele?

— Cred că da. M-au impresionat foarte tare. „Eu nu uit niciodată”, aşa a spus. „Ţine minte asta. Niciodat ă n-am uitat nimic-nici un fapt, nici un nume, nici un chip.” Sarah se cutremură. A spus asta cu atâta răutate, fără măcar să mă privească. Mă simt… Mă simt de parcă pot, chiar şi acum, să o aud…

— V-a impresionat chiar atât de mult? O întrebă Poirot cu blândeţe.

— Da. Eu nu sunt un om uşor de speriat – dar uneori o visez rostind chiar acele cuvinte şi chipul ei plin de răutate, rânjind triumfător. Uf! Se cutremură uşor, apoi se întoarse brusc spre el. Domnule Poirot, poate că nu ar trebui să vă întreb, dar aţi ajuns la o concluzie în acest caz? Aţi descoperit ceva sigur?

— Da.

Poirot văzu că lui Sarah îi tremură buzele când întrebă:

— Ce?

— Am aflat cu cine a vorbit Raymond Boynton în acea noapte în Ierusalim. Cu sora lui, Carol.

— Carol – desigur! Apoi continuă: l-aţi spus… L-aţi întrebat…

Nu avea rost. Nu putu să continue. Poirot o privi grav şi plin de compasiune, apoi zise încet:

— Înseamnă… Atât de mult pentru dumneavoastră, mademoiselle?

— Înseamnă totul! Exclamă Sarah. Apoi îşi îndreptă umerii. Dar trebuie să ştiu.

— Mi-a spus că a fost doar o izbucnire de isterie – atât şi nimic mai mult! Spuse Poirot. Că el şi sora lui erau furioşi. Mi-a zis că a doua zi o asemenea idee li s-a părut amândurora fantastică.

— Înţeleg…

— Domnişoară Sarah, rosti Poirot blând, nu vreţi să-mi spuneţi de ce vă temeţi?

Sarah întoarse spre el chipul alb, pe care se citea disperarea.

— În acea după-amiază… Am fost împreună. Şi când a plecat mi-a spus că voia să facă ceva anume atunci – cât mai avea curaj. Am crezut că a vrut să spună că… O să stea de vorbă cu ea. Dar dacă s-a referit la…

Glasul i se pierdu. Râmase cu trapul ţeapăn, luptându-se să-şi recapete controlul.

Capitolul 13

Nadine Boynton ieşi din hotel. În timp ce ezita, nesigură, o siluetă care aştepta se repezi înspre ea.

Domnul Jefferson Cope veni imediat lângă doamna inimii lui.

— Vrei să ne plimbăm pe acolo? Cred că este cel mai plăcut drum.

Nadine fu de acord.

Porniră să se plimbe, în timp ce domnul Cope vorbea. Cuvintele îi ieşeau cu uşurinţă, chiar dacă păreau uşor monotone. Nu era un lucru sigur dacă îşi dădea sau nu

seama că Nadine nu îl asculta. În timp ce se întorceau spre coasta plină de flori a dealului, ea îl întrerupse:

— Jefferson, îmi pare rău. Trebuie să-ţi vorbesc.

Chipul lui se făcu palid.

— Da, desigur, draga mea. Orice doreşti, dar nu te necăji.

— Eşti mai deştept decât am crezut, spuse ea. Ştii, nu-i aşa, ce am de gând să-ţi spun?

— Este cu siguranţă adevărat că împrejurările modifică situaţiile, zise domnul Cope. Simt foarte profund că, în actualele circumstanţe, anumite decizii ar putea fi reconsiderate. Oftă. Trebuie sa mergi înainte, Nadine, şi să faci exact ceea ce simţi.

Ea îi răspunse cu o emoţie evidentă:

— Eşti atât de bun, Jefferson. Atât de răbdător! Simt că te-am tratat foarte nedrept. Am fost de-a dreptul rea cu tine – Ascultă, Nadine, să lămurim un lucru. Întotdeauna mi-am cunoscut limitele în ceea ce te priveşte. Încă de când ne-am cunoscut, am avut cea mai profundă admiraţie şi respect. Tot ce-mi doresc este să fii fericită. Asta mi-am dorit întotdeauna. Să te văd nefericită aproape că m-a scos din minţi. Şi pot să spun că pentru asta l-am considerat vinovat pe Lennox. Simţeam că nu merită să te păstreze dacă nu pune preţ pe fericirea ta ceva mai mult decât părea să o facă. Domnul Cope inspiră şi continuă: Acum recunosc că, după ce am călătorit împreună la Petra, consider că probabil Lennox nu era atât de mult de condamnat după cum am crezut. Nu era atât de egoist în ceea ce te priveşte, cât lipsit de egoism faţă de mama lui. Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi, dar cred că soacra ta era o femeie neobişnuit de dificilă.

— Da, cred că poţi să spui şi aşa, murmură Nadine.

— Oricum, continuă domnul Cope, ai venit la mine ieri şi mi-ai spus că te-ai hotărât clar să-l părăseşti pe Lennox. Te felicit pentru această decizie. Nu era corect – cu viaţa pe care o duceai. Ai fost foarte cinstită cu mine. Nu ai pretins că ai mai mult decât un vag interes pentru mine. Asta nu

mă deranja. Tot ce doream era să-mi oferi şansa să am grijă de tine şi să te tratez aşa cum meriţi. Pot să mărturisesc că acea după-amiază a fost una dintre cele mai fericite din viaţa mea.

— Îmi pare rău… Îmi pare rău! Exclamă Nadine.

— Nu, draga mea, fiindcă tot timpul am avut sentimentul că nu este adevărat. Simţeam că era inevitabil ca până a doua zi dimineaţă să te răzgândeşti. Ei bine, lucrurile stau altfel acum. Dumneata şi Lennox vă puteţi duce împreună viaţa.

— Da. Nu pot să-l părăsesc pe Lennox, spuse Nadine încet. Te rog, iartă-mă.

— Nu e nimic de iertat, declară domnul Cope. Noi doi vom redeveni buni prieteni. O să dăm pur şi simplu uitării acea după-amiază.

Nadine îşi puse blând mâna pe braţul lui.

— Dragă Jefferson, mulţumesc. Acum o să mă duc să-l găsesc pe Lennox.

Se întoarse şi plecă. Domnul Cope îşi continuă drumul singur.

II

Nadine îl găsi pe Lennox aşezat în teatrul greco-roman. Era atât de adâncit în gânduri încât nici nu o observă până când ea nu se aşeză, cu răsuflarea tăiată, lângă el.

— Lennox.

— Nadine.

Se întoarse pe jumătate spre ea.

— Nu am putut să stăm de vorbă până acum, începu ea. Dar ştii, nu-i aşa, că nu o să te părăsesc.

— Chiar ai avut cu adevărat intenţia asta, Nadine? O întrebă cu gravitate.

Ea confirmă cu o mişcare a capului.

— Da. Înţelegi, părea să fie singurul lucru care îmi mai rămăsese de făcut. Speram… Speram că o să vii după mine. Bietul Jefferson, cât de rea am fost cu el!

Lennox râse scurt, dintr-odată.

— Nu, nu ai fost. Oricui este atât de lipsit de egoism precum Cope trebuie să i se dea ocazia să-şi manifeste din plin caracterul nobil! Şi ai avut dreptate, Nadine. Când mi-ai spus că o să pleci cu el, am avut şocul vieţii mele! Cred, sincer, că în ultima vreme trebuie să fi devenit foarte ciudat. Oare de ce nu am înfruntat-o pe mama şi n-am plecat cu tine atunci când ai vrut?

— Nu puteai, dragul meu, nu puteai, îi răspunse ea blând.

— Mama a fost un personaj al naibii de bizar… Spuse Lennox gânditor. Cred că, într-o oarecare măsură, ne hipnotizase pe toţi.

— Aşa este.

Lennox mai medita câteva minute, apoi spuse:

— Când mi-ai spus în după-amiaza aceea… A fost ca şi cum am primit o lovitură în cap! M-am întors pe jumătate ameţit, apoi, brusc, mi-am dat seama ce prost am fost! Mi-am dat seama că nu era decât un singur lucru de făcut dacă voiam să nu te pierd.

O simţi ca se încordează. Tonul lui deveni mai sumbru:

— M-am dus şi…

— Nu…

Lennox îi aruncă o privire scurtă.

— M-am dus şi… M-am certat cu ea. Tonul i se schimbă complet – deveni mai atent şi oarecum lipsit de intonaţie. I-am spus că, dacă ar trebui să aleg între tine şi ea… Te-aş alege pe tine.

Urmă o pauză. El repetă, cu o tonalitate ciudată, de autoapreciere:

— Da, asta i-am spus.

Capitolul 14

În drum spre casă, Poirot se întâlni cu două persoane, prima fiind Jefferson Cope.

— Domnul Hercule Poirot? Numele meu este Jefferson Cope.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile ceremonios. Apoi, mergând alături de Poirot, domnul Cope explică:

— Tocmai mi-a trecut prin minte că efectuaţi o anchetă de rutină privind moartea bătrânei mele prietene, doamna Boynton. Asta a fost o întâmplare şocantă. Ţineţi cont totuşi că bătrâna doamnă nu ar fi trebuit să facă o asemenea călătorie obositoare. Insă era o femeie foarte încăpăţânată, domnule Poirot. Familia ei nu a putut face nimic în această privinţă. Era în firea ei să-şi conducă gospodăria cu mână de fier – era obişnuită de prea multă vreme să fie astfel, bănuiesc. Da, domnule, asta e adevărat, fără îndoială.

Urmă o scurtă pauză.

— Vreau doar să vă spun, domnule Poirot, că sunt un vechi prieten al familiei Boynton. Evident ca sunt foarte afectaţi de întreaga întâmplare; sunt oarecum neliniştiţi şi foarte încordaţi, vă daţi seama, aşa că, dacă există anumite aranjamente care trebuie făcute – formalităţi necesare, aranjamente pentru înmormântare, transportul trupului la Ierusalim – eu o să încerc să-i scutesc de cât mai multe dintre ele. Aşa că spuneţi-mi mie ce trebuie făcut

— Sunt convins că familia va aprecia oferta, spuse Poirot şi adăugă: Cred că sunteţi un prieten special al tinerei doamne Boynton.

Domnul Jefferson Cope se înroşi uşor.

— Ei bine, nu vom discuta prea mult pe tema asta, domnule Poirot. Am auzit că aţi avut azi-dimineaţă o discuţie cu doamna Lennox Boynton, aşa că probabil dânsa v-a dat de înţeles cum stau lucrurile între noi, dar acum totul s-a terminat. Doamna Boynton este o femeie deosebită şi consideră că este de datoria ei să fie alături de soţul ei în aceste momente grele.

Urmă o pauză. Poirot primi informaţia cu un gest delicat al capului, apoi murmură:

— Este dorinţa colonelul Carbury să aibă o imagine clară a evenimentelor din după-amiaza morţii doamnei Boynton. Puteţi să-mi descrieţi acea după-amiază?

— Da, sigur. După prânz şi o scurtă odihnă, am pornit într-un fel de tur informai al locului. Din fericire, am scăpat fără

prezenţa acelui ghid înfiorător. Omul ăla este pur şi simplu obsedat de evrei. Nu cred că e tocmai normal la cap în privinţa acestui subiect. Oricum, după cum spuneam, am pornit la drum. Atunci am avut discuţia cu Nadine. După aceea a dorit să rămână singură cu soţul ei ca să discute această chestiune. Eu mi-am continuat drumul şi m-am întors încet în tabără. Pe la jumătatea dramului m-am întâlnit cu cele două doamne englezoaice care au mers în excursia de dimineaţă – după câte am înţeles, una din ele e parlamentar în Anglia?

Poirot îi confirmă că aşa este.

— Ah, este o femeie grozavă, foarte deşteaptă şi foarte bine informată. Cealaltă mi s-a părut ca un fel de soră mai slabă de minte – şi părea că o să cadă moartă de oboseala. Excursia din acea dimineaţă a fost foarte obositoare pentru doamna mai în vârstă, mai ales că nu-i plac înălţimile. Aşadar, după cum spuneam, m-am întâlnit cu aceste două doamne şi le-am dat câteva informaţii despre nabateeni. Am făcut o scurtă plimbare şi ne-am întors în tabără pe la ora şase. Lady Westholme a insistat să servim un ceai şi am avut plăcerea de a bea o ceaşcă împreună cu ea – ceaiul era cam slab, dar avea o aromă interesantă. Apoi servitorii au pus masa pentru cină şi s-au dus după bătrâna doamnă, însă au descoperit-o moartă pe scaun.

— Aţi observat-o atonei când v-aţi întors?

— Am remarcat că era acolo – era locul ei obişnuit după-amiaza şi seara, dar nu i-am acordat o atenţie deosebita. Tocmai îi explicam lui Lady Westholme condiţiile prăbuşirii noastre economice. De asemenea, trebuia să stau şi cu ochii pe domnişoara Pierce. Era atât de obosită că îşi tot scrântea gleznele.

— Mulţumesc, domnule Cope. Pot să vă pun o întrebare indiscretă? Este posibil ca doamna Boynton să fi lăsat o moştenire substanţială?

— Una considerabila. Strict vorbind, nu ea a lăsat-o. Ea a avut dreptul asupra ei în timpul vieţii şi la moartea ei urma

să fie împărţită între copiii răposatului Elmer Boynton. Da, acum toţi vor trăi foarte bine.

— Banii schimba mult lucrurile, murmura Poirot. Câte crime nu s-au comis din pricina lor?!

Domnul Cope păru oarecum uimit de idee.

— Mda, aşa e, bănuiesc, fu el de acord.

Poirot zâmbi amabil şi murmură:

— Însă există atât de multe motive pentru crimă, nu-i aşa? Mulţumesc, domnule Cope, pentru amabilitatea cu care aţi cooperat.

— Cu plăcere, nici o problemă, răspunse domnul Cope. Oare domnişoara King este cea care stă acolo? Cred că o să mă duc să schimb câteva cuvinte cu dânsa.

Poirot îşi continuă drumul spre poalele dealului. O întâlni pe domnişoara Pierce care urca şi care îi spuse cu răsuflarea tăiată:

— Oh, domnule Poirot, cât mă bucur să vă întâlnesc! Am stat de vorbă cu fata aceea atât de ciudată – cea mai mică, o ştiţi. Mi-a spus nişte lucruri extrem de ciudate – despre duşmani şi un şeic care vrea să o răpească şi că este înconjurată numai de spioni. Serios, totul suna atât de romantic! Lady Westholme zice că nu sunt decât prostii şi că odată avea o servitoare roşcată la bucătărie care spunea tot minciuni de genul ăsta, dar uneori cred că Lady Westholme este cam dură. Şi, la urma urmei, chiar ar putea fi adevărat, nu-i aşa, domnule Poirot? În urmă cu vreo câţiva ani am citit că una dintre fiicele ţarului a scăpat fără să fie omorâtă în timpul revoluţiei din Rusia şi a fugit în secret în America. Cred că era vorba de marea ducesă Tatiana. Dacă este adevărat, tânăra chiar ar putea fi fiica ei, nu-i aşa? Ea chiar a făcut aluzie că ar fi de viţă regală – şi chiar are înfăţişarea potrivită, nu credeţi? Are ceva slav – cu pometii aceia! Ce palpitant ar fi!

Poirot replică oarecum sentenţios:

— Este adevărat că multe lucruri ciudate se petrec în viaţă.

— Azi-dimineaţă nu am realizat cine sunteţi, spuse domnişoara Pierce încleştându-şi mâinile. Desigur, sunteţi acel detectiv faimos! Am citit totul despre cazul ABC. A fost atât de palpitant! La momentul respectiv lucram ca guvernantă chiar lângă Doncaster {21}.

Poirot murmură ceva. Domnişoara Pierce continuă din ce în ce mai agitată:

— De aceea am simţit azi-dimineaţă că poate… Am greşit. Omul trebuie să spună totul, nu-i aşa? Chiar şi cel mai mic amănunt, oricât de neimportant ar putea părea. Fiindcă, desigur, dacă dumneavoastră sunteţi implicat, biata doamnă Boynton trebuie să fi fost omorâtă! Acum înţeleg! Bănuiesc că domnul Mah Mood – nu-mi amintesc exact cum îl cheamă, dar mă refer la ghid – nu se poate să fie un agent bolşevic, nu? Sau poate chiar domnişoara King? Cred că multe fete cu educaţie destul de aleasă din familii bune sunt atrase de acei comunişti îngrozitori! De aceea m-am întrebat dacă nu ar trebui să vă spun – fiindcă, vedeţi dumneavoastră, a fost destul de ciudat dacă stai să te gândeşti.

— Exact, replică Poirot. Prin urmare o să-mi spuneţi despre ce este vorba.

— Ei bine, nu este ceva deosebit. Numai că, a doua zi după descoperirea cadavrului, m-am trezit destul de devreme şi m-am uitat afară ca să văd efectul răsăritului, ştiţi – numai că, desigur, nu era chiar răsăritul, fiindcă soarele trebuie să se fi ridicat pe cer cu vreo oră mai devreme. Dar era dimineaţă…

— Da, da. Şi ce aţi văzut?

— Asta a fost curios – cel puţin, la momentul respectiv nu a părut important. Numai că atunci am văzut-o pe fata aceea Boynton ieşind din cort şi aruncând ceva în pârâu – nu gestul a fost straniu, desigur, însă obiectul a sclipit în lumina soarelui! În timp ce zbura prin aer. A sclipit, înţelegeţi?

— Despre care din fetele Boynton era vorba?

— Cred că era cea căreia i se spune Carol – o fată foarte drăguţă, la fel ca fratele ei, de altfel – chiar ar putea fi gemeni. Sau, desigur, ar fi putut fi cea mică. Îmi bătea soarele în ochi, aşa că nu vedeam prea bine. Dar nu cred că avea părul roşu – doar arămiu. Îmi place aşa de mult pârul acela arămiu! Părul roşcat mi se pare morcoviu! Chicoti ea.

— Şi a aruncat un obiect strălucitor? Întrebă Poirot.

— Da. Desigur, cum am mai spus, nu mi s-a părut important la momentul respectiv. Dar mai târziu m-am plimbat pe malul râului şi am văzut-o pe domnişoara King. Şi printre alte nenumărate obiecte foarte nepotrivite care se găseau acolo – chiar şi două-trei conserve – am văzut o cutiuţă de metal – nu era chiar pătrată, era mai mult de formă dreptunghiulară, dacă mă înţelegeţi…

— Vă înţeleg perfect. Cam atât de mare?

— Da, cât de deştept sunteţi! Şi atunci m-am gândit: „Cred că asta este ceea ce a aruncat fata, dar este o cutie atât de drăguţă.” Şi doar din curiozitate am luat-o şi am deschis-o. Înăuntru era un fel de seringă – de genul celei pe care au folosit-o când m-au vaccinat împotriva febrei tifoide. Şi mi-am zis că este foarte ciudat să arunci aşa ceva fiindcă seringa nu părea spartă. Dar pe când mă gândeam la asta, domnişoara King a spus ceva în spatele meu. Nu o auzisem apropiindu-se. Mi-a spus: „Ah, mulţumesc – asta este seringa mea. Venisem să o caut”. Aşa că i-am dat-o şi ea a luat-o înapoi în tabără. Domnişoara Pierce se opri o clipă, apoi continuă în grabă: Evident, bănuiesc că nu este nimic important – numai că mi s-a părut cam ciudat că domnişoara Boynton a aruncat seringa domnişoarei King. Dar, desigur, bănuiesc că există o explicaţie foarte plauzibilă.

Se opri, privindu-l întrebătoare pe Poirot.

Chipul detectivului era grav.

— Mulţumesc, mademoiselle. Poate că ceea ce mi-aţi spus nu este important în sine, dar vă spun ceva: îmi completează cazul! Acum totul este clar şi în ordine.

— Da, serios?

Domnişoara Pierce se înroşise şi părea încântată ca un copil.

Poirot o conduse până la hotel.

Ajuns în cameră, adăugă un rând la lista lui. Numărul 10. „Eu nu uit niciodată. Ţine minte asta. Niciodată n-am uitat nimic…”

— Mais oui! {22} exclamă el. Totul este clar acum!

Capitolul 15

— Eu mi-am încheiat pregătirile, spuse Hercule Poirot.

Oftând uşor, se dădu înapoi doi-trei paşi şi contemplă aranjamentul făcut într-o cameră de hotel goală.

Colonelul Carbury, sprijinit neprotocolar de patul care fusese împins lângă un perete, zâmbi în timp ce pufăia din pipă.

— Eşti un tip ciudat, nu-i aşa, Poirot? Zise el. Îţi place să dramatizezi.

— Poate… Că aşa e, recunoscu micuţul detectiv. Dar nu este totul doar un moft. Dacă cineva joacă o comedie, trebuie mai întâi să se pregătească decorul adecvat.

— Asta e o comedie?

— Chiar dacă e o tragedie – chiar şi atunci decorul trebuie să fie cel potrivit.

Colonelul Carbury îl privi curios.

— Ei bine, făcu el, totul depinde de tine. Nu înţeleg unde baţi. Totuşi, bănuiesc că ai găsit ceva.

— Voi avea onoarea să-ţi prezint ceea ce mi-ai cerut – adevărul!

— Crezi că putem obţine o condamnare?

— Asta, prietene, nu ţi-am promis.

— Corect. Poate chiar mă bucur că n-ai făcut-o. Depinde.

— Argumentele mele sunt mai mult de ordin psihologic, afirmă Poirot.

Colonelul Carbury oftă

— Mă temeam de asta.

— Dar te vor convinge, îl asigură Poirot. Oh, da, te vor convinge. Întotdeauna am considerat că adevărul este ciudat şi frumos.

— Uneori e al naibii de neplăcut, îl contrazise colonelul Carbury.

— Nu, nu-i aşa, rosti Poirot cu convingere. Aici intervine punctul de vedere personal. Ia, în schimb, un punct de vedere abstract, detaşat. Atunci logica absolută a evenimentelor este fascinată şi ordonată.

— O să încerc să privesc astfel lucrurile, spuse colonelul.

Poirot aruncă o privire spre ceas – un ceas de buzunar, mare şi caraghios.

— Da, într-adevăr, i-a aparţinut bunicului meu.

— Mă gândeam eu.

— Este momentul să începem procedura, afirma Poirot. Dumneata, mon colonel, vei sta aici, la această masă, adoptând o atitudine oficială.

— Oh, bine, mormăi Carbury. Doar nu vrei să-mi pun şi uniforma, nu?

— Nu, nu. Dacă îmi permiţi, o să-ţi îndrept cravata.

Îşi transpuse cuvintele în practică. Colonelul Carbury rânji din nou, se aşează pe scaunul indicat şi, un moment mai târziu, fără să-şi dea seama, îşi întoarse iarăşi cravata spre urechea stângă.

— Aici, continuă Poirot, modificând uşor poziţia scaunelor, vom plasa la famille Boynton. Iar aici, spuse el, îi vom aşeza pe cei trei outsideri care au un rol important în acest caz. Doctorul Gerard, de a cărui mărturie depinde acuzarea. Domnişoara Sarah King, care are un dublu interes în acest caz – unul personal şi cel de medic. De asemenea, domnul Jefferson Cope, care este prieten apropiat al familiei Boynton şi care poate fi considerat fără îndoială o parte interesată. Se întrerupse, apoi continuă: Aha – iată-i că vin.

Deschise uşa ca să permită intrarea grupului.

Mai întâi intrară Lennox Boynton şi soţia lui, urmaţi de Raymond şi Carol. Ginevra intră singură, cu acelaşi zâmbet

uşor, pierdut pe buze. Doctorul Gerard şi Sarah King încheiau grupul. Domnul Jefferson Cope întârzie câteva minute şi intră cerându-şi scuze.

După ce-şi ocupă locul, Poirot făcu vreo câţiva paşi înainte.

— Doamnelor şi domnilor, începu el, aceasta este o reuniune complet informală. Totul s-a petrecut datorită prezenţei mele întâmplătoare la Amman. Colonelul Carbury mi-a făcut onoarea să mă consulte…

Poirot fu întrerupt, iar întreruperea veni din partea unei persoane care ar fi părut puţin probabil să facă acest lucru. Lennox Boynton interveni brusc pe un ton agresiv:

— De ce? De ce naiba să te implice în toată afacerea asta?

Poirot flutură graţios din mână.

— Eu sunt mereu chemat în cazul unor morţi subite.

Lennox Boynton continuă:

— Doctorii trimit după dumneata ori de câte ori întâlnesc un caz de criză cardiacă?

Poirot replică blând:

— Criza cardiacă este un termen atât de vag şi de neştiinţific.

Colonelul Carbury îşi drese glasul – era un sunet oficial. Apoi rosti pe un ton formal:

— Este bine să clarific lucrurile. Mi-au fost raportate circumstanţele morţii – o întâmplare foarte naturală. Vremea era neobişnuit de caldă, călătoria extrem de obositoare pentru o doamnă în vârstă cu o sănătate şubredă. Până aici toate lucrurile sunt clare. Dar doctorul Gerard a venit la mine şi mi-a oferit voluntar o declaraţie…

Îl privi întrebător pe Poirot care dădu aprobator din cap.

— Doctorul Gerard este un doctor eminent, cu o reputaţie mondială. Orice declaraţie de-a domniei sale este primită cu mare atenţie. Declaraţia dânsului a fost aceasta: în dimineaţa următoare morţii doamnei Boynton a observat că o anumită cantitate dintr-un medicament cu efect puternic asupra inimii lipsea din rezervele sale medicale. Cu o după-amiază înainte observase dispariţia unei seringi

hipodermice. Seringa i-a fost înapoiată în timpul nopţii. Punctai final – pe încheietura femeii moarte se afla urma înţepăturii unui ac hipodermic.

Colonelul Carbury făcu o pauză.

— În aceste circumstanţe am considerat că este de datoria celor autorizaţi să investigheze această chestiune. Domnul Hercule Poirot era musafirul meu şi cu mare amabilitate şi-a oferit serviciile sale de specialist. I-am acordat autoritatea deplină să efectueze orice investigaţii doreşte. Ne-am adunat aici ca să auzim raportai dumnealui în acest caz.

Se lăsă tăcerea – o tăcere atât de profundă încât ai fi putut auzi, cum se spune, şi căderea unui ac. De fapt, chiar căzu ceva – probabil un pantof în încăperea alăturată. În atmosfera mormântală sunetul păru asemenea unei bombe. Poirot aruncă o privire rapidă spre micul grup de trei oameni din dreapta sa, apoi îşi întoarse ochii spre cei cinci strânşi unii în alţii din stânga – un grup cu priviri înspăimântate.

Poirot spuse calm:

— Când colonelul Carbury mi-a pomenit de acest caz, i-am spus părerea mea de specialist. I-am spus că s-ar putea să nu fie posibil să găsim dovezi – genul de dovezi care ar fi admisibile la tribunal – dar l-am asigurat că sunt sigur că voi putea descoperi adevărul pur şi simplu chestionându-i pe cei implicaţi. Căci, daţi-mi voie să vă spun, prieteni, că pentru a investiga o crimă este necesar doar să laşi partea sau părţile să vorbească – în cele din urmă, întotdeauna, îţi vor spune ceea ce doreşti să ştii!

Făcu o pauză.

— Aşa că, în acest caz, deşi m-aţi minţit, mi-aţi spus totodată, fără să vă daţi seama, şi adevărul.

Auzi un oftat uşor, scrâşnetul unui scaun pe podeaua din dreapta lui, dar nu se uită în jur. Continuă să-i privească pe membrii familiei Boynton.

— Mai întâi, am examinat posibilitatea ca doamna Boynton să fi murit de moarte bună şi am ajuns la concluzia că nu

era cazul. Medicamentul care lipsea, seringa hipodermică şi, mai ales, atitudinea familiei decedatei – toate m-au convins că această presupunere nu putea fi susţinută.

Nu numai că doamna Boynton a fost ucisă cu sânge rece – dar toţi membrii familiei erau conştienţi de acest lucru! În mod colectiv au reacţionat ca părţi vinovate.

Dar există diferite grade de vinovăţie. Am cercetat cu atenţie probele pentru a evalua dacă crima – da, a fost o crimă – a fost comisă de familia bătrânei doamne care a acţionat după un plan comun.

— Exista, pot să spun, un mobil extrem de puternic. Toţi aveau de câştigat după moartea ei – atât din punct de vedere financiar, pentru că şi-ar fi căpătat imediat independenţa financiară şi s-ar fi bucurat de o avere considerabilă, cât şi pentru că ar fi fost eliberaţi de ceea ce devenise o tiranie aproape de nesuportat.

Să continui: Am decis, aproape imediat, că teoria crimei concertate nu era viabilă. Declaraţiile membrilor familiei Boynton nu se potriveau exact una cu alta şi nu fusese aranjat un sistem de alibiuri valabile. Acest lucru părea mai mult să sugereze că unul sau posibil doi membri ai familiei acţionaseră după un plan, iar ceilalţi fuseseră complici după comiterea faptei. Apoi m-am gândit care membru sau membri erau posibili făptaşi. Aici, trebuie să recunosc, am fost înclinat să fiu influenţat de o anumită probă pe care o cunoşteam doar eu.

Hercule Poirot povesti întâmplarea din Ierusalim.

— Evident, acest lucru îl indica foarte clar pe domnul Raymond Boynton ca prim suspect în acest caz. Studiind familia, am ajuns la concluzia că cel mai probabil receptor al confesiunilor sale din acea noapte era sora lui, Carol. Cei doi se aseamănă foarte mult la înfăţişare şi temperament, aşa că ar fi existat o legătură de simpatie puternica între ei şi, în plus, au caracterul rebel necesar pentru punerea la punct al unui asemenea act. Iar faptul că motivaţia lor era în parte altruistă – să elibereze întreaga familie şi mai ales

pe sora lor mai mică – făcea ca planificarea faptei să fie şi mai plauzibilă.

Poirot se opri un minut. Raymond Boynton deschise gura pe jumătate, apoi o închise la loc. Privirea lui era aţintită asupra lui Poirot cu un fel de agonie mută.

— Înainte să încep cazul împotriva lui Raymond Boynton aş dori să vă citesc o listă cu elemente semnificative pe care am întocmit-o şi pe care i-am încredinţat-o colonelul Carbury în această după-amiază.

Fapte semnificative 1. Doamna Boynton lua un amestec care conţinea digitalină.

2. Doctorului Gerard îi lipseşte o seringă hipodermică.

3. Doamnei Boynton îi plăcea în mod evident să-şi împiedice familia să se distreze împreună cu alte persoane.

4. În după-amiaza cu pricina, doamna Boynton şi-a încurajat familia să plece de lângă ea.

5. Doamna Boynton era o sadică.

6. Distanţa de la cortul cel mare până la locul unde stătea doamna Boynton este de (aproximativ) două sute de metri.

7. Domnul Lennox Boynton a spus la început că nu ştie la ce oră s-a întors în tabără, dar mai târziu a recunoscut că i-a potrivit ceasul mamei lui la ora exactă.

8. Doctorul Gerard şi domnişoara Ginevra Boynton ocupau corturi alăturate.

9. La 6.30, când cina era pregătită, un servitor a fost trimis să o anunţe pe doamna Boynton.

10. În Ierusalim doamna Boynton a folosit aceste cuvinte: „Eu nu uit niciodată. Ţine minte asta. Niciodată n-am uitat nimic.”

Deşi am numerotat punctele separat, uneori ele pot fi puse pe perechi. Aşa cum este cazul, de exemplu, cu primele două. „Doamna Boynton lua un amestec care conţinea digitalină. Doctorului Gerard îi lipseşte o seringă hipodermică.” Aceste două puncte au fost primele care mi-

au atras atenţia asupra cazului şi pot să spun că mi s-au părut extraordinare – şi ireconciliabile. Nu înţelegeţi ce vreau să spun? Nu contează. Voi reveni imediat asupra acestui aspect. Deocamdată daţi-mi voie să spun că am considerat aceste două puncte ca necesitând în mod clar o explicaţie satisfăcătoare.

Voi relua acum cercetarea posibilei vinovăţii a lui Raymond Boynton. Iată faptele: A fost surprins discutând posibilitatea uciderii doamnei Boynton. Era într-o stare de nervozitate extremă. El îi mărturisise – mademoiselle mă va ierta – în chip de scuză lui Sarah că „tocmai trecuse printr-o tensiune emoţională intensă". Adică, se îndrăgostise. Exaltarea sentimentelor lui ar fi putut să-l facă să acţioneze în mai multe feluri. Ar fi putut să se simtă mai blând şi mai îngăduitor faţă de lume în general, inclusiv faţă de mama lui, ar fi putut să aibă curajul să o înfrunte în sfârşit şi să se desprindă de influenţa ei sau ar fi putut să găsească imboldul suplimentar să pună crima în aplicare. Aceasta este psihologia! Acum să examinăm faptele.

Raymond Boynton a plecat din tabără împreună cu ceilalţi pe la 15.15. Doamna Boynton era în viaţă atunci. După o vreme, Raymond şi Sarah King au avut o întrevedere tete-â-tete. Apoi el a plecat singur. După propriile spuse, s-a întors în tabără la şase fără zece. S-a dus la mama lui, a schimbat câteva cuvinte cu ea, apoi s-a îndreptat spre cortul lui şi după aceea spre cortul cel mare. El a afirmat că, la şase fără zece, doamna Boynton era în viaţă. Dar acum ajungem la un fapt care contrazice direct această afirmaţie. La şase şi jumătate moartea doamnei Boynton este descoperită de un servitor. Domnişoara King, care are diplomă de medic, examinează trupul şi declară cu convingere – deşi nu acordase nici o atenţie speciala momentului morţii – că în mod sigur şi fără urmă de îndoială moartea avusese loc cu cel puţin o oră (şi probabil mult mai mult) înainte de ora şase.

Avem aici, după cum vedeţi, două declaraţii contradictorii. Lăsând deoparte posibilitatea ca domnişoara King să se fi înşelat…

Sarah îl întrerupse:

— Eu nu mă înşel. Adică, dacă aş fi făcut-o, aş fi recunoscut.

Tonul ei era categoric şi dur.

Poirot se înclină politicos spre ea.

— Atunci există două posibilităţi – fie domnişoara King, fie domnul Boynton minte! Să examinăm motivele lui Raymond Boynton pentru a face aşa ceva. Să presupunem că domnişoara King nu s-a înşelat şi nu a minţit în mod deliberat. Atunci care a fost succesiunea evenimentelor? Raymond Boynton se întoarce în tabără, o vede pe mama lui stând la gura peşterii, se duce la ea şi descoperă că e moartă. Şi ce face? Cere ajutor? Îi anunţă imediat pe cei din tabără despre ce s-a întâmplat? Nu, aşteaptă un minut sau două, trece pe la cortul lui, apoi se alătură familiei lui în cortul cel mare şi nu spune nimic. Un asemenea comportament este ieşit din comun, nu?

Raymond replică pe un ton nervos, ascuţit:

— Ar fi fost un comportament idiot, evident. Asta ar trebui să vă demonstreze că mama era în viaţă, după cum v-am spus. Domnişoara King era emoţionată şi supărată şi s-a înşelat.

— Se pune întrebarea, interveni Poirot cu calm, dacă ar putea exista vreun motiv pentru un asemenea comportament? La prima vedere se pare că Raymond Boynton nu poate fi vinovat întrucât singura dată când se ştie că s-a apropiat de mama lui vitregă în acea după-amiază aceasta era moartă de ceva timp. Aşadar, presupunând că Raymond Boynton este nevinovat, cum putem explica modul în care a reacţionat?

Iar asta, după cum am spus, luând în consideraţie presupunerea că este nevinovat! Pentru că eu ţin bine minte acel fragment pe care l-am surprins din conversaţia

lor. „Înţelegi, nu-i aşa, că trebuie să moară?” Raymond se întoarce de la plimbare şi descoperă că mama lui a murit. Imediat conştiinţa lui încărcată întrevede o anumită posibilitate. Planul a fost dus la îndeplinire – nu de el, ci de partenera lui din acest plan. Tout simplement {23} – bănuieşte că sora lui, Carol Boynton, este vinovată.

— Este o minciună! Protestă Raymond cu o voce joasă, tremurătoare.

Poirot continuă:

— Haide acum să analizăm posibilitatea ca ucigaşul să fie Carol Boynton. Care sunt probele împotriva ei? Are acelaşi temperament vulcanic – tipul de temperament care ar putea considera o asemenea faptă ca fiind eroică. Cu ea a vorbit Raymond Boynton în acea noapte din Ierusalim. Carol Boynton s-a întors în tabără la cinci şi zece. Conform spuselor ei, s-a dus la mama ei şi a vorbit cu ea. Nimeni nu a văzut-o făcând asta. Tabăra era pustie – servitorii dormeau. Lady Westholme, domnişoara Pierce şi domnul Cope explorau peşterile care nu se aflau în raza vizuală din tabără. Nu există nici un martor al eventualei acţiuni a lui Carol Boynton. Momentul se potriveşte destul de bine. Aşadar, cazul împotriva lui Carol Boynton este unul perfect posibil.

Făcu o pauză. Carol îşi ridicase capul. Ochii ei îl priveau direct, plini de tristeţe.

— Mai este un aspect. In dimineaţa următoare, foarte devreme, Carol Boynton a fost văzută aruncând ceva în pârâu. Există motive să credem că acel ceva era o seringă hipodermică.

— Comment? {24} Doctorul Gerard ridica surprins privirea. Dar seringa hipodermică mi-a fost returnată. Da, da, o am acum.

Poirot aprobă viguros din cap.

— Da, da. Această a doua seringă hipodermică este un lucru foarte curios, foarte interesant. Mi s-a dat de înţeles

că această seringă îi aparţinea domnişoarei King. Este adevărat?

Sarah făcu o pauză infinitezimală. Carol interveni rapid:

— Nu era seringa domnişoarei King, afirmă ea. Era a mea.

— Atunci recunoaşteţi că aţi aruncat-o, mademoiselle?

Carol ezită o clipă.

— Da, desigur. De ce nu aş recunoaşte?

— Carol!

Era Nadine. Se aplecă în faţă, cu ochii mari şi plini de nelinişte.

— Carol… Oh, nu înţeleg…

Carol se întoarse şi se uită la ea. În privirea ei se citea ceva ostil.

— Nu e nimic de înţeles! Am aruncat o seringă hipodermică veche. Niciodată nu am pus mâna pe… Otravă.

Sarah interveni:

— Este adevărat ceea ce v-a spus domnişoara Pierce, domnule Poirot. Era seringa mea.

Poirot zâmbi.

— Este foarte ciudată afacerea asta cu seringa – şi totuşi poate fi explicată. Bine, acum avem două cazuri clarificate – cazul nevinovăţiei lui Raymond Boynton şi cel al vinovăţiei surorii lui, Carol. Dar eu sunt o persoană scrupulos de corectă. Întotdeauna cercetez ambele variante ale unui caz. Să cercetăm ce s-ar fi întâmplat în cazul în care Carol Boynton ar fi nevinovată.

Se întoarce în tabără, se duce la mama ei vitregă şi descoperă – să zicem – că e moartă. La ce se gândeşte prima dată? Va bănui că este posibil ca fratele ei, Raymond, s-o fi omorât. Nu ştie ce să facă. Aşa că nu spune nimic. Nu după multă vreme, cam o oră mai târziu, Raymond Boynton se întoarce şi, dând de înţeles că a vorbit cu mama lui, nu spune că ar fi ceva în neregulă. Nu credeţi că atunci bănuielile ei s-ar fi transformat în certitudini? Poate că se duce în cortul lui şi descoperă acolo o seringă hipodermică. Atunci, într-adevăr, devine sigură! Ia repede seringa şi o

ascunde. Apoi, dimineaţa devreme o azvârle cât poate de departe.

Mai este un fapt care vine să demonstreze nevinovăţia lui Carol Boynton. Când am discutat cu ea, m-a asigurat că ea şi fratele ei nu au intenţionat niciodată cu adevărat să-şi ducă la îndeplinire planul. I-am cerat să jure – şi a făcut-o imediat, cu cea mai mare solemnitate, că nu este vinovată de crimă! Vedeţi, aşa s-a exprimat. Nu a jurat că ei nu sunt vinovaţi; ea a jurat pentru sine, nu pentru fratele ei – şi a crezut că nu o să acord o atenţie deosebită pronumelui.

Eh bien, aceasta este argumentaţia în favoarea nevinovăţiei lui Carol Boynton. Acum să ne întoarcem cu un pas în urmă şi să luăm în consideraţie nu nevinovăţia, ci posibila vinovăţie a lui Raymond. Să presupunem că, într-adevăr, Carol a spus adevărul şi că doamna Boynton era în viaţă la ora cinci şi zece. În ce circumstanţe poate fi Raymond vinovat? Putem presupune că şi-a omorât mama la şase fără zece, când s-a dus să discute cu ea. Este adevărat că în tabără erau servitori, dar lumina începuse să pălească. Fapta putea fi comisă, dar asta înseamnă că domnişoara King a minţit. Amintiţi-vă că ea s-a întors în tabără la numai cinci minute după Raymond. De la distanţă ar fi putut să-l vadă ducându-se la mama lui. Apoi, când descoperă moartea doamnei Boynton, domnişoara King îşi dă seama că Raymond o omorât-o şi, ca să-l salveze, minte – ştiind că doctorul Gerard este la pat cu febră şi nu-i poate da în vileag minciuna!

— Nu am minţit! Protestă Sarah vehement.

— Mai există şi altă posibilitate. Domnişoara King, după cum am mai spus, a ajuns în tabără la câteva minute după Raymond. Dacă Raymond Boynton a găsit-o pe mama lui în viaţă, poate că domnişoara King a fost cea care i-a administrat injecţia fatală. Ea credea că doamna Boynton este fundamental rea: poate că s-a văzut pe sine ca un fel de înger al dreptăţii. Asta ar explica minciuna spusă în legătură cu momentul morţii.

Chipul lui Sarah devenise foarte palid. Vorbi cu o voce joasă, calmă:

— Este adevărat că am vorbit despre utilitatea morţii unei persoane pentru a salva viaţa mai multor oameni. Locul pentru Sacrificiu mi-a sugerat această idee. Dar pot să vă jur că nu i-am făcut niciodată vreun rău acelei femei dezgustătoare – şi nici ideea de a-i face ceva nu mi-a trecut vreodată prin cap!

— Şi totuşi, replică Poirot cu blândeţe, unul din voi doi trebuie să fi minţit.

Raymond Boynton se foi pe scaun şi strigă impulsiv:

— Aţi câştigat, domnule Poirot! Eu am minţit. Mama era moartă când m-am dus la ea. Asta… M-a cam dat peste cap. Vedeţi, aveam de gând să am o confruntare cu ea, să-i spun că, din acel moment, voiam să fiu pe cont propriu, înţelegeţi, eram… Pornit cu adevărat. Şi ea stătea acolo… Moartă! Mâna îi era rece şi flască. Şi m-am gândit exact cum aţi spus. Am crezut că poate Carol… Înţelegeţi, era semnul pe încheietura ei…

Poirot interveni rapid:

— Acesta este un aspect asupra căruia nu sunt pe deplin informat. Ce metodă v-aţi gândit să aplicaţi? Aveaţi în gând o metodă – şi avea legătură cu o seringă hipodermică. Asta ştiu şi eu. Dacă vreţi să vă cred trebuie să-mi spuneţi şi restul.

Raymond răspunse repede:

— Asta am citit-o într-o carte – o povestire poliţistă englezeasca – că înţepi pe cineva cu o seringă hipodermică şi rezolvi problema. Totul părea perfect ştiinţific. Am… Am crezut că o să o facem în felul acesta.

— Ah, exclamă Poirot, înţeleg. Şi aţi cumpărat o seringă?

— Nu. De fapt, am furat-o de la Nadine.

Poirot îi aruncă acesteia o privire rapida.

— Cea pe care o aveaţi în bagaj la Ierusalim? Murmura el.

O roşeaţă vagă coloră chipul tinerei femei.

— Eu… Nu eram sigură ce s-a întâmplat cu ea, răspunse ea încet.
— Sunteţi foarte isteaţă, madame, replică Poirot.

Capitolul 16

Urmă o pauză. Dregându-şi glasul cu un sunet uşor afectat, Poirot continuă:
— Acum am rezolvat misterul a ceea ce aş putea denumi cea de-a doua sering ă. Aceasta aparţinea doamnei Lennox Boynton, a fost luată de la Raymond de Carol după descoperirea cadavrului doamnei Boynton, a fost aruncată de aceasta, descoperită de domnişoara Pierce, iar domnişoara King a pretins că îi aparţine. Bănuiesc că acum se află în posesia domnişoarei King.
— Aşa este.
— Aşadar, când aţi afirmat adineauri că vă aparţinea, aţi făcut ceea ce ne-aţi spus că nu faceţi – aţi minţit.
Sarah răspunse cu calm:
— Asta este o minciună diferită. Nu este… O minciună profesionala.
Gerard dădu apreciativ din cap.
— Da, este un punct de vedere. Vă înţeleg perfect, mademoiselle.
— Mulţumesc, răspunse Sarah.
Poirot îşi drese din nou glasul.
— Haide să revedem programul. Astfel:

Familia Boynton şi Jefferson Cope pleacă din tabără 3.05 (aprox.)

Doctor Gerard şi Sarah King pleacă din tabără 3.15 (aprox.)

Lady Westholme şi domnişoara Pierce pleacă din tabără

Doctorul Gerard se întoarce în tabără 4.20 (aprox.)

Lennox Boynton se întoarce în tabără

Nadine Boynton se întoarce în tabără şi discută cu doamna Boynton 4.40

Nadine Boynton pleacă de lângă soacra ei şi se duce la cortul cel mare 4.50 (aprox.)

Carol Boynton se întoarce în tabără

Lady Westholme, domnişoara Pierce şi domnul Jefferson Cope se întorc în tabără

Raymond Boynton se întoarce în tabără

Sarah King se întoarce în tabără

Descoperirea cadavrului

— Există, după cum observaţi, un interval de douăzeci de minute între ora 4.50 după-amiaza, când Nadine Boynton a părăsit-o pe soacra sa, şi 5.10 când Carol s-a întors. Prin urmare, dacă domnişoara Carol Boynton spune adevărul, doamna Boynton trebuie să fi fost ucisă în acele douăzeci de minute.

Dar cine putea s-o omoare? La momentul respectiv, domnişoara King şi Raymond Boynton erau împreună. Domnul Cope (nu că acesta ar avea vreun motiv evident ca să comită crima) are un alibi. Era împreună cu Lady Westholme şi cu domnişoara Pierce. Lennox Boynton se afla cu soţia lui în cortul cel mare. Doctorul Gerard era răpus de febră în cortul lui. Tabăra era pustie, servitorii dormeau. Era un moment potrivit pentru comiterea unei crime! Există vreo persoană care ar fi putut s-o facă?

Privirea i se îndreptă gânditoare spre Ginevra Boynton.

— Exista o persoană. Ginevra Boynton s-a aflat toată după-amiaza în cortul ei. Asta ni s-a spus – dar, de fapt, există

dovezi că ea nu a stat acolo tot timpul. Ginevra Boynton a făcut o remarcă semnificativă. A spus că doctorul Gerard i-a rostit numele în timp ce era cuprins de febră. Şi doctorul Gerard ne-a zis că a visat în timpul febrei că a văzut chipul Ginevrei Boynton. Dar nu a fost un vis! Chiar a văzut-o, stând lângă patul lui. El a crezut că era efectul febrei – dar era realitatea. Ginevra s-a aflat în cortul doctorului Gerard. Nu este posibil ca ea să fi venit să aducă înapoi seringa hipodermică după ce a folosit-o?

Ginevra Boynton îşi înălţă capul cu coroana de păr roşcat-auriu. Ochii ei mari şi frumoşi îl priveau ţintă pe Poirot. În ei nu se citea nici o expresie. Avea oarecum înfăţişarea unei sfinte.

— Ah, ça non! {25} strigă doctorul Gerard.

— Este, oare, psihologic imposibil? Întrebă Poirot.

Francezul îşi lăsă privirea în jos.

Nadine Boynton interveni tăios:

— Este imposibil!

Poirot îşi mută rapid privirea spre ea.

— Imposibil, madame?

— Da. Se opri, îşi muşcă buza, apoi continuă: Nu vreau să aud asemenea acuzaţii îngrozitoare împotriva cumnatei mele celei mai mici. Noi toţi ştim că este imposibil.

Ginevra se foi uşor pe scaun. Conturul buzelor i se relaxă într-un zâmbet – surâsul mişcător, inocent şi neafectat al unei persoane foarte tinere.

— Imposibil, repetă Nadine. Chipul ei blând căpătase o înfăţişare dură, hotărâtă. Privirea aţintită asupra lui Poirot era rece şi decisă.

Poirot se aplecă înainte, parcă înclinându-se în faţa ei.

— Madame este foarte inteligenta, spuse el.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Poirot? Îl întrebă Nadine calmă.

— Vreau să spun, madame, că am fost conştient tot timpul că aveţi ceea ce cred că se numeşte „o minte sclipitoare”.

— Mă flataţi.

— Nu cred. Tot timpul aţi evaluat situaţia cu calm şi per ansamblu. Aţi rămas, în aparenţă, în termeni buni cu mama soţului dumneavoastră, considerând că acesta este cel mai bun lucra care putea fi făcut, dar în sinea dumneavoastră aţi judecat-o şi aţi condamnat-o. Cred că, la un moment dat, v-aţi dat seama că singura şansă pentru fericirea soţului dumneavoastră era ca el să facă un efort să plece de acasă – să-şi croiască singur dramul în viaţă, indiferent cât de grea şi de plină de lipsuri ar fi fost aceasta. Eraţi dispusă să vă asumaţi toate riscurile şi aţi încercat să-l influenţaţi să acţioneze în acest sens. Dar nu aţi reuşit, madame. Lennox Boynton nu mai avea voin ţa de a se elibera. Se mulţumea să se cufunde tot mai mult în apatie şi melancolie.

Acum nu mai am nici o îndoiala, madame, că vă iubiţi soţul. Decizia de a-l părăsi nu era determinată de o dragoste mai mare pentru un alt bărbat. Era, cred, o încercare disperată, considerată o ultimă speranţă. O femeie în situaţia dumneavoastră nu putea încerca decât trei lucruri. Putea încerca să pledeze. Această metodă, după cum am spus, nu a reuşit. Putea ameninţa să plece ea. Dar este posibil ca nici măcar această ameninţare să nu îl fi mişcat pe Lennox Boynton. L-ar fi aruncat şi mai adânc în nefericire, dar nu l-ar fi făcut să se revolte. Mai exista o ultimă încercare disperată. Îl putea ţi p ăr aşi pentru un alt b ărbat. Gelozia şi instinctul de posesiune sunt unele dintre cele mai adânc înrădăcinate instincte ale omului. Aţi dat dovadă de înţelepciune încercând să apelaţi la acel instinct sălbatic şi adânc ascuns. Dacă Lennox Boynton v-ar fi lăsat să plecaţi cu un alt bărbat fără să reacţioneze – atunci chiar nu mai putea fi ajutat şi nu aveaţi decât să încercaţi să vă refaceţi viaţa în altă parte.

Dar să presupunem că până şi ultima încercare disperată a dat greş. Soţul dumneavoastră a fost teribil de supărat din cauza hotărârii pe care aţi luat-o, dar, în ciuda acestui lucru, nu a reacţionat – aşa cum speraţi – cum ar fi făcut un bărbat primitiv cuprins de instinctul de posesiune. Oare

exista ceva care putea să-l salveze pe soţul dumneavoastră de înrăutăţirea continuă a stării sale mentale? Numai un singur lucru. Dac ă mama lui vitreg ă avea s ă moar ă, poate că nu era totul pierdut. Ar fi putut fi capabil să înceapă o viaţă nouă ca om liber, să-şi clădească încă o dată independenţa şi să-şi recapete bărbăţia. Poirot făcu o pauză, apoi repetă blând: Dacă soacra dumneavoastră avea să moară…

Privirea lui Nadine rămăsese aţintită asupra lui. Cu o voce calmă, lipsită de emoţii, spuse:

— Vreţi să sugeraţi că am ajutat la producerea acelui eveniment, nu-i aşa? Dar nu puteţi să faceţi asta, domnule Poirot. După ce i-am comunicat doamnei Boynton vestea apropiatei mele plecări, m-am dus direct la cortul cel mare şi am stat cu Lennox. Nu am mai ieşit de acolo până când soacra mea a fost descoperită moartă. Poate că mă fac vinovată de moartea ei în sensul că i-am provocat un şoc – ceea ce, evident, presupune o moarte naturală. Dar dacă, după cum aţi spus – deşi până acum nu aveţi probe directe şi nici nu puteţi avea până la efectuarea unei autopsii – ea a fost omorâtă cu bună ştiinţă, atunci eu nu am avut nici o ocazie să o fac.

— Nu aţi plecat din cortul cel mare până la descoperirea morţii soacrei dumneavoastră, repeta Poirot Aşa aţi spus adineauri. Acesta este, doamnă Boynton, unul dintre aspectele pe care le consider ciudate în acest caz.

— Ce vreţi să spuneţi?

— E aici, pe lista mea. Punctul nouă. La ora şase şi jumătate, un servitor a fost trimis să o anunţe pe doamna Boynton că masa era gata.

— Nu înţeleg, interveni Raymond.

— Nici eu, fu de acord Carol.

Poirot se uită de la unul la celălalt.

— Nu înţelegeţi, nu? „Un servitor a fost trimis” – de ce un servitor? Nu era o regulă generală ca voi toţi să fiţi foarte atenţi la nevoile bătrânei doamne? Nu o însoţea

întotdeauna unul dintre voi la masă? Era infirmă, li era greu să se ridice de pe scaun fără ajutor. Întotdeauna unul dintre voi îi stătea alămii. Ceea ce vreau să spun este că, atunci când cina a fost anunţată, cel mai firesc lucru ar fi fost ca un membru al familiei să meargă şi să o ajute. Dar niciunul dintre voi nu s-a oferit să facă asta. Toţi aţi rămas acolo, paralizaţi, uitându-vă unii la alţi, întrebându-vă, poate, de ce nimeni nu se duce.

— Asta-i absurd, domnule Poirot, protestă Nadine cu vehemenţă. Toţi eram obosiţi în acea după-amiază. Ar fi trebuit să ne ducem, aşa e, dar, în acea seară, pur şi simplu n-am făcut-o!

— Exact, exact – în acea seară! Dumneavoastră, madame, obişnuiaţi să o ajutaţi mai mult decât oricine altcineva. Era una dintre îndatoririle pe care le-aţi acceptat în mod automat. Dar în acea seară nu v-aţi oferit să mergeţi şi să o ajutaţi. De ce? Asta este ceea ce mă întreb – de ce? Şi o să vă spun care este răspunsul meu. Pentru c ă ştia ţi foarte bine c ă era moart ă.

Nu, nu, nu mă întrerupeţi, madame. Poirot ridică mâna, cuprins de emoţie. Acum mă veţi asculta pe mine – Hercule Poirot! Au existat martori la conversaţia pe care aţi avut-o cu soacra dumneavoastră. Martori care pot vedea, dar nu pot auzi! Lady Westholme şi domnişoara Pierce se aflau la mare distanţa. V-au văzut purtând în aparen ţă o discuţie cu soacra dumneavoastră, dar ce dovadă există că acest lucru chiar s-a întâmplat? În schimb, o să vă propun o mică teorie. Sunteţi deşteaptă, madame. Dacă în modul dumneavoastră calm v-aţi fi hotărât, sa zicem, s ă o elimina ţi pe mama soţului dumneavoastră, aţi fi făcut acest lucru cu inteligenţă şi cu toate pregătirile prealabile necesare. Aţi avut acces la cortul doctorului Gerard cât a lipsit în timpul excursiei de dimineaţă. Eraţi destul de sigură că o să găsiţi un medicament potrivit. Pregătirea de asistentă medicală v-a fost de folos. Aţi ales digitoxină – acelaşi tip de medicament pe care bătrâna doamna îl lua – şi aţi luat şi o

seringă hipodermică, întrucât, spre supărarea dumneavoastră, cea pe care o aveaţi dispăruse. Speraţi să o puneţi la loc înainte ca doctorul să-i observe lipsa înainte de a vă continua planul, aţi făcut o ultimă încercare să-l determinaţi pe soţul dumneavoastră să acţioneze. I-aţi spus că intenţionaţi să vă căsătoriţi cu Jefferson Cope. Deşi soţul dumneavoastră a fost teribil de supărat, nu a reacţionat aşa cum aţi sperat – aşa că aţi fost nevoită să vă puneţi în practică planul criminal. V-aţi întors în tabără, schimbând câteva amabilităţi cu Lady Westholme şi cu domnişoara Pierce când aţi trecut pe lângă ele. Apoi v-aţi îndreptat spre locul unde stătea soacra dumneavoastră, având pregătită seringa cu drogul. A fost uşor să o apucaţi de încheietură – eficienţa pregătirii de asistentă şi-a spus cuvântul – şi să înfigeţi acul. Totul s-a terminat chiar înainte ca soacra dumneavoastră să-şi dea seama ce se întâmplă. De jos, din vale, ceilalţi nu văd decât că îi vorbiţi, că vă aplecaţi asupra ei. Apoi înadins luaţi un scaun şi rămâneţi lângă ea, purtând aparent o discuţie amicală timp de câteva minute. Moartea trebuie să fi fost instantanee. Stăteaţi de vorbă cu o femeie moartă, dar cine ar fi bănuit asta? După aceea aţi pus scaunul la loc şi v-aţi dus în cortul cel mare, unde l-aţi găsit pe soţul dumneavoastră, care citea o carte. Şi aţi avut grijă să nu mai plecaţi de acolo. Aţi fost sigură că moartea doamnei Boynton va fi pusă pe seama bolii de inimă – avea, într-adevăr, să fie cauzat ă de o problemă a inimii. Însă un singur aspect al planului v-a scăpat de sub control. Nu aţi putut returna seringa în cortul doctorului Gerard deoarece acesta se afla acolo, răpus la pat de un atac de malarie – şi, deşi nu ştiaţi acest lucru, el deja observase lipsa seringii. Acesta a fost, madame, punctul slab al planului unei crime altminteri perfecte.

Se aşternu tăcerea – un moment de tăcere mormântală – apoi Lennox Boynton sări în picioare.

— Nu, strigă el. Asta este o minciună afurisita. Nadine nu a făcut nimic. Nu ar fi putut să facă asta. Mama… Mama era

deja moartă.
— Ah? Privirea lui Poirot se îndreptă cu calm spre el. Aşadar, la urma urmelor, dumneavoastr ă aţi ucis-o, domnule Boynton.
O altă pauză – apoi Lennox se prăbuşi înapoi pe scaun şi îşi ridică mâna tremurătoare la faţă.
— Da, aşa este, eu am omorât-o.
— Aţi luat digitoxină din cortul doctorului Gerard?
— Da.
— Când?
— Când aţi spus… Dimineaţa.
— Şi seringa?
— Seringa? Da.
— De ce aţi omorât-o?
— Mai întrebaţi?!
— Da, vă întreb, domnule Boynton!
— Dar ştiţi… Soţia mea urma să mă părăsească… În favoarea lui Cope…
— Da, dar aţi aflat asta de-abia dup ă-amiaz ă.
Lennox rămase cu privirea ţintă la el.
— Desigur. Când eram plecaţi…
— Însă aţi luat otrava şi seringa diminea ţă – înainte să aflaţi?
— De ce naiba mă pisaţi cu întrebări? Se opri şi îşi trecu mâna tremurătoare peste frunte. Ce mai contează, oricum?
— Contează foarte mult. Vă sfătuiesc, domnule Boynton, să-mi spuneţi adevărul.
— Adevărul?
Lennox se uită fix la Poirot.
— Asta am spus – adevărul.
— Pentru numele lui Dumnezeu, o să vă spun, se hotărî brusc Lennox. Dar nu ştiu dacă o să mă credeţi. Inspiră adânc. In acea după-amiază, după ce m-am despărţit de Nadine, eram complet distrus. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că ar putea să mă părăsească pentru altcineva.

Eram… Eram aproape scos din minţi! Mă simţeam de parcă eram beat sau îmi reveneam dintr-o boală grea.

Poirot dădu din cap şi spuse:

— Am remarcat descrierea pe care Lady Westholme a făcut-o felului cum mergeaţi când aţi trecut pe lângă ea. De aceea am ştiut că soţia dumneavoastră nu spunea adevărul când afirmase că v-a mărturisit că vă părăseşte dup ă ce v-aţi întors amândoi în tabără. Continuaţi, domnule Boynton.

— Nici nu mai ştiam ce fac… Dar, în timp ce mă apropiam de tabără, mintea părea să mi se limpezească. Brusc mi-am dat seama că numai eu eram de vină! Fusesem un vierme nenorocit! Ar fi trebuit s-o înfrunt pe mama mea vitregă şi să plec cu mulţi ani în urmă. Şi m-am gândit că nici acum nu ar fi prea târziu. Iar ea stătea acolo, diavolul bătrân, ca un idol obscen pe stâncile roşii. M-am dus ţintă la ea ca să o înfrunt. Voiam să-i spun ce gândeam şi să o anunţ că plec. Chiar aveam gândul nebunesc de a pleca în acea seară – să o iau pe Nadine şi să ajung măcar la Ma”an în noaptea respectivă.

— Oh, Lennox, dragul meu…

Se auzi un oftat uşor, prelung.

Lennox continuă:

— Şi atunci, Doamne Dumnezeule… M-ai fi putut doborî cu un pai! Era moartă. Stătea acolo… Moartă! N-am… N-am ştiut ce să fac. Eram ameţit, uluit – tot ce aveam de gând să-i strig în faţă şi era strâns în mine… S-a transformat în plumb… Nu pot să explic… Mă simţeam transformat în stană de piatră. Am făcut un gest mecanic – i-am ridicat ceasul, care zăcea în poala ei, şi i l-am pus la mână… Mâna aceea moartă, oribil de inertă… Se cutremură. Doamne, a fost oribil… Apoi m-am târât până la cortul cel mare. Ar fi trebuit să chem pe cineva, bănuiesc – dar nu am putut. Am rămas acolo, întorcând paginile unei cărţi, aşteptând… Se opri. Nu veţi crede una ca asta – este imposibil. De ce nu am chemat pe cineva? De ce nu i-am spus lui Nadine? Nu ştiu.

Doctorul Gerard îşi drese glasul.

— Declaraţia dumneavoastră este perfect plauzibilă, domnule Boynton, afirmă el. Eraţi într-o stare de nervozitate accentuată. Două şocuri grave administrate în succesiune rapidă au fost suficiente să vă introducă în starea pe care aţi descris-o. Este vorba de reacţia Weissenhalter {26} – cel mai bine exemplificată de cazul păsării care se repede cu capul în geam. Chiar şi după ce îşi revine, instinctiv se abţine de la orice fel de acţiune, lăsând astfel centrii nervoşi să se readapteze. Nu mă exprim foarte clar, dar ceea ce vreau să spun este că: Nu a ţi fi putut reac ţiona în alt mod. V-ar fi fost de-a dreptul imposibil să luaţi orice decizie de orice fel! Aţi trecut printr-o perioadă de paralizie mentală! Se întoarse spre Poirot. Te asigur, prietene, că acesta-i adevărul!

— Oh, n-am nici o îndoială, zise Poirot. Există un fapt pe care l-am observat deja – şi anume că domnul Boynton i-a pus mamei sale ceasul la mână. Acest lucru ar fi putut avea două explicaţii – ar fi putut fi o încercare de a acoperi fapta reală sau ar fi putut fi observat şi interpretat greşit de doamna Boynton. Ea s-a întors la doar cinci minute după soţul ei. Prin urmare, trebuie să fi observat gestul. Când s-a dus la soacra ei şi a descoperit că este moartă, având pe încheietura mâinii semnul unui ac hipodermic, evident că a tras concluzia că soţul ei a comis fapta – şi că anunţul deciziei ei de a-l părăsi a produs o reacţie diferită de cea pe care o aştepta. Pe scurt, Nadine Boynton a crezut că l-a influenţat pe soţul ei să comită crima. Poirot se uită la Nadine.

— Este adevărat, madame?

Ea înclina aprobator din cap, apoi întrebă:

— Chiar m-aţi bănuit, domnule Poirot?

— M-am gândit că era o posibilitate, madame. Ea se aplecă în faţă.

— Şi acum? Ce s-a întâmplat cu adevărat, domnule Poirot?

Capitolul 17

— Ce s-a întâmplat cu adevărat? Repetă Poirot.

Întinse mâna în spatele lui, trase un scaun şi se aşeză.

Atitudinea lui era acum prietenoasă, neoficială.

— Asta este întrebarea, nu-i aşa? Pentru că digitoxină a fost luată, seringa lipsea şi exista semnul înţepăturii unui ac pe încheietura doamnei Boynton. Este adevărat că peste câteva zile vom şti cu certitudine – autopsia ne va spune – dacă doamna Boynton a murit din cauza unei supradoze de digitalină. Dar atunci ar putea fi prea târziu! Ar fi mai bine să aflăm adevărul în această seară – câtă vreme criminalul este la îndemâna noastră.

Nadine îşi înălţă brusc capul.

— Vreţi să spuneţi că tot mai credeţi că unul dintre noi, cei de aici din cameră…

Vocea i se pierdu încet.

Poirot dădu încet din cap, ca pentru sine.

— Adevărul – asta i-am promis colonelului Carbury. Acum, după ce am lămurit lucrurile, să revenim unde ne-am aflat ceva mai devreme, la lista cu punctele scrise în care existau două neconcordanţe evidente.

Colonelul Carbury vorbi pentru prima dată:

— Ce-ar fi să auzim care sunt acestea? Propuse el.

Poirot răspunse plin de mândrie:

— Tocmai vreau să vă spun. Vom aborda încă o dată acele prime două puncte de pe lista mea. „Doamna Boynton lua un amestec care conţinea digitalină. Doctorului Gerard îi lipseşte o seringă hipodermică.” Luaţi aceste două afirmaţii şi combinaţi-le cu faptul de netăgăduit (cu care m-am confruntat imediat) că familia Boynton a reacţionat fără îndoială cu vinovăţie. Prin urmare, se pare că unul dintre membrii ei trebuie să fi comis crima! Şi totuşi cele două puncte menţionate sunt cu totul împotriva acestei teorii. Vedeţi, ingerarea unei soluţii concentrate de digitalină – asta, da, este o idee deşteaptă, deoarece doamna Boynton deja lua acest medicament. Dar ce ar face atunci un membru al familiei? Ah, ma foi! {27} Exista numai un

singur lucru logic care putea fi făcut – să pună otrava în sticlu ţa ei de medicament! Adică, aşa ar fi făcut oricine cu un gram de minte şi care avea acces la medicamentele ei!

Mai devreme sau mai târziu doamna Boynton avea să ia 0 doză şi să moară – şi, chiar dacă digitalina era descoperită în sticluţă, se putea considera că fusese o greşeală a farmacistului care a preparat-o. În mod evident, nimic nu putea fi dovedit!

— Atunci ce sens a avut furtul seringii hipodermice?

— Nu pot exista decât două explicaţii pentru asta – fie doctorul Gerard nu a observat seringa şi aceasta nu a fost furată, fie seringa a fost luată fiindcă ucigaşul nu avea acces la medicament – cu alte cuvinte, ucigaşul nu a fost un membru al familiei Boynton. Aceste două fapte indică foarte clar că un outsider a comis crima!

Am văzut acest lucru, dar am fost uimit, cum am spus, de reacţiile familiei Boynton care indicau clar vinovăţia. Era oare posibil ca, în ciuda con ştiin ţei înc ărcate, membrii familiei Boynton să fie nevinova ţi? Mi-am propus sa demonstrez nu vinovăţia, ci nevinov ăţia acestor oameni!

Aceasta este situaţia în prezent. Crima a fost comisă de un outsider – adică de o persoan ă nu suficient de apropiat ă de doamna Boynton ca s ă intre în cortul ei sau ca s ă aib ă acces la sticlu ţa de medicamente. Făcu o pauză. În această încăpere există trei persoane care sunt, practic, outsideri, dar care au o legătură clară cu acest caz.

Domnul Cope, pe care îl vom analiza primul, era de ceva vreme un apropiat al familiei Boynton. Putem descoperi un motiv şi o ocazie pe care să le fi avut? Se pare că nu. Moartea doamnei Boynton l-a afectat în mod negativ – întrucât a determinat spulberarea anumitor speranţe. Dacă nu cumva motivaţia domnului Cope a fost dorinţa aproape fanatică de a face un serviciu celorlalţi, nu putem găsi nici un motiv pentru care să dorească moartea doamnei Boynton. (Doar dacă, evident, nu există vreun motiv care ne este total necunoscut. Nu cunoaştem care au fost legăturile

domnului Cope cu familia Boynton.) Domnul Cope replică plin de demnitate:

— Asta mi se pare puţin cam exagerat, domnule Poirot. Trebuie să ţineţi cont că nu am avut absolut nici o ocazie să comit această crimă şi, în orice caz, părerile mele în privinţa sanctităţii vieţii umane sunt foarte clare.

— Atitudinea dumneavoastră pare lipsită de orice pată, spuse Poirot. Dacă toate acestea s-ar petrece într-o carte, aţi fi foarte suspect din această cauză.

Se întoarse puţin pe scaun

— Acum ajungem la domnişoara King. Dânsa avea anumite motive, precum şi cunoştinţele necesare, fiind totodată o femeie cu multă personalitate şi hotărâre, dar, având în vedere că a plecat din tabără înainte de 15.30 împreună cu ceilalţi şi nu s-a întors până la ora şase, este dificil să descoperim când ar fi avut ocazia să comită crima.

În continuare trebuie să-l analizăm pe doctorul Gerard şi să luăm în consideraţie ora exactă a comiterii crimei. Conform ultimei declaraţii a domnului Lennox Boynton, mama sa era moartă la 16.35. Lady Westholme şi domnişoara Pierce au spus că era în viaţă la 16.16, când au plecat la plimbare. Asta înseamnă că există un interval de exact dou ăzeci de minute despre care nu se poate spune nimic. În timp ce aceste două doamne se îndep ărtau de tabără, doctorul Gerard a trecut pe lângă ele mergând înapoi. Nimeni nu poate spune ce a f ăcut doctorul Gerard când a ajuns în tab ăr ă fiindcă doamnele erau cu spatele spre el, îndep ărtându-se. Prin urmare, este perfect posibil ca doctorul Gerard s ă fi comis crima. Fiind medic, putea cu uşurinţă să dea impresia că este cuprins de un atac de malarie. De asemenea, trebuie să spun că există şi un mobil. Este posibil ca doctorul Gerard să fi dorit să salveze o anumită persoană a cărei raţiune era în pericol – o pierdere poate mai importantă decât cea a vieţii. Poate că a considerat că asta merită sacrificarea unei vieţi bătrâne şi epuizate!

— Ideile dumitale sunt fantastice! Exclamă doctorul Gerard.

Fără să bage de seamă întreruperea, Poirot continua:

— Dar dacă aşa stau lucrurile, de ce a atras doctorul Gerard aten ţia asupra unei posibile crime? Este aproape sigur că, fără declaraţia pe care i-a dat-o colonelului Carbury, moartea doamnei Boynton ar fi fost pusă pe seama unor cauze naturale. Doctorul Gerard a fost primul care a subliniat posibilitatea unei crime. Asta, prieteni, spuse Poirot, nu are sens!

— Nu pare să aibă, mormăi colonelul Carbury cu asprime.

— Mai există o posibilitate, afirmă Poirot. Doamna Lennox Boynton a negat cu putere posibilitatea ca mai tânăra ei cumnată să fie vinovată. Vehemenţa cu care a obiectat se baza pe faptul că ştia că soacra ei era moartă la momentul respectiv. Dar ţineţi cont că Ginevra Boynton s-a aflat în tabără toată după-amiaza. Şi a existat un moment – un moment când Lady Westholme şi domnişoara Pierce se îndepărtau de tabără şi înainte ca doctorul Gerard să ajungă înapoi…

Ginevra se foi. Se aplecă în faţă, uitându-se fix la Poirot cu o privire ciudată, inocentă, uimită.

— Eu am făcut-o? Credeţi că eu am făcut-o?

Apoi brusc, cu o mişcare rapidă de o frumuseţe incomparabilă, se ridică de pe scaun şi străbătu încăperea, aruncându-se în genunchi lângă doctorul Gerard, agăţându-se de el şi privindu-l cu pasiune în ochi.

— Nu, nu, nu-i lăsa să spună asta! Fac ca zidurile să se închidă iarăşi în jurul meu! Nu este adevărat! Nu am făcut nimic! Sunt duşmanii mei – vor să mă bage la închisoare, să mă facă să tac. Trebuie să mă ajuţi. Tu trebuie să mă ajuţi!

— Gata, gata, copilă.

Doctorul o mângâie cu blândeţe pe cap. Apoi i se adresă lui Poirot:

— Ceea ce spui nu are sens – e absurd!

— Îşi imaginează că e persecutată?

— Da. Dar nu ar fi putut să comită crima în felul acesta. Trebuie să vă daţi seama că ea ar fi făcut-o într-un mod dramatic – cu un pumnal, ceva flamboiant, spectaculos – nu în acest fel calm, logic, rece! Credeţi-mă, prieteni, aşa stau lucrurile. Aceasta a fost o crimă raţională – o crimă sănătoasă.

Poirot zâmbi şi brusc se înclină.

— Je suis entièrement de votre avis! {28}, spuse el calm.

Capitolul 18

— Haideţi, îi îndemnă Poirot. Mai avem doar un drum scurt de străbătut! Doctorul Gerard a invocat psihologia. Haideţi deci să examinăm latura psihologică a acestui caz. Am analizat faptele, am stabilit ordinea cronologică a evenimentelor, am auzit probele. Mai rămâne… Psihologia. Şi cea mai importantă dovadă psihologică o priveşte pe femeia moartă – psihologia doamnei Boynton însăşi este cel mai important element al acestui caz.

Luaţi în consideraţie de pe lista mea de fapte punctele trei şi patru. „Doamnei Boynton îi plăcea în mod evident să-şi împiedice familia să se distreze împreună cu alte persoane. În după-amiaza cu pricina, doamna Boynton şi-a încurajat familia să plece de lângă ea.”

Aceste două elemente se contrazic clar unul pe celălalt! De ce, în acea după-amiază, doamna Boynton a dat dovadă de o schimbare completă a comportamentalul ei obişnuit? Oare a simţit în suflet o bunătate subită – un impuls binevoitor? Din câte am auzit, acest lucru este extrem de improbabil! Totuşi, trebuie să fi existat un motiv. Care a fost acel motiv?

Să examinăm cu atenţie caracterul doamnei Boynton. Au existat multe relatări. Era o bătrână tiranică, un sadic mintal, încarnarea răului – era nebună. Care dintre aceste descrieri este cea adevărată? Eu cred că Sarah King s-a apropiat cel mai mult de adevăr când, într-un moment de inspiraţie la Ierusalim, a văzut o bătrână demnă de milă. Dar nu numai demnă de milă – inutilă!

Haideţi să încercăm să ne punem în starea mentală a doamnei Boynton. O fiinţă născută cu o ambiţie imensă, cu dorinţa profundă de a domina şi de a-şi impune personalitatea asupra altor oameni. Ea nici nu şi-a sublimat această imensă sete de putere, nici nu a încercat să şi-o stăpânească – nu, mesdames şi messieurs, ea a hrănit-o! Dar în cele din urmă – fiţi foarte atenţi la acest lucru – în cele din urmă la ce s-a ajuns? Nu a reuşit să aibă o putere impresionantă! Nu era temută şi urâtă într-o zonă întinsă! Era tiranul mărunt al unei familii izolate! Şi, după cum mi-a spus doctorul Gerard, s-a plictisit, ca orice altă bătrână, de hobby-ul ei şi a căutat să-şi extindă zona de acţiune şi să se distreze punându-şi dominaţia în pericol. Dar acest lucru a condus la un aspect cu totul diferit al cazului. Călătorind peste hotare, ea şi-a dat seama pentru prima dată cât de nesemnificativă este!

Iar acum ajungem direct la punctul numărul 10 – la cuvintele adresate de ea lui Sarah King în Ierusalim. Vedeţi, Sarah King a pus degetul pe rană. Ea a dezvăluit în întregime şi fără milă inutilitatea patetică a întregii existenţe a doamnei Boynton. Iar acum ascultaţi cu atenţie – cu toţii – cuvintele exacte pe care i le-a adresat domnişoarei King. Domnişoara King a spus că doamna Boynton i-a vorbit „cu atâta răutate, fără măcar să mă privească”. Şi iată ceea ce a spus: „Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip”. Aceste cuvinte au impresionat-o profund pe domnişoara King. Ardoarea lor extraordinară şi tonul aspru şi puternic cu care au fost rostite! Atât de puternică a fost impresia lăsată asupra ei, încât cred că domnişoara King nu a reuşit să-şi dea seama de semnificaţia lor extraordinară!

Acum vedeţi, vreunul dintre cei prezenţi, această semnificaţie? Aşteptă un minut. Se pare că nu… Dar, mes amis {29}, nu vă daţi seama că acele cuvinte nu erau deloc un răspuns firesc la ceea ce tocmai spusese domnişoara King? „Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un

nume, nici un chip.” Nu are sens! Dacă ar fi zis: „Niciodată n-am uitat impertinenţa” sau ceva de genul ăsta, dar ea a spus „un chip”…

Ah! Strigă Poirot, dând din palme. Dar sare în ochi! Acele cuvinte, adresate aparent domnişoarei King, nu erau menite deloc ei! Erau adresate cuiva aflat în spatele domnişoarei King.

Făcu o pauză, observându-le expresia.

— Da, sare în ochi! Acesta, vă spun, a fost un moment psihologic în viaţa doamnei Boynton! Adevărul despre sine îi fusese dezvăluit de o tânără inteligentă. Era plină de furie înăbuşită şi în acel moment a recunoscut pe cineva – un chip din trecut, o victimă care îi căzuse în mâini!

Ne întoarcem, aşadar, la outsider! Iar acum amabilitatea neaşteptată a doamnei Boynton din acea după-amiază în care a murit este foarte clară. A dorit să scape de familia ei deoarece – ca să folosesc o expresie mai vulgară – avea de perpelit pe cineva! Voia să aibă terenul liber ca să aibă o discuţie cu noua ei victimă…

Acum, să analizăm din această nouă perspectivă evenimentele din acea după-amiază. Familia Boynton pleacă. Doamna Boynton stă la gura peşterii. Să cercetam cu mare atenţie mărturia lui Lady Westholme şi a domnişoarei Pierce. Cea din urmă este un martor nerealist, nu are spirit de observaţie şi este foarte influenţabilă. Pe de altă parte, Lady Westholme este foarte precisă în observaţii şi atenţia ei pentru detalii este remarcabilă. Amândouă doamnele sunt de acord cu un lucru: un arab, unul dintre servitori, a abordat-o pe doamna Boynton şi a enervat-o într-un fel sau altul, apoi s-a retras în grabă. Lady Westholme a afirmat clar că servitorul a fost mai întâi zărit în cortul ocupat de Ginevra Boynton, dar vă amintiţi că, lângă acesta, se afla cortul doctorului Gerard. Este deci posibil ca arabul să fi intrat în cortul doctorului Gerard…

Colonelul Carbury interveni:

— Vrei să spui că unul dintre beduini, conaţionali de-ai mei, a ucis o bătrână cu o seringa hipodermică? Fantastic!

— Aşteaptă, colonele Carbury, încă nu am terminat. Să spunem că este posibil ca arabul să fi ieşit din cortul doctorului Gerard şi nu al Ginevrei Boynton. Ce se întâmplă în continuare? Amândouă doamnele sunt de acord că nu i-au putut vedea clar faţa ca să-l poată identifica şi că nu au putut să audă ce a spus. Este un lucru de înţeles. Distanţa dintre cortul cel mare şi lespedea de stâncă era de circa două sute de metri. Lady Westholme l-a descris destul de clar pe bărbat, având pantaloni zdrenţuiţi şi jambiere legate neîngrijit.

Poirot se aplecă în faţă.

— Iar asta, prieteni, este într-adevăr foarte ciudat! Fiindcă, dacă Lady Westholme nu i-a putut vedea chipul şi nici auzi ceea ce a spus, atunci i-ar fi fost imposibil să observe starea pantalonilor şi a jambierelor! Nu de la două sute de metri!

Vedeţi, aceasta a fost o eroare şi m-a făcut să mă gândesc la o idee curioasă. De ce să insiste asupra unor pantaloni rupţi şi a unor jambiere neglijent legate? Oare din cauza faptului că pantalonii nu erau rupţi şi jambierele nu existau? Lady Westholme şi domnişoara Pierce au văzut amândouă un bărbat – dar din locul unde se aflau nu se vedeau una pe cealaltă. Acest lucru este demonstrat de faptul că Lady Westholme s-a dus să vadă dacă domnişoara Pierce se trezise şi a găsit-o stând la intrarea în cortul ei.

— Dumnezeule mare, exclamă colonelul Carbury, îndreptându-şi spatele brusc. Vrei să spui ca…?

— Vreau să spun că, după ce a văzut ce făcea domnişoara Pierce (singurul martor care nu dormea), Lady Westholme s-a întors la, cortul ei, şi-a pus pantalonii de călărie, ghetele şi haina kaki, s-a transformat în arab punându-şi pe cap eşarfa cu pătrăţele şi un scul de lână şi, astfel înveşmântată, s-a dus hotărâtă în cortul doctorului Gerard, a căutat în trusa lui medicală, a ales medicamentai potrivit, a luat

seringa hipodermică, a umplut-o şi s-a dus cu îndrăzneală la victima ei.

Probabil că doamna Boynton moţăia. Lady Westholme a acţionat rapid. A prins-o de încheietură şi i-a injectat medicamentai. Doamna Boynton a scos un ţipăt înăbuşit, a încercat să se ridice, apoi s-a prăbuşit la loc pe scaun. „Arabul” s-a îndepărtat, părând ruşinat şi stânjenit. Doamna Boynton şi-a scuturat bastonul, a încercat să se ridice, apoi s-a prăbuşit la loc.

Cinci minute mai târziu, Lady Westholme i se alătură domnişoarei Pierce şi comentează scena la care tocmai fusese martoră, impunându-i acesteia propria versiune asupra întâmplării. Apoi pleacă la plimbare, oprindu-se sub lespedea de stâncă de unde Lady Westholme îi strigă ceva bătrânei doamne. Nu primeşte nici un răspuns – doamna Boynton este moartă – dar Lady Westholme îi spune domnişoarei Pierce: „Ce nepoliticos să pufnească astfel!” Domnişoara Pierce acceptă sugestia – de multe ori a auzit-o pe doamna Boynton reacţionând cu un pufnet la vreo remarcă – aşa că, dacă este necesar, va jura cu toată sinceritatea că a auzit, într-adevăr, acest lucru. Lady Westholme a participat în destule ocazii la întruniri ale comisiilor din care făceau parte femei de genul domnişoarei Pierce ca să ştie exact cum personalitatea ei puternică şi dominantă le poate influenţa. Singurul punct în care planul ei a dat greş a fost înapoierea seringii. Întoarcerea prematură a doctorului Gerard i-a stricat planurile. Spera ca lipsa acesteia să nu fie observată sau se gândea că el trecuse cu vederea acest lucru, aşa că a pus-o înapoi în timpul nopţii.

Poirot se opri.

— Dar de ce? Întrebă Sarah. De ce ar fi dorit Lady Westholme să o omoare pe bătrâna doamnă Boynton?

— Nu mi-aţi spus că Lady Westholme se aflase destul de aproape la Ierusalim, când aţi vorbit cu doamna Boynton? Lui Lady Westholme îi fuseseră adresate cuvintele doamnei

Boynton: „Niciodată n-am uitat nimic – nici un fapt, nici un nume, nici un chip.” Adăugaţi asta la faptul că doamna Boynton a fost gardian la închisoare şi veţi avea o idee destul de apropiată de adevăr. Lordul Westholme şi-a întâlnit soţia într-o călătorie la întoarcerea din America. Înainte de căsătorie Lady Westholme comisese o infracţiune şi stătuse în închisoare.

Vedeţi acum dilema teribilă în care se afla? Cariera ei, ambiţiile, poziţia socială – toate erau în pericol! Nu ştim încă din ce motiv a stat în închisoare (dar vom afla în curând), însă acest lucru i-ar fi spulberat efectiv cariera politică dacă ar fi fost făcut public. Şi, nu uitaţi, doamna Boynton nu era o şantajistă obişnuită. Nu dorea bani. Voia plăcerea de a-şi tortura o vreme victima, apoi s-ar fi desfătat cu dezvăluirea adevărului într-un mod cât mai spectaculos! Nu, cât timp doamna Boynton era în viaţă, Lady Westholme nu ar fi fost în siguranţă. Ea a ascultat indicaţiile doamnei Boynton să se întâlnească la Petra – mereu mi s-a părut ciudat ca o femeie ca Lady Westholme, cu un asemenea simţ al propriei importanţe, să prefere să călătorească asemenea unui simplu turist – dar, fără îndoială, s-a gândit în permanenţă la mijloace de a comite crima. A văzut şansa şi a fructificat-o cu îndrăzneală. A făcut numai două greşeli. Una a fost să spună prea mult – descrierea pantalonilor rupţi – lucru care mi-a atras la început atenţia asupra ei, şi cealaltă să greşească amplasamentul unde era cortul doctorului Gerard şi să intre în cel al Ginevrei, care era pe jumătate adormită. De aici povestea fetei – pe jumătate inventată, pe jumătate adevărată – despre şeicul deghizat. Ea a prezentat povestea cu totul greşit, conformându-se instinctului de a distorsiona adevărul şi de a-l face mai dramatic, dar indicaţia a fost destul de semnificativă pentru mine.

Făcu o pauză.

— Însă în curând vom şti. Am obţinut amprentele lui Lady Westholme fără ca ea să-şi dea seama de asta. Dacă vor fi

trimise la închisoarea unde doamna Boynton a fost odinioară gardian, vom afla imediat adevărul după ce acestea vor fi comparate cu cele de la dosar. Se opri.

În tăcerea de moment se auzi un sunet ascuţit.

— Ce-a fost asta? Întrebă doctorul Gerard.

— Mie mi s-a părut că un foc de armă, zise colonelul Carbury, ridicându-se repede în picioare. În camera de alături. Apropo, cine se află acolo?

— Am o oarecare idee, murmură Poirot. Este camera lui Lady Westholme…

Epilog.

Pasaj din Evening Shout:

Cu regret anunţăm moartea lui Lady Westholme, membru al parlamentului, ca urmare a unui tragic accident. Lady Westholme, care iubea călătoriile în ţări îndepărtate, avea întotdeauna asupra ei un mic revolver, în timp ce îl curăţa, acesta s-a descărcat accidental şi a ucis-o. Moartea a fost instantanee. Cele mai sincere condoleanţe pentru lordul Westholme etc., etc…

Într-o seară caldă de iunie, cinci ani mai târziu, Sarah Boynton şi soţul ei se aflau în stalul unui teatru londonez. Se juca Hamlet. Sarah îl apucă pe Raymond de braţ în timp ce cuvintele Ofeliei veneau plutind peste luminile rampei:

Cum pot eu să-l recunosc
Pe iubitul dumitale?
După şapca lui cu scoici,
După cârjă şi sandale?

A murit şi a plecat,
Dus e, doamnă mare;
Iarba-i stă la căpătâi
Steiul la picioare.
Tra, la, la… {30}

Lui Sarah i se puse un nod în gât. Frumuseţea desăvârşită, zâmbetul nepământean al unei fiinţe aflate dincolo de griji şi necazuri, acolo unde adevărul era numai o iluzie care plutea uşor…

— E minunată, şopti Sarah pentru sine.

Era o voce cântată, obsedantă, cu o tonalitate minunată, acum disciplinată şi modulată ca un instrument perfect.

Sarah spuse cu convingere în timp ce cortina cădea la sfârşitul actului:

— Jinny este o actriţă minunată… Absolut minunată! Mai târziu, stând în jurul mesei de la Savoy în timpul supeului, Ginevra se întoarse zâmbind spre bărbatul cu barbă care îi stătea alături.

— Am fost bună, nu-i aşa, Theodore?

— Ai fost minunată, ma chérie {31}.

Un zâmbet fericit zăbovi pe buzele ei.

— Tu întotdeauna ai crezut în mine, murmură ea. Întotdeauna ai ştiut că pot face lucruri grozave – să abordez o mulţime de…

La o masă în apropierea lor, Hamletul din acea seară spunea supărat:

— Manierismele ei! Normal că oamenilor le place… la început! Dar ăsta nu e Shakespeare! Aţi văzut cum mi-a stricat ieşirea?

Aşezată faţă în faţă cu Ginevra, Nadine spuse:

— Cât e de minunat să ne aflăm aici, la Londra, iar Jinny să o joace pe Ofelia şi să fie atât de faimoasă!

— A fost foarte drăguţ din partea voastră să veniţi aici, răspunse Ginevra încet.

— O întrunire normală de familie, zise Nadine şi zâmbi în timp ce privea înjur. Apoi i se adresă lui Lennox: Cred că acum copiii ar putea merge la matineu, nu-i aşa? Sunt destul de mari şi îşi doresc atât de mult să o vadă pe mătuşa Jinny pe scenă!

Lennox, un bărbat sănătos, cu o înfăţişare fericită şi ochi veseli, îşi ridică paharul:

— Pentru tinerii căsătoriţi, domnul şi doamna Cope.

Jefferson Cope şi Carol îşi ridicară şi ei paharele.

— Escroc necredincios! Exclamă Carol râzând. Jeff, ar fi bine să bei în cinstea primei tale iubiri, care stă în faţa ta.

— Jeff roşeşte, spuse Raymond vesel. Nu-i place să i se reamintească de vremurile de altădată.

Brusc, chipul i se întunecă.

Sarah îi atinse uşor mâna şi norul supărării se ridică. Raymond o privi şi zâmbi.

— Pare ca un vis urât!

O siluetă elegant îmbrăcată se opri lângă masa lor. Hercule Poirot, înveşmântat fără cusur, cu mustaţa răsucită cu mândrie, se înclină demn.

— Mademoiselle, i se adresă el Ginevrei, mes hommages… {32}. Aţi fost încântătoare!

Toţi îl salutară cu afecţiune şi îi făcură loc lângă Sarah.

Poirot îi privi radios şi, în timp ce ei discutau, se aplecă uşor într-o parte şi îi spuse încet lui Sarah:

— Eh bien, se pare că toate merg bine acum în la famille Boynton!

— Mulţumită dumneavoastră! Replică Sarah.

— Soţul dumitale devine din ce în ce mai faimos. Am citit astăzi o recenzie excelentă a ultimei lui cărţi.

— E destul de bună – deşi o spun eu! Ştiaţi că Jefferson Cope şi Carol s-au căsătorit în cele din urmă? Şi că Lennox şi Nadine au doi copii minunaţi – dulci, le spune Raymond. Cât despre Jinny – ei bine, cred că Jinny e genială.

Se uită peste masă la chipul încântător şi la coroana de păr roşu-auriu, apoi tresări uşor.

Pentru o clipă faţa ei deveni serioasă. Îşi ridică încet paharul la buze.

— Închinaţi un toast, madame? O întrebă Poirot.

Sarah răspunse încet:

— Brusc, m-am gândit la… Ea. Privind-o pe Jinny, am văzut, pentru prima dată, asemănarea. Acelaşi lucra – numai că Jinny e în lumină, în timp ce Ea era în întuneric…

De vizavi, Ginevra interveni pe neaşteptate:

— Biata mama… Era ciudată… Acum că suntem cu toţii atât de fericiţi… Îmi pare într-un fel rău pentru ea. Nu a obţinut de la viaţă ceea ce şi-a dorit. Trebuie să-i fi fost foarte greu.

Aproape fără să facă nici o pauză, vocea ei rosti tremurând uşor versurile din Cymbeline, în timp ce ceilalţi ascultau vrăjiţi muzica lor:

De arşiţă nu te mai teme
Şi nici de vântul îngheţat.
Ţi-ai încheiat slujba în lume,
Ţi-ai luat simbria şi-ai plecat. {33}

SFÂRŞIT

{1} O îmblânzitoare de fiare (fr.) (n. Red.) {2} De o nobleţe perfectă (fr.) (n. Red.) {3} Soi de ceai chinezesc foarte aromat (n. Red.) {4} Mică localitate în Pennsylvania, SUA (n. Red.) {5} Totuşi (fr.) (n. Red.) {6} Aici: vocaţie, profesiune (fr.) (n. Red.) {7} Ioan 11:50 – (n.tr.) {8} Staţiune turistică pe malul vestic al Mării Galileei. (n. Red.) {9} Eclesiastul 4:1-3 (n.tr.) {10} Petra era capitala anticei societăţi nabateene, de origine obscură. Nabateenii au fost asimilaţi de către invadatorii arabi. (n. Red.) {11} Emil Kopp (1817-1875), chimist şi toxicolog german (n. Red.) {12} Deloc (fr.) (n. Red.) {13} Nu-i aşa? (fr.) (n. Red.) {14} În romanul Crima din Orient Express, Poirot descoperă că o întreagă familie pusese la cale uciderea celui care, cu ani în urmă, le răpise şi omorâse fetiţa, dar decide să ascundă această descoperire pentru a proteja familia, (n. Red.) {15} Pronunţie greşită a primului vers al poemului lui John Keats, Song – I had a dove: I had a dove and the sweet dove died (n.tr.) {16} îngrijită (fr.) (n. Red.) {17} Ce femeie

oribilă! (fr.) (n. Red.) {18} Bătrâne (fr.) (n. Red.) {19} Biata (fr.) (n. Red.) {20} O să schimbăm noi toate astea! (fr.) (n. Red.) {21} în romanul Ucigaşul ABC, unul dintre omorurile investigate de Poirot se petrecea în orăşelul Doncaster. (n. Red.) {22} Ah, aşa! (fr.) (n. Red.) {23} Foarte simplu (fr.) (n. Red.) {24} Cum? (fr.) (n. Red.) {25} Ah, asta nu! (fr.) (n. Red.) {26} Invenţie a autoarei (n. Red.) {27} Ah, pe legea mea! (fr.) (n. Red.) {28} Sunt cu totul de părerea dumneavoastră (fr.) (n. Red.) {29} Prieteni (fr.) (n. Red.) {30} Shakespeare, Hamlet, actul IV, scena V, traducere de Leon Leviţchi şi Dan Duţescu, Editura Univers, 1986 (n.tr.) {31} Draga mea! (fr.) (n. Red.) {32} Omagiile mele (fr.) (n. Red.) {33} William Shakespeare, Cymbeline, în româneşte de Florian Nicolau, Ed. Univers, Bucureşti, 1971